

Lần nữa lại yêu

Contents

Lần nữa lại yêu	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	28
9. Chương 09	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	93
27. Chương 27	97
28. Chương 28 End	102

Lần nữa lại yêu

Giới thiệu

Sau khi nói một ngàn câu anh yêu em, cuối cùng vẫn chẳng thể dịch lại nổi câu: “mình chia tay thôi”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-lai-yeu>

1. Chương 01

Chương 1: Ly hôn.

Những bước chân nhẹ nhàng thanh thoát vẫn điềm tĩnh sải bước trên hành lang dài của toà án thành phố. Gia Hiên khó khăn lắm mới có thể ép bản thân giữ được nét cười trên khuôn mặt đầy mệt mỏi, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên cảm giác mình giống như một con chim bị bẻ gãy cánh để rồi không thể nào bay lượn được nữa. Cười khẩy, tự nhủ: “Chỉ là mất đi một con chó thôi mà. Sao phải phiền lòng!” nhưng cảm giác chua xót vẫn dâng lên tới tận hốc mắt. Thấy lòng rất đau!

Hai tuần trước!

Khó khăn lắm cô mới dành ra được một ngày thứ sáu rảnh rỗi để hẹn lịch với bác sĩ. Vị bác sĩ tư vấn cho cô là một cô gái tuổi còn rất trẻ, cười rạng rỡ với cô, Tiểu Nguyễn lên tiếng:

“ Xin chào. Không biết tôi có thể giúp gì cho chị!”

Gia Hiên lịch sự cười đáp lại, chậm rãi cô nói:

“ Mình kết hôn đã bốn năm nhưng vẫn không có con. Muốn được tư vấn về việc thụ tinh trong ống nghiệm.”

Suy nghĩ vài giây, cô bác sĩ trẻ trầm tư và dịu dàng đáp lại:

“ Hiện nay những trường hợp sau một thời gian dài kết hôn mà chưa có con không còn hiếm gặp. Tôi nghĩ vấn đề này hoặc là do chồng, hoặc là do vợ. Nếu chị đã đến đây thì hãy cứ thử làm kiểm tra tổng thể đi, được chứ? Sau đó chị hãy thuyết phục anh nhà đến đây để chúng tôi tiếp tục kiểm tra. Còn giờ tôi xin lỗi, tôi không nói trước được điều gì!”

Gia Hiên khẽ gật đầu rồi theo Tiểu Nguyễn đi làm xét nghiệm. Năm nay cô 27 tuổi. Cô và anh yêu nhau từ thời còn đi học, cô vốn là sinh viên xuất sắc trường Luật còn anh ngay từ lúc bắt đầu vào học viện tài chính đã được gán mác thủ khoa. Bốn năm yêu nhau, nhiều người cho rằng tình yêu sinh viên sẽ sớm tan đàn xẻ nghé. Ai, là ai đã nói tình yêu sinh viên như hai con cào cào, sau trận mưa rào, con nào về nhà con nấy? Nhưng anh và cô vừa ra trường đã nắm tay nhau tới cục dân chính đăng ký kết hôn. Hai bên gia đình đều ở trong cùng một thành phố và sớm quen với chuyện tình của đôi trẻ nên rất hài lòng. Hạnh phúc thật sự quá đồi ngọt ngào! Chỉ là mấy năm gần đây mẹ chồng không ngừng phàn nàn về việc trông mong cháu bé, chồng cô cũng ước ao có một đứa trẻ sớm tới nghé nga. Không phải cô không cố gắng mà là vấn đề nằm ở đâu thì chính cô cũng không tài nào biết được!

Buổi tối, nhân lúc chồng đang ngồi xem TV, Gia Hiên bê hoa quả ra cho anh rồi gượng gạo nói:

“ Hôm nay em đến bệnh viện.”

Khẽ nhíu mày, Hải Minh liếc sang cô rồi hỏi:

“ Em có chỗ nào thấy không khoẻ sao?”

Ngồi lại gần chồng rồi cô ngả đầu vào vai anh tự nhiên và tiếp tục khẽ nói:

“ Anh à. Nếu chẳng may em không thể có con, thì mình sang Sing thụ tinh nhân tạo được không?”

“ Tuỳ em.”

Nói rồi anh đứng dậy bước về phía phòng làm việc tới tận khuya. Chỉ hai chữ “ tuỳ em” của anh khiến Hiền thấy lòng mình vô cùng mất mát. Trước đây, anh sẽ không bao giờ dùng những từ khiến người khác tổn thương như vậy. Hay nói chính xác gần đây anh đã khác rất nhiều. Cô vẫn nhớ như in thời kỳ hai năm sau khi cưới, công việc dù bận đến đâu người đàn ông của cô cũng cố gắng về nhà ăn cơm tối. Thậm chí phải đi công tác anh cũng tranh thủ đi lại trong ngày. Nhưng hai năm trở lại đây, căn nhà này càng ngày càng lạnh lẽo. Hoá ra, thiếu hơi thở của anh nó không còn mang dáng dấp của một hộ gia đình. Nhiều lúc tủi thân tới mức phát khóc nhưng cô lại tự an ủi lòng rằng chồng cô rất bận. Đúng vậy! Số tiền anh kiếm được tỷ lệ thuận với số thời gian anh không thể về nhà. Không dưới một lần anh nhắc cô hay thôi, bỏ việc ở toà để có thể ở nhà anh nuôi cũng được! Nhưng nếu không được làm việc thì thật sự cô không biết phải làm gì? Cảm giác sẽ chẳng khác nào một người vô dụng. Những lúc như vậy, cô chỉ cười rồi trách khéo anh! Hiền biết những tháng gần cuối năm công việc ở ngân hàng lại càng chất đống, cơ quan nào chẳng vậy nhưng nhìn chồng cô bị vắt kiệt sức lao động, cô thấy lòng xót xa. Không phải tăng ca thì cũng là công tác biệt. Một tháng nay anh mới về nhà ăn được bữa cơm do cô nấu. Để được nhìn thấy chồng hàng ngày thật chẳng dễ chút nào! Hoá ra, làm vợ một người đàn ông thành đạt không có gì là sung sướng cả!

Một tuần trước!

Lau dọn căn bếp rồi bước trở ra phòng khách, Hiền thoáng ngạc nhiên khi không thấy anh ngồi xem TV như mọi khi. Không hiểu chồng cô nghĩ gì nhưng thỉnh thoảng khuôn mặt anh khẽ nhăn lại. Thấy cô bước ra, Hải Minh đưa tay về hướng đối diện rồi lên tiếng:

“ Em ngồi xuống đây. Anh có chuyện cần nói với em!”

Có chút bất an, nhưng kinh nghiệm nghề nghiệp đã dạy cô phải luôn giữ được vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt. Im lặng, chờ anh nói.

Cuối cùng, trầm giọng chồng cô mở lời:

“ Thật xin lỗi em. Mình ly hôn được không?”

Thoáng sững sờ, đầu cô hiện lên trăm ngàn lý do, khó khăn lên tiếng:

“ Anh.....phạm tội tham ô hay là..... có bệnh giấu em?”

Anh cúi đầu, giọng khan đặc:

“ Anh....Anh đã có người khác. Cô ấy, cô ấy....đã có con với anh!”

Phẫn nộ, cay đắng và chua xót. Cố giữ cho nước mắt không rơi ra, Gia Hiền ngẩng đầu nhìn lên trần nhà một màu trắng toát. Ánh mắt cô hằn lên những tơ máu đỏ, khoé môi khẽ cười. Cô nói:

“ Chuyện từ bao giờ?”

Anh vẫn không dám ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt điển trai của người đàn ông vẫn cúi gằm xuống:

“ Hai năm trước...Đứa trẻ được gần một tuổi rồi...Thật xin lỗi em...!Em cứ mắng chửi anh đi. Em yêu cầu gì anh cũng chấp nhận. Chỉ xin em...! ”

“ Anh yên tâm. Thủ tục cứ để tôi lo, dù sao tôi cũng có ít nhiều kinh nghiệm vài năm trong ngành.”

Cô không nhớ nổi những gì sau đó, chỉ nhớ được một điều duy nhất ngày hôm nay, cô đã được trả lại tự do! Hay đúng ra là cô trả lại tự do cho anh ta mới đúng. Khó khăn để bước chân trên con đường quen thuộc về nhà, đầu cô choáng váng. Cảm giác mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào không biết nhưng Gia Hiền vẫn gượng gạo bước. Chỉ là ly hôn thôi mà, có là gì! Đã từng yêu nhau đầy ngọt ngào và hạnh phúc, yêu như ngỡ người đó là duy nhất trên cuộc đời này! Nhưng ai biết được mật ngọt chóng tan, thủy tinh đẹp lung linh thì dễ vỡ. Cay đắng.

Với tay tìm lên công tắc điện trong phòng ngủ, cô ngã người xuống chiếc giường quen thuộc. Đập vào mắt cô là tấm ảnh cưới có tuổi thọ 4 năm của cô và người chồng cũ. Mới hôm qua thôi mà người đã đổi dạ, thay lòng. Dùng hết sức lực, cô bắc ghế gỡ tấm ảnh xuống rồi tìm con dao xông tới đập không thương tiếc. Những mảnh vỡ thủy tinh tung toé khắp căn phòng. Bật cười. Hoá ra, cô đã dùng hết tuổi thanh xuân của mình để tin yêu sau đó là khổ đại giao cả cuộc đời mình cho một thằng khốn nạn. Cái quái gì mà “anh sẽ dùng cả cuộc đời này để mang lại hạnh phúc cho em?”. Cô khinh vào cái khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta. Bốn năm, bốn năm qua, cô đã vì ai mà phải chịu bao tủ nhục? Chẳng phải vì anh ta hay sao? Mẹ anh ta có hắt hơi sổ mũi cô phải ngay lập tức bỏ việc chạy tới hầu hạ không khác gì con sen, con ở thời xưa. Hề bà chị chồng nói khó nghe một tý cô cũng đành nín nhịn nhắm mắt làm ngơ cho xong chuyện. Trước khi lấy chồng cô vẫn luôn nhận được sự quan tâm, chăm sóc của gia đình nhưng khi bước vào hôn nhân thì cô chẳng khác nào người giúp việc. Đôi lúc cô còn chẳng nhận ra nổi mình. Những mối quan hệ bạn bè đã dần biến mất. Những hò hẹn càng không. Thay vào đó là căn bếp lạnh và phòng ngủ trống không, chỉ có mình cô chần đờn, gối chiếc... Gia Hiền bám vào thành giường rồi đứng dậy, cô thu dọn toàn bộ quần áo và mấy thứ cần thiết của mình vào vali rồi bước ra khỏi cửa. Căn nhà này theo thoả thuận thuộc về cô nhưng giữ lại nó vốn chỉ làm cô thêm căm phẫn. Chỉ sớm mai thôi, sẽ có người tới nhận mua. Còn cô cũng đã nhanh chóng tìm cho mình một căn hộ chung cư khác! Bắt đầu từ một vùng trời mới, một ngôi nhà mới và một cuộc đời mới!

Đêm qua có ca cấp cứu nên tận sáng Tiểu Nguyễn mới có thể rời viện. Ăn uống qua loa xong cô đặt mình xuống giường rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Tiếng chuông điện thoại không ngừng rung ù ù bên tai. Mơ màng nhắc máy:

“ Alo.”

“ Em đang ngủ à?”

“ Ừm. Đêm qua thức cả đêm nên em hơi mệt. Có chuyện gì thế?”

Hoàng lương lự, anh xót xa. Anh biết mình không có quyền can thiệp vào cuộc sống của cô, nhưng thấy cô vất vả anh không cam lòng. Trầm giọng, anh nói:

“ Buổi chiều em đón con được không? Anh phải ra sân bay đón thằng Văn.”

Có vài phần tỉnh táo, Tiểu Nguyễn khẽ ồ lên một tiếng nhưng giọng cô vẫn còn đầy ngái ngủ:

“ Được rồi. Anh cứ đi đi, để con về chỗ em cũng được. Anh Văn về chơi hay về hẳn vậy?”

“ Anh không hỏi. Nhưng chắc là về hẳn. Vậy em nhớ đi đón con đấy! Anh cúp máy.”

Tiểu Nguyễn cố gắng ngủ tiếp nhưng không thể đành phải trở dậy đi tắm. Cô vận một bộ đồ khá thoải mái rồi đánh xe ra khỏi nhà! Ngôi nhà này vợ chồng cô mua cách đây gần một năm. Nhưng ông chồng của cô gần như có dịp đặc biệt mới xuất hiện một lần! Cũng tốt. Đây chính là điều tuyệt diệu nhất mà cô tin không phải cuộc hôn nhân nào cũng có được. Cách đây 6 năm, Tiểu Nguyễn phải trả một cái giá không rẻ chút nào cho lối sống buông thả của bản thân. Cô và Hoàng vốn có quan hệ “ bạn tình”, không ai ràng buộc ai cả. Nhưng đúng lúc mối quan hệ chấm dứt, anh chuẩn bị kết hôn thì cô phát hiện mình đang mang trong người một sinh linh bé nhỏ. Cuối cùng, vì cái thai không thể phá nên cô đã sang Aus để tiếp tục công việc học tập, nghiên cứu đồng thời giấu đi chuyện có một đứa con riêng. Cô luôn tin rằng may mắn lớn nhất của cuộc đời cô tới thời điểm hiện tại đó là gặp được Phillip. Anh đã dang tay ra che chở cho cô và đứa nhỏ, còn là chỗ dựa lớn nhất cho cô trong những năm tháng lưu lạc xứ người. Cả anh và cô đều hiểu rất rõ cuộc hôn nhân này hữu danh vô thực, anh không phải là một người đàn ông đúng nghĩa còn cô cũng chẳng muốn bị ràng buộc bởi những cái gọi là trách nhiệm vợ chồng. Tuy hàng ngày hai người đều gặp mặt tại bệnh viện, đều vẽ ra những khuôn mặt đẹp nhất cho thiên hạ nhìn, ngắm. Nhưng cả anh và cô đều hiểu đó là việc bắt thành văn chỉ của hai người. Anh có cuộc sống đồng tính của riêng mình, còn cô có tự do của một người phụ nữ độc thân hiện đại! Hàng tuần cô vẫn theo anh về gặp bố mẹ chồng để làm dâu hiền, vợ thảo cũng như anh hàng năm vẫn đến nhà cô cúi đầu làm một người con rể khiến bố mẹ cô không thể chê trách vào đâu. Điều duy nhất khiến Tiểu Nguyễn bận tâm và khó nghĩ đó là cha đẻ của con gái cô phải

ngậm ngùi bị gán mác cha nuôi. Nhoẻn cười, thầm nghĩ bỏ đi, dù sao cũng đáng đời anh ấy. Ai bảo anh ta gây nên nghiệp chướng thì tự mình gánh lấy!

.....

Thái Văn ghét nhất khi phải chờ đợi, nhưng anh đành phải bỏ đi về mặt mắt kiên nhẫn đang có của mình. Ngồi xuống hàng ghế chờ trước cửa Nội Bài, từng ngón tay lật đi lật lại tờ tạp chí mà vẫn không hiểu họ viết gì. Thở dài đầy ngao ngán, chỉ cho đến khi tiếng chuông điện thoại được kết nối, cơ mặt anh mới dần ra:

“Biết trước thà em đi taxi cho rồi, chẳng phiền anh ra đón. Anh tới đâu rồi?”

“Ra cửa đi, anh đến rồi.”

Kéo theo vali lớn nhỏ đặt hết vào cốp xe, ngồi vào ghế phụ, anh vẫn lảm nhảm như một ông già khó tính:

“Sao càng ngày tác phong của anh càng chẳng ra sao thế hả? Em không hiểu cái bộ quốc phòng họ nghĩ gì khi vẫn giữ lại anh.”

Hoàng nhú mày cười cười:

“Chú có tin chỉ cần nói thêm một câu nữa anh sẵn sàng xuống ngay và luôn không?”

Im lặng, đưa mắt nhìn ra bên đường, chợt nhớ ra điều gì đó, Văn cất tiếng:

“Việc em nhờ anh thế nào rồi?”

“Ừm. Chú muốn chuyển tới đó ngay hay là về bên nhà anh trước đã?”

Suy nghĩ vài giây, anh nói:

“Vậy anh đưa em qua bên đó luôn đi. Dù sao anh cũng bận mà em ngay sáng mai đã phải bắt tay vào làm luôn rồi. Không đâu bằng nhà của mình dù là nhà anh trai đi chăng nữa!”

“Thằng quí. Liệu mà dồn tiền trả tôi.”

“Ok. Đợi anh kết hôn lần hai em trả cả thế!”

Nghe xong câu đó, Hoàng tái mặt lại. Cuộc hôn nhân của anh thất bại cách đây 6 năm ngay trong đêm tân hôn. Nhiều người muốn biết lý do vì sao? Đơn giản vì trong tim anh ngự trị hình bóng của một cô gái khác! Trong lúc say, anh đã ôm người vợ mới cưới và gọi nhầm tên Tiểu Nguyễn. Đau lòng thay, mọi thứ đã kết thúc khi chưa kịp bắt đầu. Tưởng rằng sau khi ly hôn, và cố gắng chờ đợi thì Tiểu Nguyễn sẽ quay lại bên anh nhưng tiếc thay cô đã có gia đình mới. Điều duy nhất anh thấy mình sống còn ý nghĩa đó là sự tồn tại của đứa con gái mà mất đến 5 năm kể từ khi con chào đời anh mới biết tới! Sẽ không có gì là quá muộn. Anh nguyện dùng cả cuộc đời mình để bù đắp lại cho con.

(Còn tiếp.)

2. Chương 02

Chương 2: Giấc mơ rồi sẽ thành hiện thực, nhưng ác mộng thực chất cũng là những giấc mơ ...

Hà Nội vừa vào thu, tiết trời vẫn còn hanh hao khó chịu. Tiểu Nguyễn nhăn mặt trước cái nắng cuối chiều trước cổng trường mầm non, đón con rồi cô về thẳng nhà mình. Vừa xuống xe, Bim Bim đã reo lên:

“A. Chú Phillip. Chú còn nợ con 20 tập Doremon!”

Cái mặt anh xị xuống rồi trừng mắt với bé con:

“ Quỉ sứ. Phải gọi là ba, là ba nghe chưa? Ba chờ hai mẹ con đã được gần nửa tiếng rồi đấy! ”

Bim Bim chu môi làm nũng:

“ Nhưng mẹ dặn con chỉ cần trước mặt người khác mới phải gọi chú là ba mà!”

Phillip xoa đầu con rồi nghiêm khắc dặn:

“ Từ nay, dù ở bất kỳ đâu cũng phải gọi là ba nghe chưa? Không nhớ may con quên thì sao?”

Tiểu Nguyễn xách theo chiếc bao lô nhỏ xinh của con gái xuống xe và bước về phía bọn họ. Nhìn anh, cô nói:

“ Con gió nào lại thổi anh về nhà vậy?”

Dang đôi tay rộng ra ôm cô, anh khẽ cười:

“ Vợ yêu, anh về nhà với em đây!”

“ Làm ơn. Đừng nói chuyện buồn nôn như thế được không? Nhà vệ sinh còn xa lắm!”

Khuôn mặt anh lại xăm xì, bế theo bé con chờ cô mở cửa, họ cùng bước vào nhà. Cao giọng Tiểu Nguyễn nói với con:

“ Hoài Thư, con đi tắm trước đi! Mẹ chuẩn bị nước nóng cho con rồi đấy!”

Nói rồi cô ngồi xuống sofa chống tay nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh hiểu rằng cô đang chờ anh nói, vẫn khuôn mặt đưa đám ấy Phillip ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyễn. Ánh mắt có chút ai oán, anh ngồi xê dịch lại gần cô rồi nói bằng âm mũi:

“ Cho anh mượn vai em được không Nguyễn?”

Cô đưa tay ra rồi ôm anh vào lòng như một người mẹ ôm cậu con trai đã lớn! Cô biết anh đang buồn, mà chuyện buồn đó chắc chắn thuộc phạm trù tâm lý. Phillip không phải một người đàn ông bình thường, Tiểu Nguyễn hiểu rất rõ điều đấy....vì vậy mà anh rất yếu đuối! Thậm chí còn yếu đuối và dễ bị tổn thương hơn cô! Nghẹn ngào, anh nói:

“ Anh và anh ấy chia tay rồi...Bọn anh...thật sự không thể nào tiếp tục. Anh ấy nói rằng anh ấy cần một tương lai, anh ấy nói rằng anh ấy phải về Pháp!”

Khẽ vỗ nhẹ vào vai anh, cô vẫn im lặng để anh nói.

“ Nguyễn. Vì sao lại bắt công như vậy? Giá mà anh có thể như em thì tốt biết bao!”

Tiểu Nguyễn thấy lòng trùng xuống, giọng cô buồn buồn, cô nói:

“ Như em thì có gì mà tốt hả Phillip?”

“ Em có một cuộc sống tự do, không ràng buộc cũng chẳng cần phải để ý người khác nghĩ về mình như thế nào. Thật đáng để người ta ngưỡng mộ, không đúng sao?”

“ Anh biết không, mẹ em từng nói rằng: “Mỗi nhà có một quyển sách khó đọc!”. Đừng ngưỡng mộ em, chẳng có ai là vừa lòng với tất cả! Em thật sự đang rất muốn được ràng buộc. Lúc buổi chiều, khi nhìn những người phụ nữ khác nhanh chóng chạy xe về phía chợ mua thức ăn rau cỏ, em rất ngưỡng mộ họ. Bây giờ anh có thể buồn. Nhưng rồi anh sẽ lại tìm được một người khác tốt hơn, quan tâm tới anh hơn anh ta. Anh buồn...khiến em không vui!”

Đôi mắt khép hờ, bàn tay vẫn không ngừng vỗ về anh, cô cười khổ và nói tiếp:

“ Anh biết không, đã có một thời em từng tin rằng mình rất hạnh phúc, mọi chuyện đều như ý muốn. Ngay cả lúc người thân rời xa, dù đau khổ bao nhiêu thì em vẫn cảm thấy mình may mắn. Chỉ có thể nói, khi đó em quá ngây thơ, cứ nghĩ dù cuộc đời có thay đổi thế nào đi nữa, cũng không bao giờ nghĩ rằng em sẽ thay đổi giống như bây giờ.”

Đôi mắt sòng đờ của Phillip rời khỏi vai Tiểu Nguyễn, ngược nhìn cô, anh hỏi:

“ Chẳng lẽ bây giờ em không cảm thấy mình hạnh phúc nữa sao?”

Tiểu Nguyễn bị bộ dạng nhếch nhác của anh làm cô bật cười. Suy nghĩ một lát, cô nói:

“ Có chứ. Có lúc em vẫn thấy mình hạnh phúc. Nhưng thứ hạnh phúc ấy không còn giống như trước đây nữa! Nếu như chưa bao giờ trải qua đau khổ thì hạnh phúc sẽ thật đơn thuần. Anh cũng sẽ hạnh phúc thật sự chứ không phải cố tỏ ra hạnh phúc để bắt kỳ người nào cũng có thể hoài nghi niềm hạnh phúc của anh. Tất nhiên là không muốn, nhưng nếu đến một ngày nào đó, những hạnh phúc hiện tại bị thay thế bằng sự đau khổ, anh sẽ cảm thấy hạnh phúc không bao giờ là vĩnh hằng ... và chỉ những người nào đã đi qua nỗi đau sẽ cảm thấy hoài nghi hạnh phúc mà mình đang có...”

Bim Bim bước ra thấy hai người lớn đang ngồi kề vai và thủ thủ. Cảnh tượng này bé con thực sự chưa được thấy bao giờ! Tiếng hoạ mi véo von:

“ Ba mẹ, con đói!”

Lúc này hai người họ mới để ý cô công chúa đang đứng nhìn họ rất chăm chú. Tiểu Nguyễn vẫy tay gọi con lại rồi dịu dàng:

“ Hôm nay cả nhà mình cùng ra ngoài ăn được không?”

Phillip đứng dậy, anh gật đầu:

“ Đợi anh đi rửa mặt và thay đồ đã.”

Đang định bước về phòng tắm, anh liền quay đầu lại nhìn Tiểu Nguyễn:

“ Ăn ngoài cũng được. Nhưng em có thể vì thể diện của anh mà mặc tử tế được không?”

Thở dài, lúc này cô mới để ý hoá ra mình đang mặc quần áo ngủ từ lúc đi đón con. Bĩu môi nhìn về phía anh rồi cô cũng đứng dậy.

.....

Hoàng cho xe dừng lại trước khu chung cư của em trai. Đỡ vali trên tay Văn, anh cùng cậu bước vào thang máy. Đánh giá một hồi, những ngón tay lướt nhanh qua chiếc kệ gỗ. Mỉm cười, Thái Văn lên tiếng:

“ Rất sạch. Xem ra anh đã bỏ không ít công sức và tiền của để trang hoàng cho tổ ấm của em! Cảm ơn nhé.”

Hoàng vớ được chiếc gối tựa trên sofa liền ném về phía em trai và cao giọng:

“ Biến. Tao đâu rồi hơi. Là công ty họ làm hết!”

Bắt đầu một cách thành thực, nhìn anh trai mình rồi Văn cười lớn:

“ Bây giờ đi ăn cơm được không? Thức ăn trên máy bay em không tài nào nuốt nổi. Dạ dày biểu tình rồi này!”

Bàn tay đang cắt bút test của Phillip khẽ dừng lại, ánh mắt anh tập trung vào bóng dáng hai người đàn ông đang bước vào Seoul Garden. Tiểu Nguyễn thấy lạ liền gắng hỏi:

“ Sao vậy?”

“ SF của em cũng tới đây kia, còn đi cùng một chàng trai....rất được!”

Tiểu Nguyễn ngoái đầu nhìn theo hướng mà Phillip chỉ, Bim Bim thấy vậy cũng nhìn theo mẹ. Nhỏ giọng, con bé gật gù nói:

“ Mẹ ơi, con chạy ra với ba được không?”

Nhìn con âu yếm, cô gật đầu và dặn:

“ Nhớ hỏi chú Văn xem quà của cháu đâu nhé!”

Không tránh được tò mò, Phillip quan sát Tiểu Nguyễn sau đó lại nhìn về người đàn ông ở phía xa:

“ Người đi cạnh anh ta là ai vậy?”

“ Em trai anh ấy. Mới từ Mỹ về. Kiến trúc sư tài năng! Sao? Anh thích à?”

Thằng thần gật đầu. Ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối:

“ Thượng Đế thật không công bằng. Giá mà biết trước có người đẹp trai đến vậy xuất hiện, anh đã mặc áo sơ mi chứ sẽ không mặc T-shirt có hình Mickey Mouse! Lạy chúa!”

Nhún vai, Tiểu Nguyễn lại chú tâm vào đĩa spaghetti của mình. Không cam lòng, anh lên tiếng:

“ Mình có thể cùng qua đó ăn với bọn họ được không? Được không Nguyễn?”

Chép miệng, cô lừ mắt với anh:

“ Anh không thấy rất vô duyên à? Em không có hứng. Nếu thích thì anh đi mà qua đó. Em ăn một mình cũng được!”

“ Thôi mà. Anh xin lỗi. Vợ à, vợ ơi...vậy thì lúc nào đó em có thể hỏi giúp anh xem em trai sf của em có hứng với đàn ông không giúp anh. Được chứ?”

“ Phillip, em xin anh đấy. Để em nuốt trôi bữa cơm này được không?”

Mặt anh sầm lại, phụng phịu không khác gì đứa trẻ con. Ai dám bảo đây là giám đốc một bệnh viện danh tiếng, người hàng ngày cầm dao mổ cơ chứ? Không nỡ lòng nào, Tiểu Nguyễn đành miễn cưỡng nhận lời đề nghị của anh.

Hoàng bé con gái lên rồi nhìn theo hướng tay Bim Bim chỉ. Anh thấy rất rõ hình ảnh vợ chồng cô đang ngồi dưới ánh đèn vàng ấm áp dùng bữa. Thằng Việt Kiều đó anh có gặp vài ba lần nhưng chẳng thể nào ưa. Cái cách nói chuyện kiêu ngạo của anh ta đã khiến anh không tiêu hoá nổi. Nhiều tiền thì ngon àh? Cười nhạt, anh sải bước cùng em trai về bàn của mình...chỉ không nghĩ khi anh ngồi chưa được lâu thì vợ chồng họ sánh đôi bước tới. Văn thấy Tiểu Nguyễn liền đứng dậy và chào theo đúng chất Tây.

“ Càng ngày em càng đẹp. Giá mà em chưa có chồng có phải tốt không?”

Cười ngọt ngào, cô nói:

“ Châm ngôn sống của em đó là chồng bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành chồng cũ....Lúc nào rảnh, anh nhớ ghé qua nhà em chơi nhé.”

Ngừng một lát, cô tiếp tục:

“Đây là chồng em, Phillip Trần.”

Phillip lịch sự đưa tay ra với Văn, ánh mắt anh nhìn cậu ta đăm đúi. Tiểu Nguyễn thấy sóng ngầm nổi lên liền nhanh chóng thay đổi cục diện, khoác tay chồng rất tự nhiên và véo mạnh vào bắp tay anh. Hiểu ý cô, Phillip buông bàn tay của người đàn ông đẹp trai trước mặt ra, sau đó tự giới thiệu:

“ Rất vui được gặp anh. Hy vọng anh dành chút ít thời gian tới thăm nhà chúng tôi!”

Nói rồi anh quay sang Hoàng:

“ Thật trùng hợp, không nghĩ là anh cũng tới đây dùng bữa.”

Hoàng lịch sự gật đầu cười đáp lễ. Tiểu Nguyễn cúi đầu nhìn con âu yếm:

“ Tối nay con ở chỗ ba được chứ? Mẹ phải về viện.”

Sau đó cô quay sang Hoàng:

“ Không phiền anh chứ?”

Hoàng đáp lại cô vô cùng trù mến:

“ Em bận thì cứ đi đi. Nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức. Con cứ để anh lo.”

“ Vậy không có việc gì vợ chồng em xin phép đi trước.”

Vẫn vậy tay với Tiểu Nguyễn rồi ngồi xuống tiếp tục dùng bữa. Bước chân xa dần, Phillip mới ghé sát tai Tiểu Nguyễn thì thầm:

“ Em biết không, da mặt anh ta còn mịn hơn cả con gái. Trời ạ. Em không tưởng tượng được bàn tay anh ta mềm đến cỡ nào đâu! Em có thấy hương nước hoa trên người anh ta không? Gucci Pour Homme II đó! Trời ạ. Quyên rũ kinh điển!”

“ Ôi, làm ơn, anh có thể đừng nói những chuyện đó với em không? Sồn hết cả da gà rồi này. Em sẽ hỏi anh ta có phải cùng loại với anh không? Ok!”

“ Ok. Ok!”

.....

Ánh hoàng hôn đã khuất cuối con đường từ rất lâu rồi mà Gia Hiên vẫn không hay. Cô như một người mất hồn, những bước chân lạc lõng. Cười chua chát, chẳng phải cô đang đi lại con đường về ngôi nhà cũ hay sao? Quay đầu lại thôi, căn nhà ấy đã sang tên đổi chủ rồi. Nhà của cô giờ ở một nơi khác....Một nhòai với đồng đồ chất đầy ở phòng bảo vệ của khu nhà mới, nhìn ông chú bụng béo hiên lành, cô cười ái ngại:

“ Thật xin lỗi chú, tại hồi sáng cháu bận quá nên giờ mới có thể tới lấy được.”

“ Không sao. Không sao. Cô mới đến phải không?”

“ Dạ. Cháu mới nhận nhà chiều qua nhưng vẫn chưa lên xem được!”

“ Thế cô ở tầng bao nhiêu vậy? Để tôi gọi người mang giúp cô. Chứ mình cô sẽ vất vả đấy.”

“ Dạ thôi không cần đâu ạ. Cháu ở tầng 7.”

Mỉm cười nhìn ông chú tốt bụng rồi cô bắt đầu xắn tay vào dọn đồ. Cho tới lúc mang được hết đồng đồ ấy lên cũng là lúc gần 10h tối. Căn hộ được thiết kế để dành riêng cho những người độc thân, từ sofa, kệ bếp, tủ tường rồi tất cả các vật dụng cơ bản đều là do bên công ty sắp xếp. Hiên cảm thấy rất ưng ý. Màu rèm cửa cô cũng rất ưng. Chẳng còn sức lực để tiếp tục làm gì, cô ăn tạm gói mì sau đó ngã mình xuống chiếc giường mới và thiếp đi! Trong giấc ngủ sâu ấy hình ảnh Hải Minh cứ lởn vởn đâu đây. Cô thấy rất rõ nụ cười của anh thời sinh viên, anh đã từng nắm tay cô và nhìn cô âu yếm, cô còn thấy cả lúc họ trong bộ đồ cưới khoác tay nhau cúi đầu chào hỏi mọi người...cuối cùng cô thấy rất rõ khuôn mặt ấy nựng một đứa trẻ trong tay và đứng cạnh cô gái khác rồi lạnh lùng quát nạt cô: “ Không hiểu vì sao tôi lại ngu ngốc lấy một người như cô. Cô làm ơn buông tha cho tôi.”

Gia Hiên giật mình tỉnh dậy, người cô ướt đẫm mồ hôi. Cảm giác tủi thân và đau đớn dâng lên trong lồng ngực. Cô oà khóc. Hai bàn tay ôm mặt và nức nở cả đêm. Cô nhớ tới ngày còn nhỏ vẫn thường mơ về hoàng tử và công chúa. Mẹ đã từng nói với cô rằng: giấc mơ rồi sẽ thành hiện thực, nhưng mẹ quên đã dặn cô một điều ác mộng thực chất cũng là những giấc mơ...!

(Còn tiếp)

3. Chương 03

Chương 3: Say.

Dưới ánh nắng thu ban sớm, Gia Hiên hít một hơi thật sâu rồi bước vào viện kiểm sát. Thấy cô đến ai cũng ra sức cười chào hỏi, nhưng nụ cười đó sao thật khó coi? Bước thẳng về phòng công tố, Hiên nhẹ nhàng gõ cửa, chẳng đợi người bên trong đồng ý cô đã bước vào.

“ Ba.”

Nhìn con gái mình, ông Gia Lâm trầm giọng:

“ Cái đứa con ngốc nghếch này, đến bao giờ thì mới không làm ba lo nữa?”

“ Con ổn mà. Có phải bao năm nay con chưa từng chứng kiến cảnh ly hôn đâu. Chỉ là lần này không nghĩ nó lại xảy đến với mình!”

“ Ba nói với chú Hoà rồi, con nghỉ phép một thời gian đi. Về nhà với ba mẹ. Con gái sống một mình ở ngoài ba không yên tâm được!”

Giọng buồn buồn, cô cúi đầu:

“ Con xin lỗi vì lớn thế vẫn khiến ba mẹ phải lo lắng. Nhưng con muốn ở một mình. Dù sao cũng không thể ở cùng ba mẹ mãi được.”

Lấy giấy nghỉ phép rồi đưa cho con, ông tiếp tục:

“ Vậy thì con tranh thủ đi đâu đó du lịch cho thoải mái. Nhìn con kìa! Mới có mấy ngày mà gầy rộc đi rồi!”

Những gì ba nói khiến Hiên chẳng thể ép mình gượng gạo cười được nữa! Đối mặt với ly hôn ai cũng mang trong mình một tâm trạng nặng nề. Dù với lý do là gì chẳng nữa thì giờ đây Gia Hiên cảm thấy có hàng trăm ánh mắt thương cảm đổ về phía mình còn cô....vốn đã trở nên tê dại. Cô chẳng thể nói với từng người một: “ đừng thương hại tôi, hãy kệ mặc tôi.” Cô không thể. Trong muôn vàn ánh mắt nhìn cô, người đồng cảm cũng có, người cười chê cũng có. Cô làm sao có thể quên được miệng lưỡi thế gian? Điều duy nhất lúc này đó là cô chỉ có thể quên cho mình đừng khóc....Sau khi ra khỏi cơ quan, cô lập tức vậy xe, cô không còn chỗ nào để đi nữa, cũng không muốn gặp người quen biết nào cả. Tự nhiên cô nhớ tới cái bệnh viện tới lần trước. Dù sao cũng cần lấy kết quả kiểm tra sức khoẻ , và cô đến đây....

Vẫn là bác sĩ nữ đó cười với cô:

“ Mời chị ngồi xuống đây!Gọi cho chị mấy lần đều không được. Còn nghĩ là chị không đến nữa.” Tiểu Nguyễn lịch sự nói.

Lấy hồ sơ bệnh án đặt ra trước mặt Hiên, Tiểu Nguyễn tiếp tục:

“ Trách nhiệm của chúng tôi đó là phải thông báo tình hình cho bệnh nhân, nên đôi khi có những trường hợp thật là khó xử.”

Ái ngại nhìn Tiểu Nguyễn, cảm thấy có điều bất thường nên cô hỏi thẳng:

“ Có gì xin cứ nói. Kết quả xấu tốt thế nào thì tôi cũng phải biết. Vì vậy, chị cứ yên tâm tôi sẽ sẵn sàng đón nhận!”

“ Vậy thì tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Chị Hiên ạ, theo kết quả kiểm tra ban đầu, chị rơi vào trường hợp bệnh rất phổ biến hiện nay. Cụ thể đó là bệnh lạc nội mạc tử cung, qua siêu âm chúng tôi phát hiện chị có nội mạc 6mm, nội mạc của chị như vậy được xem là mỏng. Đồng thời lượng Estrogen bị thiếu và không thích ứng với tử cung. Khả năng mang thai là không thể. Tôi rất tiếc. ”

Khuôn mặt Hiên tái nhợt, cười buồn lấy lại bình tĩnh, cô hỏi tiếp:

“ Vậy nếu thụ tinh nhân tạo thì sao thưa bác sĩ?”

“ Tôi rất tiếc. Có lẽ khả năng thành công là.....20% nhưng dù sao cũng vẫn phải thử mới biết được. Xin chị hãy bình tĩnh!”

Cầm kết quả xét nghiệm trên tay, cô bước ra khỏi viện. Con đường trước mặt bỗng trở nên tối sầm lại. Không biết kiếp trước cô đã ăn ở thế nào mà tại sao cùng một lúc bao nhiêu chuyện đau thương cứ lần lượt kéo đến? Nước mắt không tài nào giữ được cứ mặc sức trượt xuống. Cô không nhớ mình đã ngồi trên chiếc ghế đá của bệnh viện được bao lâu, chỉ nhớ khi mình phải đứng dậy bước đi thì đường phố đã lên đèn, đôi chân cô cũng tê nhừ, đôi mắt sưng đỏ và mỏi mệt. 27 tuổi, một mình mang trong tim những nỗi đau cam lạng. Tuyệt vọng, cô tìm đến một quán rượu cũng chẳng nhớ được tên. Từng chén vodka cứ lần lượt được cô nuốt xuống. Ngụm rượu đầu khó uống, cay nồng nhưng rồi dần dần cô đã quen với cái nóng thiêu đốt cõi lòng. Trong hơi men say ấy, cô mơ màng nhận ra mình đang khóc. Có ai hiểu nước mắt nói lên được điều gì? Rồi con đường tiếp theo cô sẽ biết đi đâu? Hạnh phúc của một người phụ nữ trưởng thành chỉ đơn giản là cảm giác được làm vợ, làm mẹ. Nhưng cả hai quyền cơ bản ấy cô đã bị cướp khỏi tay. Cô còn gì

sau những mất mát ấy?...Ông tài xế taxi thấy bộ dạng say khướt của Hiên khẽ lắc đầu nhưng vẫn tận tụy với nghề đưa cô tới cửa khu chung cư. Gia Hiên vẫn ý thức rất rõ việc cúi đầu cảm ơn rồi cố gắng vịn vào tường bước vào thang máy.

.....

Thái Văn vì mãi chơi cờ với bé con Hoài Thư nên về hơi muộn, cháu gái bị ho thành ra anh được ông anh trai giao cho nhiệm vụ cao cả mang con chó Nhật về nuôi. Bước vào thang máy, anh khẽ nhíu mày vì cô gái bên cạnh. Mùi rượu nồng nặc, bộ trang phục công sở đã nhau nhúm lại. Bộ dạng cô ta thật sự rất dọa người. Lãnh đạm nhìn vào số tầng đang nhảy trong bảng điều khiển, anh bước ra. Bước chân khẽ dừng lại khi thấy người con gái ấy khẽ kêu Á rồi ngã xuống. Anh biết cô ta cũng tới tầng 7. Chần chừ, cuối cùng anh ngồi xuống thở dài và hỏi:

“Chị gì ơi, chị không sao chứ?”

Gia Hiên thấy dạ dày khẽ ngấm đau, cả ngày hôm nay cô chưa hề ăn gì. Thứ duy nhất cô nuốt xuống chỉ có 2 chai vodka. Khẽ vịn vào tay người đàn ông trước mặt để đứng dậy, cô mơ màng cúi đầu:

“Cảm ơn, cảm ơn anh.”

Nhưng chưa nói hết câu, dịch vị trong dạ dày bắt đầu không còn khả năng chịu đựng. Cảm giác khó chịu dâng lên tận miệng, cô nôn hết lên người Thái Văn. Con chó nhỏ Mi Mi sủa ầm lên mấy tiếng rồi chạy loảng quảng quanh người chủ mới. Ánh mắt anh mở to sững sờ nhìn người phụ nữ đối diện. Không thể chịu nổi, anh bước ngay về phía cửa nhà mình rồi lao vào phòng tắm...

Gia Hiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng ngay lập tức cô ý thức được việc làm của mình vài phút trước. Trời ạ. Anh ta, anh ta là hàng xóm nhà cô...Cô đã gây nên chuyện đáng xấu hổ gì không biết? Lục tìm chiếc chìa khoá, cô mở cửa và khó khăn bước vào nhà rồi cuộn người lên sofa, mặc kệ chuyện gì xảy ra đi nữa.

Thái Văn không ngừng cọ xát người. Anh tắm đến lần thứ 5 mà vẫn cảm thấy có mùi khó chịu quẩn quanh đầu đó. Cuối cùng, anh tống chiếc áo sơ mi Hermes còn mới vào túi bóng và đi xuống dưới tầng một vất ngay. Bây giờ anh mới thật sự thấm câu: “Làm phúc phải tội.” Sao lại có người như cô ta tồn tại trong toà nhà này cơ chứ? Không thể tưởng tượng được, một cô gái uống say khướt rồi trút hết lên người anh đồng phế thải đó! Càng nghĩ anh càng thấy mình nổi điên, cả đêm cứ lẩn đi lẩn lại không tài nào ngủ được. Mãi tới gần sáng mới thiếp đi được một lúc thì không hiểu ai sớm ra đã bấm chuông cửa nhà anh! Khái niệm sớm của anh cũng đã là 10h trưa...

.....

Gia Hiên thức dậy từ rất sớm. Cô vẫn nhớ rất rõ mình đã uống say rồi đi taxi về rồi sau đó.....hình như.....cô đã nôn hết lên một người đàn ông còn rất trẻ. Cô nhớ là anh ta còn dắt theo một con chó Nhật. Đúng rồi.....anh ta ở căn hộ đối diện với cô! Lắc đầu rồi vận người lấy lại sự tỉnh táo, cô đi tắm sau đó nhanh chóng lấy xe phóng tới Garden. Càng nghĩ đến sự việc tối qua mặt cô lại lựng đỏ. Cảm giác xấu hổ khiến cô cả sáng không thể để tâm được tới việc gì. Vì lúc ấy là trời tối nên cô không rõ người đàn ông đó có dáng dấp thế nào, cô thật sự muốn bồi thường thiệt hại đã gây ra cho anh ta..!

Thái Văn vẫn còn trong bộ dạng ngái ngủ. Anh chỉ nghĩ ông anh trai ghé qua nên vẫn để nguyên bộ quần áo ngủ có hình mèo Doremon bước ra mở cửa. Tiếng nói dịu dàng của một cô gái đã lôi anh trở về với thực tại hoàn toàn:

“Xin lỗi đã làm phiền anh... Chuyện hôm qua...”

Gia Hiên vẫn chưa nói hết câu thì anh ta đã đóng sập cửa lại. Như một cái máy trở về phòng thay quần áo và vệ sinh cá nhân. Mất tới 10 phút sau, chỉ là tò mò trở ra mở cửa nhưng anh không ngờ cô vẫn đứng đó chưa hề rời đi. Ngượng ngùng, anh lên tiếng:

“Thật xin lỗi. Mời chị vào nhà, có chuyện gì cứ vào trong rồi nói.”

Mi Mi thấy Gia Hiên liền chạy tới gầm gừ sau đó nó nhận ra cô liền lại gần liếm tay. Từ nhỏ cô đã rất quý chó, ban đầu hơi sợ nhưng rồi thích thú cô liền bế nó vào lòng âu yếm, vuốt ve. Văn bưng trà ra thấy cảnh

tượng đó đứng ngẩn ngơ vài giây rồi khẽ ho một tiếng. Anh ngồi xuống sofa, đặt tách trà vẫn toả khói trước mặt cô. Đôi môi khẽ cong lên có ý cười, anh nói:

“Chị ở căn hộ đối diện phải không? Không biết chị tìm tôi có chuyện gì không nhỉ?”

“Dạ. Chuyện hôm qua, thật xin lỗi anh....Tôi có tìm mua sơ mi để gửi lại anh. Nhưng thật không biết có hợp ý anh không ạ!”

Nói rồi, Hiền đẩy chiếc túi ghi rõ nhãn hiệu của Armani về phía Văn. Hơi nhú mào, anh nói:

“Không cần phiền phức thế đâu. Cứ coi như đó là tai nạn. Phiền chị cầm về cho. Xin lỗi, tôi không dùng sơ mi loại này!”

Hiền cúi đầu đầy xấu hổ. Lí nhí, cô nói:

“Vậy không biết anh dùng áo hiệu gì, số bao nhiêu và màu chủ đạo để tôi mua gửi lại anh.”

Nhấp từng ngụm trà nhài còn nóng, Văn lên tiếng:

“Chị dùng trà đi đã. Tôi đã nói là không cần phiền phức thế mà. Chỉ sợ thứ tôi thích trong nước cũng không có...”

“Xin anh cứ nói ạ. Kể cả ở nước ngoài tôi cũng sẽ mua gửi lại anh. Thật xin lỗi, đã mang đến cho anh phiền phức!”

Thở dài anh hững hờ đặt tay lên sofa quan sát người con gái đang cúi đầu trước mặt. Tối qua có lẽ trong bộ dạng say rượu nên nhìn cô ta người chẳng ra người. Giờ anh mới để ý kỹ, gương mặt khá là thanh tú không hề dùng phấn trang điểm. Chiếc váy liền thân kín đáo màu xanh da trời càng làm tôn lên da trắng hồng của cô. Có lẽ đôi mắt kia sẽ rất đẹp nếu nó không có quầng thâm... Khàn giọng, Văn trêu cô:

“Nhờ phúc của chị mà tối qua tôi được tắm tới tận 5 lần. Chiếc áo Hermes mới mang về từ Mỹ đã phải cuộn lại rồi mang xuống dưới tầng vất đi không thương tiếc. Chị bảo ngoài chiếc áo ra có nên trả phí hao mòn thân thể cho tôi hay không?”

Hiền ngẩng đầu nhìn anh đầy ngạc nhiên, cô cứng họng không thể nói được gì thêm cả. Khó khăn nuốt nước miếng xuống cô khẽ nói:

“Vậy anh cho tôi thời gian, tôi sẽ tìm mua áo cho anh. Anh có yêu cầu gì xin cứ nói ạ.”

Anh vẫy tay gọi Mi Mi lại rồi ôm vào lòng vuốt ve, hai chân vắt chéo rất tự nhiên, anh hững hờ buông tiếng:

“Không biết, chị tên gì nhỉ? Và sinh năm bao nhiêu? Dù sao cũng là hàng xóm, tôi hỏi thế không phiền chứ?”

Lắc đầu một cách bản năng, Hiền vẫn nhỏ giọng:

“Tôi tên là Hoàng Gia Hiền, mới chuyển tới đây được ba ngày. Năm nay 27 tuổi. Không biết anh...?”

Ánh mắt khẽ nheo lại, đôi môi nhoẻn cười, anh đưa tay ra phía cô rất lịch sự:

“Đặng Thái Văn. 28 tuổi. Kiến trúc sư. Vừa hay sống ở đây ngay thứ ba. Rất vui được làm hàng xóm của em. Mong rằng lần sau vẫn còn được chiếu cố như tối qua.”

Hiền ngượng ngùng đưa tay ra đáp lễ. Câu nói của anh khiến cô mỉm cười rất tự nhiên. Hình như mấy ngày rồi cô mới có cảm giác vui vui lên một chút như vậy! Văn thần thờ trước nụ cười ấy, anh định nói “khi em cười, trông rất đẹp” nhưng anh sớm đã nuốt câu ấy vào lòng...Mãi tới khi về tới nhà Hiền vẫn bật cười vì người hàng xóm mới. Anh ta thật là thú vị, chỉ vài ba câu chuyện đơn giản của anh ta khiến tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều. Cuộc đời tươi đẹp! Cô hiểu là mình vẫn phải sống tiếp. Vậy thì tại sao không thể vui vẻ mà tận hưởng cuộc sống này? Nhắc máy gọi cho người bạn thân, Hiền nói:

“Cuối tuần nếu không bận thì cậu tới nhà mình đập phá đi. Mình cần tìm cái thùng rác để trút giận.”

Thùy Trang nghe xong bật cười:

“ Bà nhỏ của tôi ơi. Tìm thùng rác thì đi mà gọi người khác nhá. Còn tìm người đập phá thì gọi đúng người rồi. Mai mình sẽ đến, chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon vào.”....

(Còn tiếp)

4. Chương 04

Chương 4: Phá vỡ vách ngăn.

Gia Hiên dùng bút đỏ đánh dấu lên quyển lịch để bàn. Mới có một ngày trôi qua...còn 14 ngày nghỉ phép nữa! Chuỗi ngày dài còn lại cô sẽ phải sống tiếp thế nào với cái tâm trạng nặng nề này? Cô chỉ muốn ở lì trong căn hộ, chẳng muốn ăn uống gì cả. Thức ăn vẫn còn chất đông trong tủ lạnh nhưng cô chỉ ôm chai nước mát và uống từng cốc một. Không ăn không chết, ly hôn cũng không chết, không có con cũng không chết....nhưng cô bây giờ có khác nào sống không bằng chết? Nghĩ về những năm tháng đã đi qua, nếu thời gian quay trở lại cô vẫn chẳng thể làm khác được. Có lẽ cô vẫn yêu người đàn ông đó, vẫn lấy anh ta rồi lại bước phải vết xe đau thương bây giờ! Cố gắng tự mình chống đỡ những nỗi đau ập tới một cách yếu ớt, bản thân cô cũng không biết mình sẽ ngã xuống lúc nào. Tiếng chuông cửa khiến Gia Hiên gượng gạo rời khỏi giường và trở ra phòng khách.

Thùy Trang nhìn bạn xót xa:

“ Sao cậu lại thành thế này? Cái bệnh đau buồn tự cậu phải chữa chứ không ai giúp được rồi.”

“ Chẳng nghiêm trọng thế đâu. Chẳng qua do thay đổi môi trường sống nên chưa quen mới vậy thôi. Cậu biết là mình chỉ cần lạ giường sẽ khó ngủ mà!”

Đặt túi xách xuống sofa, Trang ngả lưng nằm xuống rồi trách khéo:

“ Cậu cứ định tiếp tục như thế này à? Buồn đau rồi thành bóng ma u uất chết trong căn nhà mới không ai biết ấy chứ! Cứ coi như anh ta chẳng khác nào một con chó đã chết có sao đâu!”

Gượng cười, Hiên nhìn bạn rồi nói:

“ Vậy chẳng khác nào tớ từng làm vợ một con chó à?”

“ Tớ chẳng có hơi phí lời với cậu nữa. Nhưng Gia Hiên à, cách tốt nhất để quên một con chó đã chết là kiếm một con chó khác về nuôi! Cậu có hiểu ý tớ không? Cậu có biết anh ta trơ trên tới mức gửi thiệp cưới cho tớ không hả? Tớ biết, bảo cậu đừng buồn thì cậu vẫn cứ đau thương. Chỉ bằng, cậu nghe lời tớ, vui lên, ăn nhiều vào, tích cực spa rồi kiếm một người đàn ông khác làm mới lại tuổi xuân!”

“ Tr...ang! Thật ra, nếu anh ta không nói muốn ly hôn thì tớ cũng chẳng biết mình còn có thể tiếp tục cuộc hôn nhân ấy đến bao giờ...”

Ngừng một lát, cô ghen ngào nói tiếp:

“ Tớ bị lạc nội mạc tử cung. Nói thẳng ra là vô sinh. Tớ không thể có con. Cậu hiểu không?”

Nước mắt Hiên thấm ướt đôi môi mềm, mặn chát. Trang trở dậy lại gần rồi ôm Hiên vào lòng. Cả hai người cứ ôm nhau rồi khóc. Giọng sũng nước, Thùy Trang nói:

“ Tại sao lại thế? Cậu biết chuyện từ bao giờ?”

“ Hai hôm trước. Đau hơn là tớ còn không có khả năng để thụ tinh trong ống nghiệm. Cả đời này tớ không thể sinh con. Cậu nói xem, tớ đã làm sai chuyện gì mà ông trời lại trừng phạt tớ như vậy?”

“ Khóc đi. Khóc để cho lòng không còn buồn nữa. Cậu không làm sai chuyện gì cả. Tin tớ đi, rồi cậu sẽ được hạnh phúc với một cuộc sống khác. Không có con thì đã sao! Giờ người ta có thể nhận con nuôi đây

mà. Con người - vừa phải học cách sống với người khác, vừa phải học cách sống với chính mình khi không có ai bên cạnh, nên cậu phải mạnh mẽ lên để tồn tại và giành những thứ xứng đáng với cậu, hạnh phúc vốn là của cậu! ”

“ Tớ cứ tự nói với mình rằng đó là chuyện bình thường, anh ta cũng chỉ là như bao người đàn ông khác. Nhưng tớ vẫn chẳng thể bảo mình đừng oán hận anh ta. Ngay cả gia đình anh ta, tớ cũng không thể không oán trách họ được. Trong suốt những năm tháng hôn nhân đó, tớ đã cố gắng để làm tròn trách nhiệm dâu con nhà họ vậy mà bọn tớ ly hôn, họ cũng chẳng hề thăm hỏi. Thái độ lạnh nhạt và dửng dưng, họ đã sớm đá tớ ra khỏi cuộc sống của gia đình họ từ rất lâu rồi mới đúng, chỉ có bản thân tớ cứ khờ khạo ngốc nghếch coi họ như người thân. Tớ đáng thương lắm phải không? ”

Giọng Trang nghệt lại, cô an ủi Hiên:

“ Cậu phải nhớ rằng ngày mai sẽ lại là một ngày mới. Chỉ có thể là cậu mới sống được cuộc đời của cậu mà thôi. Phải sống sao cho đáng sống. Có khóc cũng phải khóc bằng nụ cười rạng rỡ nhất! ”

.....

Thứ bảy vốn không phải ngày nghỉ nhưng gần đây mệt mỏi quá nên Tiểu Nguyễn thay đổi lịch hẹn với bệnh nhân. Cô lười nhác không muốn rời giường nhưng cái loa rè không ngừng đập vào cửa phòng ngủ. Mở cửa cho Phillip, mặt cô cau có:

“ Khó khăn lắm em mới có một ngày để ngủ. Anh không có việc gì làm thì tới viện đi. Phiền quá!”

“ Nguyễn. Năn nỉ em đấy! Anh mua hết đồ về rồi, em gọi điện mời anh chàng đẹp trai lần trước tới nhà dùng cơm đi.”

Trùng mắt với anh, cô nói:

“ Anh nghĩ là anh ấy sẽ có hứng thú với đàn ông chắc? Bỏ ý nghĩ đó đi! Để em ngủ được không?”

Khuôn mặt anh xị ra như quả bóng xì hơi. Giọng nũng nịu, anh lay tay cô:

“ Đi mà. Anh hứa là chỉ cần mời cậu ấy tới nhà thôi. Chỉ cần cho anh nhìn cậu ấy cũng được!”

“ Ôi mẹ ơi, Phillip, anh điên rồi.”

Tiểu Nguyễn hất tay anh ra rồi vợ vội chiếc Iphone đang nằm trên bàn trang điểm, cô lướt số và thay đổi giọng. Nhỏ nhẹ, cô nói:

“ Hi Văn. Anh đang làm gì vậy?”

“ Ồ, Anh đang hoàn thành mấy bản vẽ thôi. Có chuyện gì vậy em?”

“ Dạ, không có gì. Anh bận rồi thì thôi. Em tưởng anh rảnh định mời anh qua nhà em dùng cơm. Dù sao hôm nay cũng là thứ bảy!”

Tiểu Nguyễn đang định chào Văn và cúp máy thì đầu bên kia anh đã vội cướp lời:

“ Tốt quá. Không hề, không hề. Em đọc địa chỉ để anh bắt taxi tới. Hay là gọi cả anh Hoàng tới được không?”

Suy nghĩ vài giây, Tiểu Nguyễn đành ngậm ngùi:

“ Vậy để em gọi cho anh ấy đến đón anh. Vậy nhé.”

Cô trao cho Phillip đang đứng cạnh cái nhìn nẩy lửa rồi tiếp tục gọi tới một dãy số khác.

Hoàng đang cùng con gái tĩa cây ngoài ban công, hiếm khi anh có thời gian để được bên con nhiều như ngày cuối tuần. Anh và Tiểu Nguyễn đã có thoả thuận rất rõ với nhau, Bim Bim ở cùng anh một tuần rồi sẽ lại chuyển cho cô. Thời gian dành cho công việc của anh rất bận nhưng việc ý nghĩa nhất anh làm được đó là chăm sóc con. Nhìn con mỉm cười rồi anh trở về phòng tìm điện thoại.

“ Alo, Tiểu Nguyễn à. Có chuyện gì vậy em?”

“ À. Vợ chồng em làm cơm mời Văn. Anh có thể đưa con tiện đường đón luôn cậu ấy qua dùng cơm với chúng em được không?”

“ Được. Có cần thêm gì không để tiện đường anh mua?”

“ Không cần đâu. Vậy nhé!”

Tất máy, cô trầm ngâm. Phillip nghiêng đầu nhìn cô đầy tò mò rồi hỏi:

“ Em mời cả sex friend đến à? Định nối lại tình xưa sao? Anh không ý kiến!”

“ Anh không nói được lời lẽ nào thơm tho hơn à?”

“ Này. Anh đánh răng từ lúc 5h sáng rồi nhá. Em xem lại mình đi, có mà giọng nói của em đang bốc mùi rồi đấy!”

Tiểu Nguyễn đập chồng không thương tiếc rồi đẩy anh ra khỏi phòng và hét lên: “ Biển. Anh liệu mà nấu ăn cho tử tế hộ em cái. Ai bảo anh bày ra cái trò này!”

.....

Thái Văn biết Hoàng không thích chờ đợi, nhưng bản thân anh đang hết cách với con chó này. Anh cứ định khoá cửa là nó lại rên ư ử. Ai làm ơn nói hộ anh xem con chó rên mấy tiếng thì có chết được không? Bàn chân nó không ngừng cào cào lên cánh cửa sau đó lại xông tới cắn quần anh. Trừng mắt với nó, anh cao giọng:

“ Mày có nằm im ở nhà cho chú đi chơi không hả? Biết mày phiền thế này đã chẳng vác mày về rồi.”

Gia Hiền đang định xuống dưới siêu thị gần nhà để mua ít gia vị, cô và Thuỳ Trang sau một hồi khóc lóc đã quyết định vào bếp để bù lại năng lượng đã mất. Thấy Văn, cô mỉm cười chào anh:

“ Thứ bảy chắc là anh định ra ngoài đi chơi ă!”

Đôi mắt đen của Văn khê sáng lên, anh gật đầu cười với Hiền rồi lên tiếng:

“ Không biết hôm nay em có dự định đi đâu không?”

Hiền lắc đầu

“ Không. Em chỉ ở nhà thôi. Dù sao nhà mới vẫn còn nhiều đồ cần dọn. ”

“ Vậy tốt quá. Liệu em có thể cho anh gửi con chó được không? Anh cứ chuẩn bị khoá cửa là nó lại rên ầm lên đòi theo đi.”

“ Dạ được. Vậy anh cứ để Mi Mi cho em. Không biết chó yêu của anh có khảnh ăn không ạ?”

Gãi đầu, anh nhìn cô ngượng ngùng:

“ Em ăn gì thì cho nó ăn nấy là được rồi.”

Nói rồi anh bế Mi Mi lên và đặt vào tay Hiền.

“ Đây nhá. Mày ở nhà với cô hàng xóm xinh đẹp để chú còn đi thăm bạn nhá!”

Bật cười trước hành động của Văn, Hiền nhận con chó rồi trở lại nhà! Văn vẫy tay với cô và bước vào thang máy!

Trang thấy Hiền về liền từ trong bếp vọng ra:

“ Cậu đi bằng máy bay à mà nhanh thế!”

“ Chưa, đã đi đâu!”

Con chó thấy người lạ liền sủa vài tiếng. Trang nghe thấy vậy liền chạy ra nheo mắt nhìn Hiền rồi tiến gần đến Mi Mi. Tổ về thân thiện, cô đưa tay ra vuốt ve Mi Mi:

“ Ôi, mày là con cái nhà ai mà đẹp trai thế hả chó?”

Hiên đặt con chó xuống và lên tiếng:

“ Con trai của anh hàng xóm đấy! Anh ấy có việc nên nhờ mình trông giúp.”

Ngạc nhiên, Trang tròn mắt:

“ Anh hàng xóm? Ý này này, mặc dù là tớ khuyên cậu phải tìm một mùa xuân mới nhưng không phải cậu tiến hành nhanh thế chứ? Anh ta độc thân?”

Xua xua tay, Hiên giải thích:

“ Trời ạ. Cậu đừng có mà nghĩ linh tinh. Chuyện dài lắm, đợi mình đi mua đồ về rồi lát kể cho cậu! ”

.....

Chiếc Santafe chậm rãi quặt lái vào khu biệt thự Tây Hồ, Hoàng cho xe dừng lại rồi bế con gái bước ra. Văn cũng ra theo anh, buông bỏ chiếc kính thời trang xuống, anh bấm chuông cửa nhà Tiểu Nguyễn. Đón họ là Tiểu Nguyễn. Cô dang tay ra nhận Bim Bim từ tay Hoàng rồi cười rạng rỡ:

“ Hoan nghênh hai anh tới chơi.”

Hoàng nhìn cô trêu mếu rồi khẽ gật đầu. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh tới nhà cô! Những lần trước chỉ là dừng ở cửa để đưa đón con gái chứ chưa bao giờ anh bước vào khu biệt thự này! Một phần vì ngại chồng Tiểu Nguyễn, phần khác vì anh cảm thấy mình không đủ can đảm để nhìn cuộc sống gia đình cô đầy ngọt ngào! Bim Bim ngửi thấy mùi thơm từ căn bếp liền khẽ reo lên:

“ Ba Phillip, con muốn ăn spaghetti hải sản do ba làm.”

Hoàng khẽ kéo con vào lòng và thì thầm:

“ Để tối ba làm cho con được không?”

“ Nhưng ba làm không ngon.”

Khuôn mặt anh thoáng chút buồn. Đúng lúc đó, Phillip vẫn trong bộ dạng mặc tạp dề bước ra và đưa tay về phía anh:

“ Xin chào. Hoan nghênh anh đến dùng cơm với gia đình tôi.”

Hoàng lịch sự đáp lễ. Buông tay anh ra, Phillip chuyển ánh nhìn về phía Văn đầy si mê và đắm đuối.

“ Chào Văn. Rất vui được gặp lại bạn!”

Thái Văn vẫn còn chưa kịp đáp lại lời chào của chủ nhà thì anh đã bị anh ta tiến tới ôm và vỗ vai. Tiểu Nguyễn chứng kiến cảnh đó thầm chửi thề trong lòng, cô lên tiếng:

“ Phillip, nồi nước sốt của anh sắp tràn ra bếp rồi đấy!”

Phillip giật mình vội xin lỗi hai người đàn ông và trở lại bếp. Tiểu Nguyễn quay sang con âu yếm:

“ Bim Bim, con dẫn ba con và chú Văn đi thăm nhà mình nhé. Mẹ sẽ pha trà cho mọi người. Ok?”

Bé con hăng hái nắm tay Hoàng và kéo đi lên tầng trên. Rất tự nhiên, Bim Bim giới thiệu với hai người họ:

“ Đây là phòng của mẹ này. Phòng bên cạnh là của Bim. Còn phòng kia là phòng sách và sau cùng là phòng của ba Phillip.”

Văn nhỏ giọng đùa Bim Bim:

“ Này bé con, ba mẹ cháu ngủ riêng à mà phân biệt phòng ba, phòng mẹ?”

Con bé tiếp tục kéo hai người họ vào phòng của mình và hồn nhiên trả lời:

“ Vâng. Ba mẹ cháu chẳng bao giờ ngủ với nhau cả!”

Văn bật cười:

“ Đấy là cháu không biết thôi.”

Đôi môi nhỏ khê chu lên rồi nhìn về phía Văn:

“ Có chú mới không biết cái gì thì có. Ba Phillip có nhà ở chỗ khác. Chỉ thỉnh thoảng ba mới về đây thôi.”

Khoẻ miệng Hoàng khê động, anh định nói gì đó lại thôi. Vậy là sao? Đôi mày nhíu lại. Chẳng lẽ cô ấy không hề hạnh phúc như anh vẫn nghĩ? Chẳng lẽ những lúc cô ấy cười là cố tình để anh thấy và cả bữa cơm hôm nay nữa? Chẳng lẽ.....!

(còn tiếp)

5. Chương 05

Chương 5: Bước đến.

Trước đây, Tiểu Nguyễn đã từng đọc được ở đâu đó rằng: “Có những lúc sự dịu dàng của đàn ông còn có sức công phá mạnh hơn của phụ nữ.” Nhưng đến hôm nay thì cô mới có cơ hội để khẳng định câu nói ấy hoàn toàn là sự thật! Không phải cô không hiểu con người Phillip thế nào, nhưng thật sự bộ dạng anh lúc này khiến cô chỉ còn nước chưa ối máu mà chết! Phillip chú ý đến từng tiểu tiết nhỏ nhất trong bữa cơm, ngay đến cả Hoàng, bình thường, anh không ưa nhưng hôm nay cũng rất nhiệt tình chủ động bắt chuyện và gấp thức ăn. Tất nhiên, cô biết mục đích của Phillip nhằm vào người đàn ông trẻ hơn đang ngồi kế bên. Bữa cơm mới chỉ bắt đầu thì Bim Bim đã nùng nịu lên tiếng:

“Mẹ. Con có thể mang đĩa mì ra sofa được không? Sắp đến giờ chiều Bạch Tuyết mà con thích!”

Nhìn con đầy dịu dàng, cô khê gật đầu đồng ý. Hoàng thấy vậy chỉ khê nói:

“ Em vẫn chiều con như vậy sao? Vừa ăn, vừa xem sẽ bị đau dạ dày!”

“ Đôi khi nên để con thoải mái. Anh đừng lôi kỷ luật quân đội ra áp dụng vào gia đình. Em không nghĩ là nó sẽ hiệu quả!”

Phillip quan sát hai người họ rồi nhìn Hoàng đầy dò hỏi:

“ Không biết....khi nào thì anh tái hôn?”

Khuôn mặt Hoàng sa sầm lại, vẫn giữ được lịch sự, anh nói:

“ Một lần với tôi là quá đủ rồi.”

Tiểu Nguyễn thấy không khí có phần căng thẳng, cô liền gấp thức ăn cho hai người đàn ông trước mặt rồi quay sang chồng:

“ Anh hỏi vô duyên thế hả Phillip? Thế nếu ai đó hỏi bao giờ anh ly hôn với em thì anh sẽ trả lời thế nào?”

Văn thấy vậy cũng thêm vào:

“ Phải đấy, khi nào hai người ly hôn nhớ thông báo trước nhá. Tổ chức họp báo luôn đi cho hoành tráng.”

Hoàng khê đá chân em trai nhắc nhở:

“ Chuyện đấy mà cũng lôi ra đùa được à?”

Sau rồi anh lại trầm ngâm suy tư điều gì đó! Tiểu Nguyễn nhìn Văn cười đầy ngọt ngào rồi chuyển chủ đề

“ Văn này. Em có một chuyện rất muốn biết.... Liệu anh có phải là....Gay không? Em có một người bạn thân thiết làm cùng bệnh viện, anh ấy rất tốt nhưng gần đây mới thất tình. Nếu như.....”

Văn chậm rãi nhấp từng ngụm vang, nhưng chỉ vài giây sau đó, anh không giữ được phong độ mà phun sạch rượu vào khuôn mặt đẹp trai của Phillip đang ngồi đối diện. Mọi người nhìn nhau đầy ái ngại, Phillip xin

phép đứng dậy. Còn Văn chỉ biết xin lỗi và nhìn vợ chồng họ đầy xấu hổ. Chờ tới khi bước chân Phillip xa dần, Văn không ngần ngại lấy chiếc đĩa bạc gỗ lên đầu Tiểu Nguyễn rồi trách cứ:

“Lần sau em có thể hỏi một câu hỏi có tính sáng tạo hơn được không? Giờ anh biết ăn nói thế nào với ông chồng Việt Kiều của em?”

“Em chỉ nói thật lòng thôi mà. Cơ mà em nhìn cũng thấy anh cũng có nét mà...”

“Tiểu Nguyễn...”

Hoàng khẽ nhếch môi cười khẩy, anh châm chọc Tiểu Nguyễn:

“Anh thấy chồng em cũng có tư chất không kém gì chú ấy đâu!”

Bàn tay đang gấp thức ăn của cô khẽ sựng lại, cô nghiêng đầu nhìn Hoàng với ánh mắt dò hỏi, cô nói:

“Em nghe nói chỉ những người cùng một loại mới nhận ra nhau dễ dàng. Anh nói chồng em thế, vậy không biết, anh có phải.....?”

Chậm rãi nuốt từng ngụm vang đỏ, môi anh khẽ cong lên đáp lại cái nhìn của cô:

“Em nghĩ anh có thể sao? Em đã quên nhưng anh chưa bao giờ quên!”

Câu nói của anh bất giác làm cô rùng mình ớn lạnh!

.....

Ra khỏi nhà Tiểu Nguyễn mới có 8h tối, khởi động xe được vài phút Bim Bim đã nằm ngủ ngon lành trong lòng Văn. Hoàng nhìn con cười rồi lại tập trung vào tay lái! Văn trầm giọng hỏi anh:

“Anh có nghĩ vợ chồng họ có vấn đề không?”

“Sao chú hỏi thế? Anh đâu phải là người thích quan tâm đến đời tư người khác.”

“Thôi, gỡ cái bộ mặt đạo đức giả xuống hộ em cái. Cả bữa ăn anh trầm ngâm như đang tính toán điều gì đó, không nói đừng tưởng em không biết. Mà thằng cha đó tên tiếng Việt là gì thế? Phillip, Phillip phát âm mỗi chữ cả lưỡi!”

Bật cười, Hoàng đáp lời:

“Anh thấy bảo anh ta được sinh ra ở Philipin nên mới có tên là Phillip.”

“Tức là người Philipin gốc Việt?”

“Không. Thấy bảo gia đình đều là thành phần máu mặt trong bộ y tế, còn vì sao lại được sinh ở bên đấy thì chịu.”

Thái Văn nhún vai rồi ồ một tiếng, cả hai người đàn ông đều chạy theo những dòng suy nghĩ khác nhau! Hoàng hiểu rất rõ, Tiểu Nguyễn không phải là người làm việc không có mục đích, ví dụ bữa cơm hôm nay. Nếu nói rằng để anh thấy cuộc sống ngọt ngào của vợ chồng cô thì anh dường như không thấy gì cả, ngay đến ảnh cưới vốn được những cặp vợ chồng trẻ trưng diện tại phòng khách nhưng nhà cô....tìm một bức ảnh chụp riêng thân mật của hai vợ chồng còn không có! Còn nếu thực sự cô muốn vịn cớ để mời Thái Văn dùng cơm thì càng không phải! Tiểu Nguyễn anh biết không phải là người thích câu nệ lễ nghi như thế. Có linh cảm rất rõ ràng về vấn đề tồn tại trong cuộc hôn nhân của cô nhưng anh không hề thấy cô có biểu hiện của một người đang không hạnh phúc!

Tiểu Nguyễn hít hà mùi hương cafe đang tỏa khói. Phillip xị mặt nhìn cô buồn rầu:

“Nguyễn, cậu ấy là người anh thích!”

Cô cười khổ nhìn anh:

“Phillip, không phải em không muốn giúp anh, nhưng là không có khả năng. Anh ấy có thái độ thế nào anh cũng biết rồi đấy.”

Phillip giận dỗi đứng dậy về phòng. Một lát sau, anh kéo vali xuống, Tiểu Nguyễn thấy vậy liền lên tiếng:

“ Anh đi đâu? Anh còn chỗ nào để đi nữa sao? Đừng quên đây là nhà anh.”

“ Anh sẽ đi Pháp....Anh buồn lắm. Em chưa bị ai bỏ rơi nên sẽ không hiểu cảm giác ấy đau khổ thế nào đâu!”

Nói rồi anh sải chân bước ra ngoài, Tiểu Nguyễn thất thần vội chạy theo anh. Vì chạy nhanh quá nên cô vấp phải thêm cửa ngõ xuống nhưng Phillip đã lên xe đi thẳng. Trong bóng đèn đường mờ nhạt, Tiểu Nguyễn thấy lòng mình trùng xuống, đành ngậm ngùi tập tễnh bước vào nhà....

.....

Khê buông bỏ bàn tay vẫn đang thọc sâu trong túi quần, chân chừ cuối cùng Thái Văn cũng đưa tay ra bấm chuông cửa nhà hàng xóm. Gia Hiên mở cửa, trên tay cô vẫn là nửa chiếc bánh bao. Mi Mi thấy Văn liền vẫy đuôi rồi sửa nhặng xị. Hắng giọng, anh nói:

“ Cảm ơn em đã giúp anh trông con chó cả chiều nay. Để anh mang nó về, phiền cho em quá!”

Cô mỉm cười, chợt nhớ ra điều gì đó liền hỏi anh:

“ Anh có muốn mang một ít bánh bao nóng về để ăn đêm không? Hôm nay em có làm rất nhiều.”

Không tiện từ chối, anh khẽ gật đầu. Chạy vội về phía phòng bếp, cô trở ra đưa đĩa bánh cho anh rồi cúi xuống vuốt ve Mi Mi:

“ Mi Mi ngoan, về với bố nhé. Bao giờ rảnh lại sang chơi với chị!”

Mặt Văn đen xì lại, ánh mắt anh trở ra ngạc nhiên trước câu nói hết sức tự nhiên của Hiên. Anh quên mất cả cảm ơn cô nhanh chóng bước về phía nhà mình rồi đóng cửa. Như một đứa trẻ dối hờn, anh gọi cho anh trai mình:

“ Mai anh sang vác con chó của anh về đi. Em không trông đâu.”

Hoàng bật cười:

“ Nó cắn cái gì của chú à? Không phải nó tha quần nhỏ của chú chạy khắp nơi chứ...?”

“ Anh biến thái vừa thôi. Người ta còn gọi em là bố nó đấy. Anh thử không mang nó về xem. Em không tin là mình không đủ nhẫn tâm để ném nó đi!”

Kết quả chiều hôm sau Hoàng vừa tan làm phải qua đón anh bạn nhỏ về thật. Lúc bế Mi mi xuống dưới nhà, con chó khẽ sủa vài tiếng rồi nhảy phốc khỏi tay anh chạy về phía một cô gái đang đi tới. Gia Hiên tranh thủ lúc cuối chiều tạt xuống siêu thị mua đồ. Thấy con chó nhà hàng xóm cô liền vuốt ve và bế lên:

“ Bố mày đâu? Sao lại có một mình thế này?”

Hoàng nhanh chân bước tới gần khẽ mỉm cười. Anh trầm giọng:

“ Xin lỗi cô là...?”

“ Vậy xin hỏi anh là ai?”

“ Tôi là chủ nhân của con chó cô đang ôm.”

Thoáng ngạc nhiên, Gia Hiên dịu giọng:

“ Thật xin lỗi, con chó của anh giống con chó của anh hàng xóm nhà tôi. Không biết... Thật xin lỗi.”

Cô đang định đưa Mi Mi trả lại cho Hoàng thì anh lên tiếng:

“ Vậy cô là hàng xóm nhà Văn phải không?”

Khê gật đầu với anh, cô im lặng chờ anh nói tiếp.

“ Con gái tôi đang bị ho nên không thể nuôi nó đành phải gửi ở nhà chú ấy. Chỉ là chú ấy bị dị ứng với nó nên tôi lại phải đến đón về.”

Anh thở dài, Hiên thấy vậy liền chủ động ngỏ ý:

“ Vậy anh có thể để tôi nuôi giúp anh được không? Con chó cũng khá là thân với tôi. Anh đừng lo.....đợi con gái anh khỏi bệnh, tôi có thể nhờ anh Văn mang nó gửi lại cho anh. Được chứ?”

Khoé miệng Hoàng khẽ cười.

“ Vậy thì tốt quá. Phiền cô vậy!”

Tạm biệt Hiên rồi anh ra lấy xe về thẳng nhà. Hôm nay Tiểu Nguyễn sẽ đón con nên anh không biết đi đâu nữa. Tiếng nhạc nhẹ nhàng đang phát trong xe khiến tinh thần anh thấy vô cùng dễ chịu. Một khúc dương cầm quen thuộc, bản River flows in you của Yiruma mà Hoàng rất thích! Bất chợt tiếng chuông điện thoại xé ngang không gian du dương ấy:

“ Tiểu Nguyễn à. Anh đây!”

“ Ủm. Anh đón con giúp em được không?”

“ Giọng em sao thế? Em không khoẻ à?”

“ Ủm. Anh nhớ đón con nhé!”

Chưa đợi anh nói hết thì bên kia đã tắt máy. Hoàng quặt tay lái ngược lại về phía trường mầm non của con. Thấy anh, Bim Bim hơi ngạc nhiên:

“ Con tưởng hôm nay mẹ đón Bim? Sao ba lại tới?”

“ Chúng ta về nhà đã. Mẹ con bị ốm.”

Nghe anh nói vậy ánh mắt con bé không giấu được lo lắng, cả quãng đường không ngừng hỏi anh:

“ Mẹ là bác sĩ tại sao lại bị ốm? Mẹ có làm sao không ba?”

Xoa đầu con rồi anh lại nhìn về phía trước, dõ dảnh con gái anh dịu dàng nói:

“ Sẽ không sao. Chắc là mẹ cũng bị ho như Bim thôi. Sắp về tới nhà rồi, con đừng hỏi ba nữa!”

Tiếng chuông cửa réo liên hồi, mãi lúc lâu sau đó Tiểu Nguyễn mới có thể ra mở cửa. Hoàng nhìn cô xót xa:

“ Em sao vậy? Phillip đâu?”

“ Anh ấy đi Pháp. Em bị ngã thôi, lại thay đổi thời tiết nên đêm qua bị sốt.”

Hoàng đưa tay lên trán cô, anh giật mình:

“ Trời ạ. Em làm bác sĩ kiểu gì vậy? Trán nóng thế này còn không đi viện. Em đi thay quần áo đi rồi anh đưa em tới viện.”

Cô hắt xì mấy tiếng rồi nhìn con gái:

“ Bim Bim đang ốm nên tránh xa mẹ ra nhá! Không lại càng nặng đấy.”

Rồi cô nhìn sang anh:

“ Em không đi đâu. Anh có lòng tốt thì nấu hộ em nồi cháo. Tự nhiên em thèm ăn cháo trứng gà quá nhưng nhà hết trứng. Anh nhớ cho con ăn uống cẩn thận. Em mệt quá chỉ muốn về phòng nằm thôi.”

Nói rồi cô tập tễnh bước lên phía phòng ngủ. Hoàng sốt sắng quay sang con:

“ Bim ngoan, lên phòng chơi đồ chơi. Để ba đi mua đồ về nấu cháo cho mẹ. Nhớ chưa?”

Gật đầu, con bé khệ nệ kéo theo chiếc bao lô lên phòng. Hoàng tranh thủ tiện đường ghé về nhà mang luôn laptop và tài liệu sau đó mới trở lại nhà Tiểu Nguyễn. Lúc anh về đã thấy cô đang nằm trên sofa. Tự nhiên, anh nhớ.....Anh nhớ Tiểu Nguyễn của ngày xưa cũng y như lúc này đây anh đang nhìn thấy. Cảm giác thời gian xa cách chưa bao giờ tồn tại. Anh vẫn chẳng thể nào quên những lúc đi làm về thấy cô nằm vắt vẻo trên sofa xem TV và gặm táo. Chỉ là Tiểu Nguyễn bây giờ đã trở thành của người khác chứ không còn là của anh. Khẽ ho khan, anh trầm giọng:

“ Em mệt sao không ngủ đi? ”

“ Em ngủ cả ngày rồi. Cảm thấy đầu hơi đau nên chẳng thể nào ngủ tiếp. Lâu rồi mới có cảm giác khó chịu thế này.”

Anh đặt chiếc cặp cùng túi tài liệu xuống, nháy mắt với cô, anh khẽ nói:

“ Chồng em đi vắng, anh ở lại nhà em không sao chứ?”

Tiểu Nguyễn bật cười:

“ Vậy anh ngủ với con. Phòng dành cho khách, lâu rồi chẳng có ai sử dụng chắc là bụi bám đầy! Chồng em là người cao thượng chẳng để ý được điều anh lo lắng đâu!”

“ À ra vậy!”

Anh nhanh chóng xắn tay rồi bước về bếp. Tiểu Nguyễn nheo mắt nhìn theo bóng anh khuất dần. Tự nhiên cô có cảm giác ấm áp khó nói mà rất rất lâu rồi mới thấy. Đã bao lâu rồi cô mới có thể tự nhiên với anh được như vậy nhỉ? Có lẽ sáu năm. Một năm trước, khi vừa trở về cô đã luôn dằn lòng không thể chen chân vào cuộc sống của anh như trước nữa nhưng vô tình Bim Bim đã thành sợi dây nối để họ bị buộc vào với nhau. Chồng cô? Cô biết, Phillip đã rất nhiều lần đề nghị ly hôn vì đây là Việt Nam chứ không phải ở Úc. Ở đây, sẽ không ai dám bắt nạt tới Tiểu Nguyễn cũng như ai rồi cũng có một con đường đi khác cho mình. Nhưng cứ chần chừ cuối cùng cô và anh vẫn cố đóng trọn vai vở kịch vợ chồng ân ái để che mắt người thân hai bên gia đình. Lắc đầu cười, có lẽ Phillip đã tới Pháp và tìm được một chàng nhân tình nào đó rồi cũng nên! Còn cô thì đang ngồi ôm cái chân sưng tấy và không ngừng nguyên rửa tên thói tha đó! Từ sâu đáy lòng, cô thầm cầu mong những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với anh. Dù anh là ai, dù xã hội có quay lưng lại kỳ thị anh thì anh cũng đã là người đang tay ra che chở cho cô trong suốt sáu năm qua. Cũng chính Phillip đã luôn là người làm cho Tiểu Nguyễn ngạc nhiên và xúc động! Cả đời này cô nợ anh...

(Còn tiếp).

6. Chương 06

Chương 6: Sao đàn bà lại làm đau đàn bà?

Hà Nội đang rơi vào những ngày thu vàng phai và lấm lem mưa. Đông giá chuẩn bị luồn lách trong từng tế bào không khí. Gia Hiên buông tờ báo xuống bàn rồi thở dài. Tại dòng tin cập nhật tình hình mưa lũ hay vì nền trời ảm đạm, xám xịt mà khiến lòng cô trĩu nặng cảm xúc đến thế? Trong không gian yên lặng, giọng ca ngọt ngào của Yao Si Ting thả hồn vào giai điệu Betrayal đã lôi Gia Hiên bước dậy đi về phòng ngủ:

“ Alo, ba gọi con ạ?”

“ Ừm. Nếu không bận thì về nhà gặp ba, có chuyện cần nói với con đây.”

Căn phòng khách bỗng trở nên ngột ngạt. Ông Gia Lâm nhấp môi từng ngụm trà, đưa mắt về phía tập hồ sơ trên bàn, ông trầm giọng nói:

“ Con xem đi.”

Lật từng trang tài liệu, Gia Hiên thoáng sửng sốt và ngạc nhiên. Cô chăm chú đọc không dám bỏ sót bất kỳ chữ nào. Giờ đây, cô nên xót xa cho Hải Minh hay là nên cảm thấy mình may mắn? Ngược lên nhìn ba mình, cô nhỏ giọng hỏi:

“ Chuyện này bắt đầu từ bao giờ vậy ba? Giờ sao nữa?”

Chậm rãi, ông nói:

“ Đây là thằng đó có phúc mà không biết hưởng. Những tài liệu này gửi đến chỗ ba được gần nửa năm rồi nhưng ba vẫn để im một chỗ. Thật không ngờ....Đây là cái giá mà nó phải trả cho việc phản bội lại con.”

Thấy lòng tê tái, khuôn mặt cô trở nên nhợt nhạt, lạc giọng cô nói:

“ Ba! Nếu theo điều 279, nhẹ anh ta cũng phải ngồi tù 20 năm còn nặng....thì có thể là cả đời!”

Bàn tay chai sạn vì năm tháng của ông vịn vào thành sofa rồi đứng dậy, ông khàn giọng:

“ Cứ theo đúng luật mà làm. Con không cần phải thương xót hạng người ấy làm gì!”

Ngừng một lát ông nói tiếp:

“Ồ lại dùng cơm rồi hăng về. Mẹ con đi chợ chắc sắp về rồi đấy!”

.....

Gia Hiền không biết mình làm sao để về được đến nhà. Cô dường như vẫn không tin vào những gì mình đọc được sáng nay. Cả suốt bữa ăn, cô để mặc mẹ gấp thức ăn còn cô chỉ biết nuốt vào như vô thức. Thật không ngờ....cô vẫn biết Hải Minh mấy năm nay kiếm tiền không ít. Từ một trưởng phòng kinh doanh bình thường nghiêm nhiên lên chức phó giám đốc ngân hàng thì không có gì là lạ. Điều quan trọng là lương của anh cũng không đủ lớn để có thể mua hết lô đất này đến lô đất khác, rồi thay hết đời xe này sang đời xe khác! Cô vẫn nhớ hồi mới lấy nhau, cả hai vợ chồng cô chỉ có duy nhất một chiếc Spacy cũ nhưng lúc ấy hạnh phúc biết bao. Vợ chồng cô đã từng có thời gian cùng nhau tận hưởng bữa sáng ngọt ngào rồi cùng nhau tới cơ quan, cùng nhau tan làm và bên nhau trong những buổi tối mùa đông ấm áp....Nhớ! Nhớ những mùa yêu thương còn nhau, mưa cũng thôi cô quạnh, gió cũng bớt lẻ loi, đông không còn buốt rét! Nhớ! Những giấc ngủ bên anh êm đềm, những nụ hôn nồng nàn....và tình yêu ấy đã một thời khiến cô tin rằng cuộc đời tươi đẹp, đẹp đến mức không đủ sức cho những dối trá, thương tổn, giành giật, phản bội..... dừng chân. Cứ lặng thầm nhớ, lặng lẽ buồn. Cố tỏ ra mạnh mẽ, vững chắc, kiêu ngạo, bất cần. Hóa ra không thể che kín được cả một mẫu tình yêu còn sót lại. Dù cô đến trước, vẫn phải nhường chỗ cho người đến sau. Ấn mạnh năm đầu ngón tay vào ngực trái, giọt nước mắt lăn xuống mặn chát đã được cô lau vội. Đưa chân vào quán cafe để tránh mưa, cô gọi cho mình một tách cafe đen, nhiều cặn.

.....

Nhìn bố mẹ chồng khuất dần sau khu vực soát vé, Tiểu Nguyễn mỉm cười rồi quay người về phía taxi đang đỗ. Một năm qua, dù không thể thường xuyên về bên nhà chồng nhưng tình cảm họ dành cho cô không khác gì con gái. Cô biết, một ngày kia khi cô và Phillip không còn ràng buộc thì tình cảm đó sẽ bị mai một và mất đi! Lần này, bố mẹ chồng cô xuất ngoại không biết bao giờ sẽ trở lại. Vợ chồng anh cả của Phillip mới sinh đứa con đầu lòng nên bố mẹ chồng cô đã nhanh chóng đáp chuyến bay qua đó!

Chiếc taxi lao nhanh qua làn mưa giăng, Tiểu Nguyễn bước xuống khỏi xe, kéo cao cổ áo để tránh cơn gió lạnh lạnh thổi tới, cô bước vào nhà. Lục tìm chiếc điện thoại quen thuộc, lúc này cô mới hay biết rằng mình có 5 cuộc gọi nhỡ. Nhanh chóng tiếng chuông kết nối, chưa kịp nói gì thì bên kia đã lên tiếng:

“ Em đang ốm mà còn đi đâu thế? Anh tìm mà không thấy em đâu, gọi điện thì không nghe máy?”

“ Em ra ngoài có chút việc riêng. Anh gọi em có chuyện gì thế?”

“ Ừm. Giờ anh phải vào họp. Hai hôm trước khi ở nhà em, anh có để quên tài liệu quan trọng trong phòng con. Em tìm giúp anh được không? Anh sẽ nhờ người đến lấy.”

“ Vậy hả? Anh không cần nhờ ai đến đâu. Để em mang qua cho. Tiện đường em cũng muốn tới viện một lúc!”

“ Nhưng em đang ốm!”

“ Em không sao mà. Thế nhá!”

Tiểu Nguyễn phủ một lớp phấn mỏng để che đi vẻ mặt xanh xao của người mới ốm dậy. Cầm tập tài liệu trên tay, cô tới Hoàng Văn Thái. Đã bao lâu rồi cô không đi trên con đường này ? Cô cũng không nhớ nổi! Có một thời cô như đứa trẻ nghe lời chạy theo chân Hoàng tới đây chơi tennis vào mỗi buổi hoàng hôn. Một thời, cô cũng ước ao được mặc bộ quân phục màu xanh lá rồi bước đi hùng dũng như các chú, các bác. Cô vẫn nhớ như in nét mặt hồn hậu của từng người một. Những người đã luôn cười và nói với cô: “ Lớn nhanh

lên rồi làm con dâu bác!”. Mỉm cười, Tiểu Nguyễn sai chân tới phòng khách của doanh trại. Tiếp cô là một cô gái còn rất trẻ.

“ Không biết chị là người thân của đồng chí nào?”

“ Em báo với anh Đặng Hoàng là có người tìm giúp chị!”

Bàn tay rút trà nhưng ánh mắt Vân vẫn không quên quan sát người đối diện. Dịu dàng cô nói:

“ Anh Hoàng phải lên bộ họp, không biết bao giờ mới về. Không biết chị có việc gì gấp không ạ? Em có thể chuyển lời.”

Ánh mắt Tiểu Nguyễn bỗng sáng, khoé môi hơi cong lên, cô nói:

“ Ồ. Vậy không phiền em nữa.”

Nói rồi cô rút Iphone và gọi cho anh:

“ Em đang ngồi ở phòng khách. Nhưng đồng chí của anh nói anh lên bộ rồi. Bao giờ thì anh về?”

“ Em bảo ai đó dẫn tới phòng nghỉ của anh được không? Anh đang vướng vài việc khoảng 20 phút nữa mới xuống được.”

Ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, Tiểu Nguyễn khẽ cười:

“ Phiền em dẫn chị tới phòng nghỉ riêng của thiếu tá Đặng Hoàng. Được chứ?”

Nhìn Tiểu Nguyễn, Vân cười không được tự nhiên cho lắm. Phòng nghỉ của anh xưa nay chưa có ai dám đặt chân tới. Một câu hỏi rất lớn đặt ra: “ Người phụ nữ này là ai?”. Cô mới về đây chưa lâu nhưng biết rất rõ lí lịch trích ngang của người đàn ông đó! Anh có trong tay tất cả mọi thứ trừ hạnh phúc của một gia đình! Cô biết, anh đã ly hôn. Chẳng lẽ đây là vợ cũ của Hoàng? Không thể nào!... Hai người cùng nhau bước đi trong trời mưa phùn. Từ khu nhà khách tới dãy nhà nghỉ của cán bộ tuy không quá xa nhưng để nói tới gần thì không đúng cho lắm! Không giấu được tò mò, Vân hỏi:

“Em chưa thấy ai đặt chân vào phòng nghỉ của anh Hoàng. Anh ấy khá khó gần. Chắc chị là người thân thiết đặc biệt với anh ấy!”

Tiểu Nguyễn nheo mắt, suy nghĩ một lát cô khẽ nói:

“ Mình là mẹ của con gái anh ấy. Như vậy có được coi là thân thiết hay không?”

Quay sang nhìn cô với ánh mắt dò hỏi, Vân cười mỉm:

“ Ôi. Em không biết chị là vợ cũ của anh Hoàng...”

Bật cười, tám phần cô đoán cô gái này có tư tình với anh, không tránh được cao hứng, cổ tình tỏ ra nghiêm túc cô nín cười rồi lên tiếng:

“ Xin lỗi vì đã để em thất vọng nhưng chị không phải là vợ cũ anh Hoàng. Chị là.....vợ thứ hai. Nhưng khổ nỗi anh ấy gan bé lắm, em biết đấy! Nên có dám công khai chuyện của chị đâu. Bậc cửa nhà anh ấy lại quá cao nên chị cũng chẳng biết làm sao để bước vào được. Làm phận đàn bà khổ thế đấy em ạ. Ngay một danh phận cũng không có. Ai bảo cái số chị khổ cơ chứ!”

Vân chỉ biết im lặng và giật mình trước những gì Tiểu Nguyễn nói. Không hiểu sao cô bỗng thấy thương cảm người phụ nữ này!

.....

Gia Hiền nhấp môi từng ngụm cafe không đường. Cái đắng khiến đôi mày cô khẽ nhíu lại. Bàn tay búp sen lật mở cuốn sổ ghi chép đặt cạnh. Quán cafe cách không xa chung cư của cô là mấy, thật đặc biệt! Mỗi bàn lại là một không gian khác nhau, và quan sát kỹ sẽ thấy bên cạnh mỗi bàn đều được đặt một cuốn nhật ký rất đặc biệt. Có thể là những câu nói ngẫu nhiên của khách, hoặc đơn thuần là những dòng chia sẻ, những lời nhận xét, những câu cảm thán về thời tiết Hà Nội ngày mưa...Tự nhiên cô cũng muốn viết một câu gì đó nổi lên trang giấy. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng là một dòng tự sự, một câu hỏi dấu biết đáp án sẽ không thể nào có được:

“ Tại sao đàn bà lại làm đàn bà đau?”

Những giọt cafe lắng dần, Hiền hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy bước ra khỏi quán. Hà Nội, một chiều mưa buồn bã hay tại lòng người thả buồn trong những giọt mưa?

Thọc sâu bàn tay vào túi quần, đứng nhìn Tiểu Nguyễn khuất dần sau cánh cổng, Hoàng quay người bước về phía phòng khách. Có lẽ cuối chiều nên mọi người đều tập trung trong phòng sinh hoạt chung hoặc là đang đánh bóng bàn, cũng có thể đã nhiều người tan sở. Cất giọng, anh khẽ nói với Vân:

“ Em có thể cho anh xin một tách cafe được chứ?”

Vân mang cafe đến cho anh, thấy Hoàng đang ngồi lật mở tài liệu. Định hỏi nhưng lại thôi. Hoàng ngước mắt lên, lấy tay đẩy cao gọng kính, anh nói:

“ Cảm ơn em.....Có chuyện gì à? Mà thất thần ra thế?”

“ Anh ơi, chị vừa đến tìm anh là vợ của anh à?”

Bật cười, anh khẽ ho rồi hỏi lại cô:

“ Ai bảo em thế vậy Vân? Chắc lại mấy thằng nhiều chuyện ngoài cổng hả?”

Ánh mắt tỏ vẻ vô tội nhìn anh:

“ Dạ. Chị ấy bảo vậy.”

Khuôn mặt anh bỗng sững lại, nụ cười trên môi tắt hẳn. Anh khàn giọng hỏi Vân:

“ Cô ấy....cô ấy nói với em như vậy? Cô ấy còn nói gì nữa không?”

Vân kéo ghế ngồi xuống đối diện với anh, chậm rãi cô nói:

“ Em cứ nghĩ chị ấy là vợ cũ của anh! Nhưng chị ấy nói rằng chị ấy là vợ thứ hai của anh song vẫn chưa được gia đình anh chấp thuận. Nghe chị ấy nói thật sự em thấy rất buồn cho anh chị.”

Cúi đầu, cô tiếp tục:

“ Em cứ tưởng.....anh vẫn độc thân, không nghĩ anh đã là bố trẻ con. Haizzz. Phụ nữ chúng em đôi khi rất ích kỷ nhưng đôi khi lại chỉ biết nín lặng hy sinh. Em cảm thấy....chị ấy đã hy sinh rất nhiều. Anh nhớ phải trân trọng người như vậy nhé!”

Nói rồi cô đứng dậy và bước vội ra khỏi phòng để mình anh lại với tâm trạng khó tả. Không ai hiểu trong lòng Vân có biết bao mất mát! Còn Hoàng vẫn chưa thể tiếp nhận được những điều Vân vừa nói...Khoé môi anh khẽ động dậy, rồi bật cười. Thầm nhủ:

“ Tiểu Nguyễn. Em được lắm, để xem anh sẽ trị em thế nào!”.

.....

Một mình dưới sương lạnh của buổi sáng tinh mơ! Sương mù đang tan dần bên khung cửa sổ của yesterday coffee! Một ngày mới lại bắt đầu! Hít một hơi thật sâu, người đàn ông ấy nhấp môi ngụm cafe vẫn còn đang toả hương sữa. Bản ballad ngọt ngào đang cuốn lấy anh vào những năm tháng đã đi qua. Nothing gonna change my love for you!

“ If I had to live my life without you near me

The days would all be empty

The nights would seem so long

With you I see forever oh so clearly

I might have been in love before

But it never felt this strong

Our dreams are young and we both know

They'll take us where we want to go

Hold me now

Touch me now

I don't want to live without you..."

Lắc đầu rồi mỉm cười, bàn tay anh lật nhanh cuốn nhật ký trước mặt! Dừng lại trước những câu chữ sắc nhọn màu đen nổi bật: “ Tại sao Đàn bà lại làm đàn bà đau?”

Rút chiếc bút kim bên túi ngực trái, anh viết nhanh xuống dưới:

“ Vì tình yêu cho một người đàn ông không tốt!

P/S: Nick.”

“ Lẽ sống của anh một thời là nụ cười của cô...”.

Hiên đặt dấu ba chấm sau câu đáp lại của mình! Chỉ là.... vô tình rảnh rồi muốn dạo phố để lấy lại cân bằng, không ngờ bước chân lại đưa cô tới quán cafe ngày hôm qua. Hoàng hôn đã nhuộm màu tím nhạt khiến trời chiều không còn sáng rõ. Cuốn nhật ký ngày hôm qua vẫn được đặt ngay ngắn bên kệ gỗ, cứ ngỡ câu hỏi của cô vẫn cô đơn....không ngờ đã có một đáp án được đề ngay dưới! Chỉ vài từ thôi mà cô thấy có muôn phần thú vị. “ Vì tình yêu cho một người đàn ông không tốt!”. Có lẽ là vậy! Nhưng không sao cả, vì mọi chuyện đã là ngày hôm qua! Cô sẽ đứng lên, sẽ học cách kiên cường, sẽ vượt qua những u buồn sắp tới để cho Hải Minh thấy rằng không có anh cô vẫn có thể sống tốt!

(Còn tiếp)

7. Chương 07

Chương 7: Lăn nữa lại yêu.

Cơn mưa vương vấn mùa thu, lạnh lẽo vô tâm nhân nỗi cô đơn gấp nghìn lần, từng giọt đập vào gương mặt người đàn ông lặng lẽ một mình vượt ngược chiều mưa ...Phillip vừa kết thúc chuyến bay, anh đến thẳng bệnh viện vì anh tin giờ này người vợ hiền đang vẫn còn đang làm việc. Đã hai tuần kể từ ngày anh bỏ Hà Nội tới Paris tìm một chân trời mới...nhưng nỗi đau càng trở nên gấp bội.

Tiểu Nguyễn vẫn im lặng kể từ lúc anh bước vào. Tiếng cánh cửa mở ra rồi lại đóng lại chẳng làm cô ngước đầu nhìn lên. Cô biết người đó là ai! Chỉ có Phillip là người duy nhất bước vào đây không có thói quen gõ cửa. Đã là như vậy, vẫn là như vậy! Anh bước về phía cô và gọi tha thiết:

“ Nguyễn..!”

“ Có chân đi thì cũng có chân về. Không có anh cái bệnh viện này vẫn tồn tại.”

“ Em.....giận thật đấy àh?”

Đứng dậy, đưa mắt về phía anh, cô nghiêm túc nói:

“ Anh có biết lúc bố mẹ hỏi anh đi đâu? Em đã chẳng thể ngẩng đầu nhìn bố mẹ không? Chẳng lẽ em lại bảo: Anh ấy đã sang Pháp tìm người tình, một người tình đồng tính? Anh đâu phải là đứa trẻ lên ba nữa, anh có thể đừng để em phải lo lắng nữa được không?”

Kéo cô vào lòng, gục đầu xuống đôi vai gầy của Tiểu Nguyễn, Phillip dịu giọng nói:

“ Để anh được ôm em. Được không! Nguyễn.....anh xin lỗi. Chúng ta không thể thế này cả đời được...Mình ly hôn đi.”

Tiểu Nguyễn đang đôi tay ra ôm lại anh. Cô không hiểu sao mình bật khóc. Cảm giác như một người bị bỏ rơi....dù cô hiểu rất rõ lý hôn hay không cũng chẳng hề thay đổi điều gì! Nhưng điều đó với Phillip lại có một tầm ảnh hưởng rất lớn! Đây không phải lần đầu tiên anh đề cập với cô vấn đề này, nhưng không hiểu sao lòng cô không muốn như vậy. Cô sợ, sợ anh sẽ rời xa cô, rời xa bệnh viện và cả thành phố này mãi mãi!

Anh và cô ngồi đối diện nhau trong căn phòng làm việc, bầu không khí ngột ngạt càng làm cho những suy nghĩ trở nên rối tung. Tờ đơn ly hôn nằm bất động trên bàn như bức tường chắn ngang cuộc đời của họ. Cô không gắng hỏi điều gì, không bắt anh phải nói cho mình biết một lý do, cũng không khóc, không quí ngẫ.

“ Anh sẽ giao lại toàn quyền quyết định bệnh viện cho em! Còn căn nhà.....anh sẽ sang tên cho Bim Bim. Anh xin lỗi!”

“ Anh không cần phải làm điều gì cho em và con cả. Em trả lại tự do cho anh!”

Cô lặng lẽ rời khỏi phòng, bỏ lại mình anh với tờ đơn ly hôn vẫn chưa ráo mực. Trời chiều nổi cơn dông, gió hất tung mọi thứ hoà vào không chung rồi mưa vội vàng rơi xuống khiến Tiểu Nguyễn không muốn rơi nước mắt cũng phải khóc đau đớn khôn nguôi. Có cái gì đó hệt hắt ở trong lòng, Tiểu Nguyễn vẫy taxi về một căn hộ đã rất lâu rồi cô không bước tới. Lục tìm chìa khoá trong túi xách, tiếng cánh cửa mở ra, không gian hoàn toàn im lặng. Bước về phía gian phòng vẫn luôn đóng kín. Đôi bàn tay chầm hương, nhìn đi ảnh của anh trai mình cô chỉ biết oà khóc. Trong nghẹn ngào, giọng cô sưng nước:

“ Em biết, dù em và anh ấy chưa bao giờ trọn nghĩa vợ chồng nhưng không hiểu sao trong lòng không khỏi mất mát. Cảm giác như nhiều năm trước đây anh rời bỏ em để bước sang một thế giới khác vậy! Phillip là chỗ dựa duy nhất của em trong bao năm qua. Khi em phải trốn chạy bản thân mình để tới vùng đất mới, chính anh ấy là người dang tay ra cứu em thoát khỏi cảnh khổ cực. Khi em mang nặng, đẻ đau Bim Bim cũng chính anh ấy hy sinh bản thân để nhận làm cha con bé. Dẫu biết tờ giấy kết hôn chẳng hề có ý nghĩa gì nhưng sự hiện diện của anh ấy là ý nghĩa lớn nhất với em trong những năm tháng đó. Tại sao những người luôn che chở cho em, luôn bên em đến một ngày cũng bỏ em đi theo một cách nào đó. Tại sao chứ? Em thật sự rất sợ một mình....Em rất sợ. Anh có biết không? Dù em có tỏ ra kiên cường bao nhiêu, mạnh mẽ bấy nhiêu thì em vẫn chỉ là một đứa con gái yếu mềm.”

.....

Phillip dừng xe lại, gục đầu xuống tay lái. Mọi ký ức của anh và Tiểu Nguyễn trong bấy năm qua lần lượt hiện ra như từng thước phim quay chậm. Anh nhớ nụ cười rạng rỡ của cô khi lần đầu tiên trông thấy anh. Anh nhớ những thương yêu dành trọn của cô khi lần đầu làm mẹ. Nhớ những cái đá chân ngang tàng của cô khi anh làm trái ý, những món ăn Việt Nam mà bao năm xa quê hương anh chưa từng nếm qua....dưới bàn tay khéo léo của cô anh đã có những ngày ở Aus vô cùng hạnh phúc. May mắn lớn nhất của cuộc đời anh đó là cưới được cô làm vợ chỉ tiếc.....anh không có phúc để hưởng may mắn đó. Nếu có kiếp sau, anh thật sự mong mình có thể là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông có thể yêu thương cô một cách trọn vẹn nhất! Chứ không phải như thứ tình yêu bao năm qua anh dành cho cô...thứ tình yêu của một người anh trai dành cho em gái! Anh sẽ không bao giờ dám lãng quên những niềm vui, những hạnh phúc nho nhỏ trong suốt khoảng thời gian có cô và bé Bim. Đó là thứ hạnh phúc bền lâu mà Tiểu Nguyễn của anh, Bim Bim của anh, gia đình thương yêu của anh mang đến! Anh chưa bao giờ hết thương yêu cô, chỉ là vô tình anh bước sang một con đường khác không có cô. Cơn dông chiều đổ mưa như trút, có giọt nước mắt thương yêu rơi xuống, thì thầm anh nói: “ Chờ nhé, kiếp sau mình lại nên nghĩa vợ chồng!”

Người đàn ông dầm mưa, chỉ một đoạn đường đi bộ từ cổng chung cư về tới khu nhà quen thuộc đã làm thân Hoàng ướt sũng. Anh vừa kết thúc cuộc họp liền tiện xe cơ quan về thẳng nhà luôn! Anh lao nhanh trên đoạn đường về nhà, vội vàng mở cửa, có tiếng khóc của ai đó trong căn hộ của mình. Anh biết, đó là Tiểu Nguyễn! Căn nhà này trước đây vốn là của Sơn. Người bạn thân nhất của anh đã mất cách đây hơn tám năm rồi. Anh vẫn nhớ Sơn mất không lâu, thì anh đã dọn đến đây sống cùng Tiểu Nguyễn! Rồi anh kết hôn, cô thì vượt đại dương tới một chân trời khác. Nỗi tổn thương do tình yêu mang lại quá lớn khiến anh quên mất thực tại với cô vợ mới cưới. Họ ly thân ngay sau đêm tân hôn và chia tay một năm sau đó! Để lại căn nhà cho người vợ cũ, anh về lại căn hộ quen thuộc này chờ Tiểu Nguyễn....chỉ không ngờ ngày cô trở về cũng là ngày anh thấy bên tai mình dường như nghe sét đánh, cô đã kết hôn cùng một người đàn ông khác, và giữa ba người họ đều có một tài sản chung vô giá đó là đứa con! Con gái anh, nhưng lại trên danh nghĩa là con của cô cùng một người đàn ông khác. Xót xa dâng lên tận lồng ngực, nhưng rồi anh đã

sớm chấp nhận với sự thật ấy, thậm chí anh biết ơn Phillip rất nhiều vì đã cứu mang mẹ con họ! Điều mà anh không làm được trong suốt 5 năm cô rời xa Hà Nội, rời xa anh!

Bước về phía gian phòng thờ, anh nhẹ nhàng choàng tấm thân ướt sũng vì mưa, ôm chầm lấy cô. Tiểu Nguyễn để mặc anh ôm, cô khó khăn lên tiếng:

“ Em sai rồi. Em sai rồi...!”

Những ngón tay anh lạnh buốt khẽ lau từng giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô. Khàn giọng, anh nói:

“ Có anh ở đây. Tiểu Nguyễn đừng sợ! Đừng khóc!”

Giọng cô nghẹn lại:

“ Em và Phillip....bọn em ly hôn rồi! Anh ấy, anh ấy vốn là người đồng tính. Anh ấy cần đi tìm một hạnh phúc bền lâu ở một nơi khác. Tại sao ai cũng rời xa em? Tại sao chứ?”

Xiết chặt cô vào vòng tay rộng chắc của mình, anh bế cô trở ra phòng khách. Bàn tay anh với lên tìm công tắc điện nhưng đã bị cô ngăn lại:

“ Đừng. Đừng bật điện!”

Trong không gian câm lặng của một ngày mưa xám xịt, chỉ còn tiếng thở nặng nhọc của hai người. Cô vẫn nằm gọn trong lòng anh, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi. Tiếng chuông điện thoại bỗng xé ngang không gian ấy. Tiểu Nguyễn nghe máy, trong nước mắt, cô nấc lên từng tiếng một:

“ Dạ. Em nghe.”

Phillip trầm giọng, anh nói:

“ Đêm mai anh sẽ trở lại Pháp. Có thể sẽ ở lại đó rất lâu mới trở lại. Anh sẽ giải thích với bố mẹ nên em không cần lo lắng! Hôm nay....để anh đón Bim được không? Anh muốn ở cạnh con bé như một người cha thật sự. Được không?”

“ Vâng.”

Chiếc điện thoại trượt khỏi tay rơi xuống sofa, cô lại nép vào ngực Hoàng rồi tiếp tục khóc. Bàn tay anh khẽ nâng khuôn mặt thương yêu lên rồi trầm giọng:

“ Đừng khóc nữa. Em khóc khiến anh rất đau lòng. Chẳng phải vẫn còn anh ở đây đó thôi! Bao năm anh vẫn ở căn nhà này chờ em về. Vì anh tin.....chúng ta sẽ không thể nào xa nhau trọn một đời được!”

Lau những giọt nước mắt sót lại trên khoé mi cô, anh cúi xuống tìm đôi môi mềm của Tiểu Nguyễn và run run. Đã bao lâu rồi nhỉ? Đã bao lâu rồi anh mới dám hôn người con gái này? Nụ hôn thoáng qua, nhẹ nhàng, chậm lại rồi dừng hẳn. Những ngón tay giá lạnh của anh khẽ vuốt ve khuôn mặt vẫn còn ngạc nhiên đang nhìn mình. Lấy hết can đảm, Tiểu Nguyễn quàng đôi tay gầy qua cổ anh, tất cả mọi thứ như ngừng lại, khoảng thời gian xa nhau, những tổn thương, hy sinh và mất mát, cô đã không tài nào nghĩ lại được trong lúc này. Giữa họ chỉ còn tình yêu tìm lại sau những tháng ngày lạc mất nhau. Nếu nói bấy năm qua Tiểu Nguyễn phải chịu không biết bao cay đắng thì Hoàng cũng chưa hề có một ngày được sống trong hạnh phúc và bình yên! Nỗi nhớ cô đã luôn khiến anh dày vò bản thân mình, bấy năm chịu đựng những khổ sở không tên, nào ai hiểu hết được? Trước ánh mắt mê dại và nụ hôn cuồng nhiệt của anh, Tiểu Nguyễn chỉ biết yếu ớt chống đôi bàn tay vào ngực anh và nhỏ giọng:

“ Đừng, đừng mà!”

Khàn giọng, anh thì thầm vào tai cô:

“ Đừng rời xa anh nữa được không? Xin em đấy!”

Không đợi cô trả lời, anh đã đứng dậy và ôm cô bước về phòng ngủ!

.....

Phillip cẩn thận lột vỏ từng con tôm rồi đặt vào đĩa của Bim Bim. Nhìn con trêu mến, anh nói:

“ Nếu ba không ở đây nữa, phải tới một nơi rất xa, con có nhớ ba không?”

Đôi mắt đen tròn nhìn anh rồi gật đầu không cần suy nghĩ! Véo von, con bé cất lời:

“ Chẳng phải ba đi những hai tuần rồi đó thôi? Lại phải đi nữa sao? Con sẽ rất nhớ ba nên ba đừng đi đâu lâu quá nhá! Con không muốn phải xa ai đó quá lâu!”

Xoa đầu con bé, anh mỉm cười:

“ Ba nhớ rồi. Con ăn đi. Hãy gọi những gì con thích. Hôm nay không có mẹ con cầu nhau nên ba sẽ cho con được thoải mái thả phanh.”

Miệng vẫn ngậm chặt chiếc thìa bé xíu, nghiêng đầu con bé hỏi lại anh:

“ Vậy ăn xong con muốn đi ăn kem nữa được không? Con còn muốn đi xem phim Nàng Bạch Tuyết và bác thợ săn nữa! Được không ba Phillip?”

“ Được, được. Chúng ta còn có rất nhiều thời gian để tận hưởng. Đã nói hôm nay con là công chúa nhỏ, mọi yêu cầu đều được thực thi!”

.....

Đọc lại những dòng băng quơ của cô và người đàn ông lạ mặt tên Nick trong hai tuần qua khiến Gia Hiên mỉm cười. Có lẽ anh ta thường dùng cafe vào buổi sáng còn cô lại đến đây vào buổi chiều! Có lẽ chỉ có cô và anh ta có thói quen lật mở cuốn nhật ký màu xanh dương trước mặt. Có lẽ dù không biết người đàn ông đó là ai, nhưng cô cảm thấy có cùng một tiếng nói chung nơi cõi lòng, cùng có một sự đồng cảm mà dùng lời nói không thể nào diễn tả hết! Có lẽ mỗi ngày đến đây ngắm dòng người qua lại, nhấp môi những giọt cafe đen đắng và đọc những dòng chia sẻ này đã trở thành một thói quen của cô! Nếu cô nói không tò mò với người hàng ngày viết chung nhật ký với mình là nói dối nhưng nếu biết người đó là ai cô sợ mình sẽ không còn cảm giác thú vị như những ngày đã trôi qua! Lắc đầu rồi cả cơ thể cô khẽ thả lỏng, đứng dựa theo giai điệu của My Valentine đang được phát trong quán, cô thấy mình đã có thể bình thản để nhìn cuộc sống này! Chỉ là....mọi thứ vẫn không thường như ta mong muốn!.

(Còn tiếp.)

8. Chương 08

Chương 8: Lỡ hẹn!

Thức khuya làm việc khiến anh thấy rất mệt, với tay nhìn chiếc đồng hồ báo thức giật mình...Người đàn ông trẻ tuổi vội rời khỏi nhà và nhanh chóng bước vào Yesterday quen thuộc. Gọi một tách capuchino và một phần Tiramisu như mọi khi. Từng ngón tay lật nhanh những trang giấy màu xanh, nét chữ màu đen cứng cỏi hiện ra trước mắt anh. Mỉm cười và khẽ đọc trong tâm lặng:

“ Cứ ngỡ trước mắt là chân trời, vậy mà càng đi chỉ càng để nhận ra chân trời cô đã nhìn thấy không hề tồn tại....Liệu trong cuộc đời này điều khiến anh sợ nhất có phải là đánh mất một chân trời như thế hay không?”

Nét chữ của anh phóng khoáng, bằng thứ mực xanh loang loảng, anh viết xuống dưới:

“ Chỉ sợ những con đường Hà Nội không đủ rộng nhưng chưa bước đi chúng ta đã lạc mất nhau! Mình gặp nhau nhé! 21h tối nay nếu bạn đọc được dòng này? Rất mong có thể được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của bạn. Mình tin nó rất đẹp!

P/S: Nick.”

.....

Cơn mưa đi qua, Hà Nội lại thức giấc với nền trời cuối thu nhuộm xanh thăm thẳm. Bình minh gõ cửa căn hộ chung cư nằm trên tầng ‘15 đối diện với công viên Hoà Bình. Tiểu Nguyễn đã tỉnh nhưng cô vẫn lười nhác nhắm hờ đôi mắt. Hoàng nhìn cô cười, từng ngón tay anh quần những ngọn tóc nâu đang phủ đôi vai gầy. Thì thầm anh nói:

“ Rất lâu rồi mới có cảm giác này! Lạ thật đấy!”

Tiểu Nguyễn xoay người rồi lại vùi đầu vào trong tấm chăn mỏng, mặc kệ những lời anh vừa nói. Nhưng tiếng chuông điện thoại không ngừng réo bên tai. Cuối cùng, cô vẫn phải lên tiếng:

“ Alo. Nếu điều anh muốn nói sự hối hận thì em rất tiếc phải thông báo..... đã quá muộn rồi!”

Phillip cười lớn, anh buông bỏ tờ báo buổi sáng xuống bàn rồi nhỏ giọng nói:

“ Xem ra, người được lợi nhất trong cuộc chia tay của chúng ta là ông Hoàng rồi. Em thật không phải phụ nữ Việt Nam, chẳng hề chung thủy gì! Chồng mới chỉ đề nghị ly hôn mà đã qua đêm với người đàn ông khác!”

Tiểu Nguyễn ngồi dậy dựa vào thành giường. Những ngón tay trái của cô đang đan vào bàn tay ấm chắc của người nằm cạnh. Cười cười, cô nói với Phillip:

“ Em cũng không biết người ấy có phải đàn ông không nữa. Sợ lại giống anh, hàng lữ!”

Khuôn mặt Phillip đã trắng lại còn trắng hơn, đôi mày anh cau lại, anh giận dữ:

“ Em có nhất định phải đâm người ta một nhát thế không Nguyễn? Hẹn gặp em ở toà.”

Đặt chiếc điện thoại xuống, Tiểu Nguyễn lại nằm gọn trong lòng anh, dịu dàng cô hỏi Hoàng:

“ Anh không định dậy đi làm à?”

“ Phillip hối hận sao mà gọi em sớm thế?”

“ Em phải đến toà làm thủ tục. Tối nay anh ấy về Pháp rồi!”

“ Vậy anh đi cùng em!”

Nheo mắt ngược nhìn anh, Tiểu Nguyễn cười:

“ Không có phận sự!”

“ Anh đợi em và anh ta ly hôn xong, mình cùng đi đăng ký kết hôn. Được không?”

Thoáng ngạc nhiên trước những gì anh nói, cô im lặng vài giây rồi nghiêm túc trả lời:

“ Để sau được không?”

Khàn giọng, anh đáp lại cô rất chân thành:

“ Anh đã đợi không phải 7 năm. Mà là 34 năm. Em có hiểu không? Em còn muốn hành hạ anh đến bao giờ? Hơn nữa.....em phải có trách nhiệm với những lời phát ngôn trong đơn vị của anh....Ai bảo bậc cửa nhà anh cao lắm? Chẳng phải hồi bé em bò qua suốt thôi!”

Bật cười ngọt ngào, cô chủ động hôn anh như một câu trả lời cho tất cả những điều anh muốn....!!!

.....

Phớt một ít kem dưỡng lên khuôn mặt thanh tú, Gia Hiền thay một bộ váy công sở rồi tới cơ quan. Hôm nay cô đến lịch trả phép, hơi ngạc nhiên khi gặp nữ bác sĩ trẻ tuổi khám bệnh cho cô. Đứng cạnh cô ấy còn có hai người đàn ông....và một trong số hai người ấy cô cũng biết. Hoàng lịch sự lên tiếng:

“ Không biết em làm việc trong toà án. Đúng là trái đất tròn.”

Cúi đầu chào họ, cô mỉm cười:

“ Em cũng đợi mãi mà không thấy anh đòi Mi Mi. Nghĩ chắc anh quên rồi. Càng không nghĩ hôm nay được gặp lại anh ở đây, và còn được gặp cả bác sĩ Hạnh Nguyễn.”

Tiểu Nguyễn dịu dàng:

“ Nhìn tinh thần của em có vẻ khá hơn quãng trước. Lúc nào rảnh em nhớ qua viện, chị sẽ tư vấn cho em một số loại thuốc bổ rất tốt. ”

“ Vâng. Không biết mọi người có việc gì, có cần em giúp không?”

“ Vậy thì tốt quá. Em có thể có cách để thủ tục ly hôn giải quyết được nhanh không?” _ Phillip lên tiếng.

Ngạc nhiên trước những gì người đàn ông đẹp trai đó nói! Hai từ ly hôn thoáng làm Gia Hiên cảm thấy khó nhọc để tiếp nhận. Khó khăn, cô quan sát cả ba người họ rồi hỏi:

“ Dạ, được. Nhưng nếu.....có cần suy nghĩ lại?”

Khoé môi Tiểu Nguyễn khe cong lên, cô đáp lại ánh nhìn dò hỏi của Gia Hiên:

“ Không cần. Vậy phiền em giúp chị nhé! Ly hôn xong chị làm thủ tục kết hôn luôn. Giới thiệu với em, người đàn ông này là chồng cũ còn cái anh em quen là chồng mới!”

Tròn mắt nghe những gì Tiểu Nguyễn nói, cô không thể tin nổi khi cả ba bọn họ đều trông không có vẻ như đến đây để ly hôn. Họ thật sự rất...thân thiện với nhau. Giữa họ, cảm giác không hề có khúc mắc gì tồn tại. Sau khi tìm hiểu cô biết giữa họ có chung một đứa con gái, điều quan trọng hơn là 7 năm hôn nhân....không ngắn nhưng có thể coi là dài hơn rất nhiều cặp vợ chồng khác, trong đó có cô! Vậy mà họ chia tay nhau trong thái độ vui vẻ và bình thản. Làm sao để có thể như vậy? Làm sao để có thể khi xa cách vẫn giữ lại những gì tốt đẹp cho nhau?Câu nói cuối cùng của người chồng đã khiến người đứng ngoài như Gia Hiên không khỏi xúc động:

“ Anh có thể ôm em được không? Dẫu anh biết sẽ còn nhiều, rất nhiều lần nữa ôm em. Nhưng tới lần sau chắc là còn lâu lắm!”

Nói rồi Phillip ôm Tiểu Nguyễn trước cửa toà án. Cái ôm xiết chặt đến nghẹt thở. Buông cô ra, anh nhìn Hoàng và nói:

“ Giá mà tôi cũng thích anh thì tốt. Ôm một cái không vấn đề chứ?”

Lần đầu tiên Hoàng chủ động đưa tay ra nắm thật chặt bàn tay Phillip rồi họ tựa vai nhau trong tinh thần hữu nghị. Khàn giọng, Hoàng lên tiếng:

“ Có một điều mà tôi chưa bao giờ nói. Cảm ơn anh, Phillip ạ. Cảm ơn anh rất nhiều. Nếu không hạnh phúc thì hãy trở về. Vợ chồng tôi sẽ luôn nhớ anh.”

.....

Dắt xe ra khỏi cơ quan, Gia Hiên bỗng thấy lòng mình trống rỗng. Đúng là mỗi người có một số phận khác nhau, không ai giống ai. Nhớ đến nụ cười bình thản của nữ bác sĩ sáng nay, có lẽ chị ấy đã đi qua không ít thăng trầm mới có được ngày cuối cùng hạnh phúc. Có thể những gì cô đang trải qua lúc này cũng chỉ là đi lại con đường của một ai đó đã từng đi trước đây mà thôi! Dừng xe bước vào quán cafe gần khu nhà cô ở, chiếc bàn cô hay ngồi chẳng hề có ai bước tới, cuốn nhật ký quen thuộc như chờ cô tới lật mở. Những dòng chữ của người đàn ông lạ mặt khiến cô thoáng sửng sốt. Hẹn gặp? Nên hay là không? Bỗng nhiên cô thấy lòng mình nổi lên rất nhiều mâu thuẫn. Nếu gặp chỉ sợ những gì đã có trong hai tuần qua, những câu nói chân tình trên trang giấy sẽ không bao giờ còn nữa. Hoặc cũng có thể từ đây cô lại có thêm một người bạn mới, một người bạn nhiệt tâm! Nên hay là không? Tác cafe cuối chiều đã đọng lại giọt cuối cùng. Gia Hiên biết đã đến lúc mình phải đứng dậy và ra về, ngoài kia những ánh đèn vàng đã bắt đầu phát ra thứ ánh sáng ấm áp. Mỉm cười, cô quyết định chấp nhận lời đề nghị của người đàn ông ẩn số kia.

“21h. Yesterday, vấy xanh và tóc đen!”

Đưa tay nhìn thời gian đang dần trôi trên chiếc đồng hồ Thụy Sĩ của mình, Thái Văn lại tập trung vào những bản vẽ vẫn còn dang dở trước mặt. Thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới giờ tan làm! Anh như một vận động viên chuẩn bị bước vào cuộc chạy đua không ngừng nghỉ. Vượt qua cảnh tắc đường của Hà Nội lúc cuối chiều, anh trở về nhà chỉ kịp thay đồ, mang theo bức hoạ Praha được anh vẽ cách đây không

lâu rồi đi khỏi. Dừng xe trước một tiệm hoa tươi khá là bắt mắt, anh điềm nhiên bước vào rồi trầm giọng vừa nói vừa cong khoé miệng cười với cô nhân viên:

“Phiền em có thể giúp anh gói bức tranh lại được chứ? Sau đó em có thể đặc biệt lựa cho anh những cảnh thiên điều đẹp nhất? Ok?”

Rạng rỡ cười với anh, cô nhân viên cẩn thận lựa giấy gói quà. Không tránh được tò mò, cô hỏi:

“Chắc anh phải đi gặp một người rất đặc biệt, đúng không ạ? Mà người đó em đoán chỉ có thể là phụ nữ!”

Đôi mắt Văn sáng lên. Anh khẽ nói:

“Đối với một cô gái làm thao thức giấc ngủ của mình hàng đêm, theo em cô gái ấy có được coi là đặc biệt hay không?”

“Ồ. Chúc anh may mắn. Em tin chắc chắn chị ấy sẽ rất thích! Ôi, sao những người như anh lại không xuất hiện trong cuộc đời em cơ chứ?”

.....

Gia Hiên trang điểm nhẹ nhàng rồi lựa chiếc váy xanh liền thân cô mới mua cách đây không lâu. Đã bao lâu rồi cô mới có cảm giác lạ lẫm này nhỉ? Chỉ đơn giản là gặp một người bạn mới quen thôi mà....nhưng sao cô vẫn không tránh được khấn trương trong lòng! Mỉm cười với mình trong gương, cô mang theo túi xách rồi vượt ve Mi Mi và gửi lời chào với căn nhà ấm áp của mình. Nhìn những con số không ngừng dịch chuyển trong thang máy, Gia Hiên rút điện thoại căn giờ. Từ chỗ cô tới Yesterday chỉ mất khoảng 10p đi bộ. Cô không muốn là người đến muộn trong lần gặp đầu tiên nhưng cũng không muốn đến quá sớm. Thật sự....cô có rất nhiều tò mò đối với người đàn ông hàng ngày vẫn nói chuyện với mình. Chỉ một câu nói của anh ta nhưng đã làm lòng cô ấm lại. Cảm giác, một cảm giác không thể diễn tả bằng lời nói! Như một người bạn đầy tin tưởng, như một người có thể sẻ chia. Như một sự thấu hiểu và đồng cảm! Bước chân ra khỏi khu chung cư, cô hơi ngạc nhiên khi cách mặt mình không xa là một người đàn ông vốn từng quen thuộc đang tựa người vào chiếc xe đen hút thuốc. Những đốm lửa khẽ đỏ rồi lại mất dạng, mùi thuốc lá làm cô khẽ nhú mày lại. Cười khẩy, cô tự cho mình cái quyền không can hệ gì tới anh ta. Điềm nhiên bước qua, nhưng ông trời vẫn thường làm trái ý người ta mong muốn. Hải Minh trầm giọng:

“Nói chuyện với anh. Không em đừng nghĩ có thể đi đâu hôm nay!”

Ngoảnh mặt nhìn anh, ánh mắt cô sắc cạnh, dồn nén đau thương:

“Xin lỗi, em có hẹn.”

Vừa nói dứt lời cô đã bị anh ta túm lấy cổ tay và đẩy vào xe. Mọi sự phản kháng chỉ là vô ích. Chiếc túi xách của cô nghiễm nhiên đã bị anh giằng lấy và vắt lên trên. Khẽ nhếch môi, Hải Minh nói:

“Sao. Nghĩ mình là phó chánh án thì sẽ khiến anh kinh hãi sao? Xin lỗi em nhưng cuộc hẹn của em tối nay chắc phải để lần khác rồi.”

Nói rồi anh ta lao xe như người điên, chiếc xe đâm thẳng vào màn đêm buông dần trên từng con phố quen thuộc. Gia Hiên biết rõ đây là đường đi đến đâu....

.....

Thái Văn kiên nhẫn gõ những ngón tay gầy xuống chiếc bàn gỗ màu tím lạnh. Thỉnh thoảng, anh lại đưa tay nhìn vào chiếc đồng hồ của mình để quan sát. Đã 30 phút trôi qua nhưng cô gái anh hẹn vẫn chưa thấy tới. Sớm mai có chuyến công tác dài ngày nên anh rất muốn có thể gặp mặt người bạn thú vị này một lần....Trong cuốn nhật ký đã viết rất rõ, 21h! Phải chăng cô ấy đã đến đây? Và thấy anh nên đã rời khỏi? Lắc đầu cười, anh không nghĩ là bộ mặt mình quá thảm hại hay dung nhan mình quá xấu. Cũng như anh khẳng định người vẫn nói chuyện với anh chắc chắn không phải là một bà cô nào đó, cũng không thể là một đứa con nít mới trong tuổi rung động đầu đời. Nét chữ nét người. Anh dám khẳng định đó là một cô gái trẻ, trẻ hơn anh! Một chút tò mò, một chút hứng thú và lý trí của người thợ săn đã mách bảo anh rằng đây là cô gái vàng khăn đỏ! Một cô gái đẹp! Đẹp từ hình dáng tới tâm hồn. Muốn được vén bức màn bí mật

bấy lâu lên ngay tức khắc nhưng càng trông càng mất bóng! Những tách cafe cứ vơi dần rồi cạn...Sau hai tiếng chờ đợi, anh đành đứng dậy nói với cô nhân viên vốn quen thuộc:

“Em có biết.....một cô gái hay đến đây uống cafe và thường ngồi vào chiếc bàn anh vẫn ngồi không?”

Hiểu ý anh, cô khẽ nói:

“ Dạ biết. Chị ấy rất xinh và thường vẫn đi một mình vào lúc tan tầm. Em hay thấy chị ấy mặc đồ công sở tới đây!”

Gật đầu với cô, anh đưa món quà có kích thước không hề nhỏ cho cô. Ngượng ngùng anh nói:

“ Nếu chiều mai cô ấy tới đây, em có thể giúp anh chuyển món quà này tới cô ấy được không? Nói rằng anh đã chờ nhưng cô ấy không tới.”

Mỉm cười lịch sự với cô, Thái Văn rời khỏi quán cafe về nhà. Anh không hề hay biết rằng, ở một nơi nào đó cô gái ấy đang lặng rơi những giọt nước mắt đắng cay...!

(Còn tiếp!)

9. Chương 09

Chương 9: Chờ một ngày anh trở lại tìm em!

Trời chưa vào đông nhưng Hiên đã thấy buốt lạnh không chỉ ở cội lòng! Có bao con đường cuối cùng anh và cô lại về nơi bắt đầu để cùng nhau đối mặt với đau thương. Bến Hàn Quốc vắng lặng, sương Tây Hồ buông dần, những ánh đèn phía xa hắt lại không thể xoá tan nền trời sẫm tối. Bằng thứ âm thanh quen thuộc của con sóng đập vào bờ, cô thấy những mảnh vỡ trong tim mình cũng đang tan ra theo từng nhịp đập...

Đốm lửa trên đầu ngón tay chập chờn, anh hít một hơi thật sâu để chất nicotine làm tê liệt nỗi đau đớn trong từng sợi dây thần kinh trên người anh. Trầm giọng, cuối cùng Hải Minh cũng lên tiếng:

“ Em thật sự mong anh sẽ có ngày ngồi tù sao?”

Đưa chân bước về phía dãy lan can giá lạnh, Hiên ngồi xuống. Đưa mắt nhìn về những con thuyền đánh cá đang ở rất xa, những khoảng không nâu trầm của màu sen ứa. Vẫn dịu dàng như thuở ban đầu, cô nói:

“ Phụ nữ luôn rất ngây thơ, luôn nghĩ rằng cố gắng đôi chút là có thể thích hợp được với mọi hoàn cảnh. Nhưng có một vài thứ dù cố gắng thế nào cũng không thể vừa vặn với mình.

Em luôn nghĩ mình đã cố gắng trong cuộc hôn nhân của chúng ta nhưng thực ra em chẳng hề làm được điều gì cả! Ngay cả việc sinh cho anh một đứa con, em cũng không thể nên em không có quyền hận anh dù hận anh là điều em muốn, rất muốn.

Nếu em nói không biết gì về những việc liên quan đến anh là em nói dối nhưng nếu nói em quan tâm thì xin lỗi....Em không đủ sức để quan tâm được nhiều như vậy! Phức tạp với em đã có thừa và việc rời bỏ những gì liên quan đến anh là điều cần thiết em cần làm được. Vậy nên mong hay không việc anh ngồi tù? Anh nghĩ xem, em nên mong hay là không?”

Tiếp tục châm cho mình một điếu thuốc khác, có biết bao sự ân hận trong anh nhưng biết rằng quá muộn. Đi một vòng mới hay họ đã thật sự lạc mất nhau. Dù hôm nay đứng tại thời điểm gần bó của hai người nhưng họ đã không còn là đôi tình nhân tay trong tay như nhiều năm về trước. Đôi mắt khô khốc cố gắng ngược tìm một ánh sao xa xôi, hít một hơi thật sâu, Hải Minh nói bằng âm mũi nghèn nghẹt:

“ Thật- xin- lỗi -em!”

Anh không hề hay biết rằng, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô có giọt nước mắt cảm lạnh rơi xuống. Giọt nước mắt tiếc thương cho một khoảng thời gian ngọt ngào, say đắm của hai người. Tiếc thương cho cô_một Gia Hiên khờ dại! Nhưng nếu được làm lại cô vẫn yêu anh, vẫn đồng ý lấy anh mà không thể làm khác được. Người ta không nên sống mãi với những gì đã trôi qua nhất là khi những ngày tháng trôi về phía cũ ấy khiến người ta đau quặn thắt! Mỉm cười với cái bóng trước mặt cũng là cười cho một người đang ở rất gần cô. Gia Hiên khẽ nói:

“ Cảm ơn anh vì đã để em ở lại bên mình lâu đến vậy. Không cần phải xin lỗi em đâu, sống tốt với hiện tại là được rồi! Hết yêu đơn giản là hết yêu!”

Cay đắng trước những gì cô nói! Những gì định nói ra lại được người đàn ông ấy nuốt vào trong lòng. Anh chưa bao giờ hết yêu cô chỉ là vô tình anh đã đánh mất bản thân mình trong một chuyến đi công tác. Chỉ là vô tình anh đã không còn một sự lựa chọn nào khác khi đứng trước sức ép của gia đình và cô gái kia người mà giờ đây anh gọi là vợ. Chỉ là vô tình anh đã để mất cô, người con gái một thời ngay chính bên Hàn này đã cùng anh nguyện một đời thương yêu. Một đời là bao lâu? Có giọt nước mắt rơi xuống. Sự hối hận muộn màng. Anh chưa bao giờ muốn mất cô chỉ là vô tình anh đã đẩy cô rời xa anh mãi mãi....!!! Họ cùng im lặng, trong sương đêm buông giá lạnh Gia Hiên nghe thấy trái tim mình đang thổn thức về những ngày tháng cũ. Còn Hải Minh chỉ biết ngắm nhìn cô từ phía sau và nhớ những nụ cười rạng rỡ của cô nhiều năm trước. Cuối cùng, cô đứng dậy và nhìn anh bình thản:

“ Về được rồi chứ? Xin lỗi, việc của anh em không thể giúp được gì. Hãy tự lo liệu!”

Dập đầu thuốc, anh mở cửa xe. Họ sẽ rời xa nhau như một bản nhạc không lời, đoạn kết lúc nào cũng thật bi thương trong từng nốt nhấn.

.....

Gia Hiên nhìn rất rõ Yesterday còn sáng đèn. Cô yêu cầu Hải Minh dừng xe rồi bước nhanh về phía ấy! Chiếc bàn cô hay ngồi vắng lặng. Cô nhân viên thấy cô liền bước tới:

“ Chị có phải đã có hẹn ở đây tối nay không ạ?”

Đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía cô nhân viên trẻ tuổi trước mặt, Gia Hiên khẽ gật đầu. Lịch sự, cô ấy nói:

“ Vậy chị chờ em một lát!”

Ngạc nhiên trước món quà trước mặt, Gia Hiên im lặng nghe những gì cô gái kia lên tiếng:

“ Anh ấy đã chờ chị hai tiếng đồng hồ. Vừa đi được một lúc thì chị tới. Em hy vọng hai người sẽ sớm gặp lại! Anh ấy nói ngày mai phải rời xa thành phố này nên gửi tặng chị món quà làm kỷ niệm.”

Ngừng một lúc, cô lại tiếp tục:

“ Thực ra lúc anh ấy đến em đã thấy anh ấy mang theo một bó hoa thiên điều rất đẹp! Nhưng sau đó anh ấy đã gửi tặng bó hoa cho một cô lớn tuổi ở bàn bên cạnh. Một người như vậy thật khó tìm. Em vẫn cứ nghĩ người đàn ông như thế chỉ tồn tại trong tiểu thuyết!”

Gia Hiên cúi đầu cảm ơn cô gái trẻ rồi mang theo món quà được gói cẩn thận bằng giấy bọc màu xanh. Màu xanh, màu của hy vọng! Lá thư anh gửi lại cho cô cũng là màu xanh như vậy...

Trong căn nhà tĩnh lặng, cô ôm Mi Mi vào lòng rồi chậm rãi đọc từng câu chữ. Những nét bút quen thuộc được viết bằng thứ mực xanh loang loáng lần lượt hiện ra:

“ Gửi em, vậy xanh!”

Khi em đọc được những dòng chữ này có thể anh đã không còn được cùng em hít chung một bầu không khí của Hà Nội ngày cuối thu. Nhưng anh tin bằng mọi con đường ta sẽ sớm gặp lại nhau trong một ngày đông lạnh!

Lần đầu tiên khi bước vào Yesterday, anh đã chọn chiếc bàn mà mình hay ngồi. Cafe một mình, vùng vẫy một mình và lắng nghe cuộc sống ngoài kia đang trôi đi vội vã...Anh thật sự chỉ có một mình! Song điều

đầy chưa bao giờ đồng nghĩa với cô đơn. Anh vui với hiện tại và sống cho những điều tuyệt diệu của cuộc sống này mang tới.

Hắn em không biết anh là ai và anh cũng vậy, nhưng khi lật mở từng câu chữ của em.....anh không hiểu sao thấy một cảm xúc rất lạ. Chưa bao giờ anh là người dễ sẻ chia, càng không phải người thích làm quen này nọ với những người lạ mặt...anh không phải người đàn ông như thế! Nhưng em đã khiến anh làm trái những nguyên tắc sẵn có của mình. Anh thật sự mong được mỗi bình minh lắng nghe em tâm sự. Chỉ đơn giản như vậy thôi! Và rồi, không thể kìm lòng, anh đã đặt bút viết. Có phải, khi đặt bút viết lên những trang nhật ký ấy, em thấy lòng rất đau? Nếu cảm giác của anh là thật thì xin em hãy để anh được cùng em làm vơi đi nỗi đau ấy mang lại. Đừng tự làm mình đau nữa nhé em!

Em là một cô gái có tâm hồn rất tinh tế. Trong gương tượng của anh, em rất đẹp nhưng nếu em cười hẳn em sẽ quyến rũ vô cùng. Vì bản thân mình, hãy cười mỗi ngày em nhé!

Anh không biết trong cảm nhận của em như thế nào và cũng không biết lý do gì mà hôm nay em không xuất hiện...nhưng đối với anh em mãi là một bí ẩn không lời đáp cũng như chính bức tranh Praha gửi tặng em! Cuộc sống của một kiến trúc sư trong mắt nhiều người có thể coi là vô vị, anh không phủ nhận! Nhưng bằng những nét vẽ thật nhất của mình, tặng em giấc mơ cổ tích của cuộc đời anh.

Em như thành phố Praha xinh đẹp. Có lẽ chỉ có thể để ngắm nhìn chứ mãi mãi không tài nào chạm tới. Những giấc mơ cổ tích một thời của anh đã được đặt tại nơi đó. Mong rằng em sẽ thích.

Rất vui vì được quen em. “Mọi cuộc gặp gỡ đều là duyên phận cả đời gắn bó.” Hy vọng em cũng tin vào điều đó như anh!

Nick.”

Mỉm cười gấp lại lá thư rồi cô cất cẩn thận vào ngăn tủ. Những lớp giấy gói được bóc ra, trên tay Hiên là bức tranh sơn dầu, từng đường vẽ sắc nét....Những ngón tay cô lướt nhanh qua từng hình ảnh được thu nhỏ. Những cánh chim trời sải cánh bay, những toà tháp cổ tích của Praha tuyệt diệu. Cây cầu Charles hờ hững bắc qua dòng sông Valtava thơ mộng nổi bật trong ráng chiều. Cô còn thấy ánh hoàng hôn tím nhạt phủ lên bước chân của những đôi tình nhân tay trong tay. Gia Hiên như nghe đâu đó tiếng gáy của hai con gà đang thò đầu từ chiếc đồng hồ Orloj. Phải chăng sự xuất hiện của mười hai vị tông đồ đang thấp thoáng đâu đây? Phía xa xa là toà thánh Vitus.. Từng nét vẽ của anh đã thật sự đưa cô bước chân đến thành phố tình yêu ấy! Một bức vẽ mang đến cho con người ta cảm nhận về những ngày tháng êm đềm, bình yên và ấm áp! Bất giác trái tim cô loạn nhịp trước dòng suy nghĩ về người đàn ông lạ mặt kia! Bất giác....cô hiểu mình đã nợ anh một ân tình.

.....

Gấp quyển sách đang đọc dở, Hoàng đón chiếc khăn bông từ tay Tiểu Nguyễn. Cẩn thận, anh lau từng ngọn tóc cho cô. Không hiểu cô đang nghĩ gì, đôi mày thanh tú thỉnh thoảng khẽ nhăn lại. Hoàng khẽ giọng lên tiếng trước:

“ Cuối tuần, chúng ta nên về nhà nói chuyện với bố mẹ. Trốn tránh mãi không phải là cách tốt. Hơn nữa chúng ta cũng cần phải chuẩn bị cho tiệc cưới.”

Tiểu Nguyễn khẽ đáp lời anh:

“ Tiệc cưới để sau đi. Dù sao cũng là cuối năm, cả hai chúng ta đều bận. Em muốn để sang năm mới, vào sinh nhật con rồi làm một thể. Được chứ?”

“ Vậy nghe lời em.”

Suy nghĩ một lát, Tiểu Nguyễn hỏi anh:

“ Anh này. Anh có thấy em Hiên đó rất được không?”

Hoàng thoáng ngạc nhiên, nhưng anh trả lời cô không giấu diếm:

“ Ủ. Anh thấy cô ấy rất hoà nhã và rất được.”

“ Em cũng thấy vậy. Nhưng thật tiếc, cô ấy không thể có con! Mà sao anh lại quen cô ấy thế? Không phải vì mấy năm trước ly hôn nên biết chứ?”

Ôm cô vào lòng anh cười:

“ Không. Cô ấy là hàng xóm nhà Văn. Có vẻ quan hệ khá tốt, còn thực hư thế nào anh cũng chẳng bao giờ hỏi. Đúng là....cuộc đời! Vậy thì cô gái ấy thật bất hạnh.”

“ Cô ấy có chồng rồi mà! Lần trước em đã hỏi qua những phương pháp điều trị mới nhất nhưng không có cách nào khác. Cô ấy chắc chỉ có thể nhận con nuôi! Mong là người chồng sẽ hiểu và thông cảm! Nhưng đàn ông....chẳng ai biết được.”

“ Không phải ai cũng như chồng em đúng không?”

Tiểu Nguyễn khúc khích cười, cô trêu anh:

“ Anh đang định nói đến chồng nào thế? Em có những hân hai ông chồng...”

Hít hà mùi thơm trên tóc cô, anh xiết cô vào lòng và âu yếm:

“ Em còn dám gọi Phillip là chồng nữa xem! Anh bắn tên lửa cho anh ta hết đường về quê ăn tết!”

.....

Phillip kéo chiếc vali bước đi giữa sân bay Nội Bài. Hà Nội, hẹn gặp lại vào giáng sinh! Đưa mắt nhìn dòng người qua lại, anh thấy một bóng dáng quen thuộc. Người đàn ông đó mặc một chiếc áo tím, quần tây thẫm màu đang đứng xếp hàng trong khu vực soát vé....

Thái Văn bước lên máy bay, anh dự định sẽ đi Mỹ hai tuần. Một phần vì công việc nhưng phần chính anh muốn giải quyết dứt điểm một số việc còn bên đó! Cuốn tạp chí lật qua lật lại, ánh mắt anh khẽ dừng lại trước hình ảnh của một cô người mẫu có vẻ rất nổi tiếng. Điều làm anh quan tâm không phải cô gái ấy mà là chiếc váy Chanel màu xanh dương trên người cô ta. Perfect! Anh muốn chiếc váy này, nói đúng ra là anh đang tưởng tượng cô gái bí ẩn kia khi mặc chiếc váy xanh ấy liệu sẽ thế nào? Khoé môi khẽ cười đầy ngọt ngào, thầm nhủ: chờ nhé, anh sẽ lại tìm em!

(Còn tiếp.)

10. Chương 10

Chương 10: Người đến sau làm đau người đến trước..

Tàn thuốc rơi đầy đặc một góc ban công. Những cơn gió thu đi lạc không ngừng tạt vào khuôn mặt người đàn ông đang đứng đó! Mấy ngày nay, Hải Minh chạy đi chạy lại khắp nơi, những mối quan hệ cần biết tới anh đã cố gắng hết sức rồi....nhưng vẫn chẳng bằng câu nói của một người. Anh biết, quyền tự do của anh bây giờ đã nằm trong tay Việt trưởng viện kiểm sát Hoàng Gia Lân. Khoé môi nhếch lên cười chua xót, ông bố vợ cũ chỉ còn mấy năm nữa là về hưu song cán cân công lý trong tay ông ấy lúc này vẫn còn giá trị lắm. Anh biết, anh đỡ không nổi chỉ là cái gì có thể cố, anh sẽ cố...

Chuyển đưa con trai vừa ngủ say cho người giúp việc, Oanh bước về phòng. Khuôn mặt tỏ rõ vẻ không vui, cô lên tiếng:

“ Anh có thể hút ít đi được không?”

Vắt đầu lọc còn cháy dở xuống, anh bước về phía cô và đáp lời:

“ Con ngủ rồi à?”

“ Vâng. Chuyện kia giờ tính sao anh? Coi như bỏ ra một năm làm công cốc, đi tiền không được hả? Em chẳng tin có ai chê tiền!”

Hải Minh cười khẩy:

“ Xem ra em đúng là chưa nhìn thấu hết việc này rồi. Tiền kiếm lúc nào chẳng được. Cái họ nhằm vào là anh chứ không phải là tiền! Em nghĩ ông bố vợ cũ của anh cần tiền đến mức ấy hay sao?”

Rít từng từ qua kẽ răng, Oanh day nghiêng:

“ Xem ra, cô vợ cũ của anh đúng là người trọng tình trọng nghĩa. Sau khi ly hôn mà vẫn nhớ gửi quà mừng. Thật khâm phục chị ta quá!”

Với tay tắt đèn, Minh ngã người xuống chiếc giường Dior đầy mỗi mệ, anh vỗ nhẹ vào vai vợ rồi khàn giọng:

“ Ngủ thôi. Còn chưa thấy đủ loạn hay sao mà lôi cô ấy vào nữa? Dù đi tù anh vẫn không để em và con phải chết đói đâu. Đừng có lo.”

Đàn ông, họ luôn tự cho mình quyền đúng và luôn đứng ra gánh vác mọi chuyện. Còn người phụ nữ của họ thì lúc nào cũng đứng sau rồi lòng bối rối không yên! Nhìn cảnh chồng mình hàng ngày chạy ngược xuôi Oanh cảm thấy cảm phần Gia Hiên. Dù thật sự có lúc cô đã từng thấy có lỗi với chị ta, nhưng cảm giác đó chẳng khác nào cánh chuồn lướt nhanh trên mặt nước. Tìm được số điện thoại của Gia Hiên, cô đã chủ động gọi điện hẹn gặp. Tất nhiên, chị ta sẽ không thể ngờ được người hẹn gặp mình là ai. Và tất nhiên, Oanh muốn chị ta không thể từ chối và cũng không có lý do để chuẩn bị tâm lý trước khi nói chuyện với cô.

.....

Xếp gọn lại đồng hồ tài liệu còn dang dở trên bàn, Gia Hiên cầm theo túi xách và bước ra khỏi phòng làm việc. Cafe phố bình yên trên con đường Lý Thường Kiệt quen thuộc mà cô vẫn qua. Bước chân của Gia Hiên đi về phía cánh tay của một cô gái vậy mình. Một cô gái lạ!

Kéo ghế ngồi xuống, cô lịch sự nói:

“ Chào em. Xin lỗi đã để em phải chờ.”

“ Em cũng vừa mới tới. Không biết chị gọi gì ạ?”

“ Cho chị một nâu nóng. Em tên gì nhỉ? Và cần tìm chị có việc gì không?”

Nhấp môi tách cafe vẫn còn toả hương, Oanh nhìn Hiên cười và mở lời:

“ Cảm ơn chị đã đến gặp em. Em biết chị hiện đang là phó chánh án đồng thời còn là một luật sư rất giỏi. Nhà em gần đây đang gặp phải chuyện buồn. Không biết chị có thể...dành thời gian để nghe em nói không ạ?”

Hiên dịu giọng cảm ơn cô nhân viên rồi lại quan sát cô gái trẻ trước mặt mình. Cô ấy chắc nhỏ hơn Hiên hai đến ba tuổi. Ngụm cafe đắng đánh thức những tỉnh táo ngủ quên trong cô, chậm rãi Hiên nói:

“ Dù không biết em là ai, nhưng thôi được, em cứ nói đi. Chị cũng có quen biết một số người trong ngành này. Hy vọng có thể giúp được em!”

Oanh cười khan, lạnh lùng đáp lời Hiên:

“ Chẳng giấu gì chị, em là vợ của anh Minh_Người mà cách đây không lâu chị cũng gọi là chồng. Hẹn chị ra đây em rất mong được tư vấn xem chồng em liệu có thể được ăn cơm nhà nước bao nhiêu năm? Để gia đình còn biết đường chuẩn bị? ”

Hiên với tay cầm túi xách rồi đứng dậy, cô cười cay đắng:

“ Xin lỗi, vậy thì chị chẳng có lý do gì để phải ngồi đây nghe em nói nữa rồi!”

Oanh đứng dậy theo rồi nắm cánh tay Hiên và vẫn ngọt giọng đều đều:

“ Chị làm gì mà vội thế! Chị cứ ngồi nghe em nói vài lời rồi đi vẫn chưa muộn.”

Ánh mắt Hiền thoáng vẻ sững sốt, ngơ ngàng và chứa đựng những đau thương cũng như tức giận. Cười khẩy, cô kéo ghế ngồi xuống. Cô nói:

“ Chúng ta kẻ trước người sau, chẳng ai liên quan đến nhau! Cùng là trí thức chỉ có điều chị hơn em ít nhiều kinh nghiệm. Dù đã từng gọi là chồng thì nay khái niệm ấy với chị cũng chỉ là đồ cũ. Nhưng người ta vẫn hay kháo nhau rằng cũ người mới ta. Nên với em hẳn là còn giá trị. Đã là của em, nên em yên tâm chị không có ý định ngắm nhìn càng không có ý định dang tay đòi lại.”

Khuôn mặt vẫn giữ nét cười, Oanh nói:

“ Chị thật là độ lượng! Đúng là đối với em anh ấy không còn vẹn nguyên tươi mới nhưng em chẳng ngại. Huống chi giữa chúng em còn có một đứa con. Còn chị sau bao năm hôn nhân thử hỏi chị đã từng làm đúng vai trò của một dâu con nhà họ Trần? Hay chỉ là cái bình hoa để người khác nhìn ngắm? Chị Hiền ạ, đã là vật trưng bày thì cũng phải làm sao cho sinh động! Không ai nhìn vào quá khứ để mà sống nhưng người ta vẫn thường nhìn vào quá khứ để đánh giá một con người. Em nghĩ, chồng em cũng đã từng rất nâng niu, trân trọng chị!

Em biết, mình vốn là kẻ không ra gì, chẳng khác nào một vai phản diện trong những bộ phim truyền hình nhiều tập. Có thể chị không biết đến tận bây giờ chồng của em vẫn gọi nhầm tên chị trong lúc uống say! Nhưng em không quan tâm được nhiều đến vậy, ai bảo em yêu anh ấy! Và ai bảo giữa chúng em có sự ràng buộc mà chị không có được! Có thể anh ấy chỉ dành cho em một khoảng trống tuy bé nhỏ nhưng em lại thấy quá rộng để có thể yêu anh ấy đại khờ...

Em không biết trước đây hai người từng yêu nhau thế nào và sống hạnh phúc với nhau ra sao, nhưng dù gì cũng từng có duyên vợ chồng. Sao không thể gọi nhau một tiếng cố nhân khi mọi chuyện kết thúc mà phải nuôi cho nhau những bất hạnh nối tiếp ngày dài?

Quà cưới chị tặng vợ chồng em thật sự, em nhận không nổi. Con trai em còn chưa biết cất tiếng gọi mẹ mà bố nó sắp phải ngồi tù. Chị nghĩ xem, chị làm vậy thì được gì? Chẳng lẽ chị không cảm thấy đau sao?

Chị đừng giận cá mà chém thớt. Anh ấy không phản bội chị mà là em...đã cướp anh ấy ra khỏi cuộc đời chị. Và cũng trách bản thân chị đã quá vô tâm để em cướp đi thứ mà chị không giữ chặt. Đời mà. Ai là người sau cùng thì người ấy thắng! Vậy nên hãy dừng lại mà chuyển mọi nỗi đau của chị vào em này!”

Hiền cảm thấy lòng mình ớn lạnh, cổ họng cô nghẹn lại. Cô không ngờ cô gái trẻ trước mặt mình lại có thể nói được những lời như vậy! Bao nhiêu năm cô luôn giữ được vẻ mặt lạnh lùng khi nói lý với người khác, nhưng hôm nay cô thật sự cảm thấy đánh mất bản thân trước người con gái này, người con gái đã đánh cắp Hải Minh ra khỏi cuộc đời của cô. Cả hai người phụ nữ đều nhìn nhau với vẻ mặt đau thương. Nhưng mỗi người lại mang trong mình những mâu thuẫn trái chiều, những nỗi đau cũng được gọi bằng cái tên thật khác. Khuôn mặt Gia Hiền thoáng chút nhợt nhạt, cố lấy lại bình tĩnh cho mình, cô dồn ánh nhìn về phía Oanh và đáp lời:

“ Chúng ta không quen nhau và chị cũng không muốn động chạm vào hạnh phúc của người khác. Dù ngày hôm qua chồng em đã từng yêu chị nhiều đến thế nào thì ngày hôm nay, đứng trước mặt em chị cũng chỉ là một người qua đường không hơn không kém. Sống với chị đã quá mệt mỏi rồi, chẳng đủ sức cho những thù hận nghi kỵ như em nói!

Thế này em ạ. Có gan ăn cắp thì có gan chịu đòn. Hải Minh đã phạm tội thì anh ta phải có trách nhiệm với những hành vi của mình. Việc đó và chị không liên quan tới nhau!

Có thể, như em nói. Em là người cướp mất chồng chị. Nhưng bản thân chị thì chỉ thấy mình không đủ tốt. Giả sử em không đánh cắp anh ấy ra khỏi cuộc đời của chị thì giờ này chị và anh ấy cũng chẳng thể còn là vợ chồng. Đôi khi sống với nhau cũng cần cái duyên em ạ. Mà bọn chị duyên đã chẳng thể gắn kết với nhau đến trọn đời. Em là một cô gái trẻ, hiểu biết và cũng biết cách suy nghĩ. Có thể vào hai năm trước, trong lúc chị vẫn là một người vợ dịu dàng, cố gắng vun đắp cho ngôi nhà của mình từng chút, từng chút một thì Hải Minh đã dành những khoảng trời riêng để xây cho em tình yêu ước vọng. Có thể khi chị phải đối mặt với bốn bức tường trống thì anh ấy đang tay trong tay cùng em để tận hưởng những khoảnh khắc tình nhân nồng nàn. Có thể khi anh ấy dùng thương cảm như con dao sắc cạnh đâm sau lưng chị hết lần này đến lần khác thì chị vẫn là một người khờ dại không hề hay biết...Nhưng em ạ. Chị chưa bao giờ hận

hay ghét bỏ em. Vì sự thật là với chị em chưa từng tồn tại. Cuộc hôn nhân thất bại, lỗi đó phải ở cả hai vợ chồng chứ không thuộc về người thứ ba. Nên chị lấy quyền gì để mà giận cá chém thớt như em nói?

Còn về việc tù tội của chồng em, người mà con em sẽ cất tiếng gọi cha thì xin lỗi, chị chẳng làm gì khác hơn là khuyên em hãy nên bình tâm đón nhận. Hy vọng chúng ta không còn phải gặp nhau lần nào thêm nữa. Chào em.”

Nói xong những câu đó Hiên đứng dậy bước nhanh ra khỏi quán. Những đám mây lang thang cuối trời không còn màu xanh như những ngày trước nữa mà đã thành màu xám trắng báo hiệu đông sang. Người con gái còn lại vẫn thẫn thờ ngồi bên cửa kính. Oanh chưa xót. Cô vẫn nghĩ chị ta sẽ nổi khùng lên làm loạn với cô. Và nhân lúc đó cô có thể ghi âm lại để lấy chứng cứ...biết đâu nó sẽ là tác dụng với việc bảo vệ chồng mình. Chỉ là cô đã sai. Cô đã sai? Đúng. Cô đã sai ngay từ ngày đầu tiên quen anh. Rồi càng ngày càng lún sâu vào những khờ dại của chính bản thân mình. Hối hận lúc này có phải đã quá muộn ?

.....

Gia Hiên gượng gạo cười với đồng nghiệp rồi bước vào phòng làm việc. Cô thấy môi mình mặn chát. Cô cầm máy định gọi cho anh ta nhưng lại chần chừ và thôi. Để làm gì? Bất khóc. Anh ta làm sao thì có liên quan gì đến cô cơ chứ? Tại sao lại lôi cô vào chuyện bất hạnh của anh ta? Tự nói với chính bản thân mình: “Trần Hải Minh, tốt nhất anh rút ra khỏi cuộc đời tôi, càng xa càng tốt. Tốt nhất nên là như thế đi.” Rồi Gia Hiên để mặc những giọt nước mắt căm lặng rơi xuống.

Tiểu Nguyễn cho xe dừng lại trước cửa sân bay. Ông chồng mới kết hôn của cô vừa nhận được chỉ thị phải đi Trung Quốc 5 ngày thành ra cô đảm nhận luôn trọng trách cao cả đi đón em chồng mới kết thúc chuyến công tác từ Mỹ về. Bé con đi vào trong sảnh trước của Nội Bài, từ xa cô đã thấy Văn bước ra. Bim vẫy tay cười toét miệng với người đàn ông đang đi gần lại, cất cao tiếng hét, con bé véo von:

“ Chú ơi. Cháu ở đây.”

Văn đặt vali xuống rồi bế bé con từ tay Tiểu Nguyễn. Anh nựng con bé rồi thơm vào má và cười:

“ Chú mua búp bê Scarlett cho con. Thích không?”

“ Dạ thích. Giá mà ba con cũng ở nhà thì tốt biết mấy!”

Tiểu Nguyễn giúp anh xách đồ và cả ba người họ cùng ra xe. Văn cầm tay lái, chăm chú chạy xe, anh khàn giọng:

“ Anh Hoàng bao giờ thì về?”

“ Chắc phải hai hôm nữa. Có chuyện gì sao anh?”

“ À không. Anh đang định mua xe. Đi làm bằng taxi không tiện. Dù sao cũng cần phải có xe của riêng mình.”

Tiểu Nguyễn cười khẩy, cô châm chọc Văn:

“ Kinh. Văn đại gia. Anh định mua Audi hay là Lambor?”

Cười cười, anh quay sang nhìn Bim Bim đang nghịch mấy con búp bê rồi lại tập trung vào tay lái, anh trả lời cô:

“ Tiền đâu. Còn phải để làm nhiều chuyện lớn khác. Theo em thì anh hợp với loại xe nào?”

Bật cười, Tiểu Nguyễn đáp lại anh:

“ Q7.”

Nhún vai, Văn nói:

“ Tiểu Nguyễn. Em tử tế một tí được không? Bán nhà để mua Q7 à? Anh muốn mua xe gắn máy.”

Tiểu Nguyễn phá lên cười, cô quay sang Văn với ánh mắt sững sốt tỏ vẻ hoài nghi:

“ Anh đùa em à Văn? Xe gắn máy? Trời ơi. Thế thì anh ra chùa Hà bảo người ta để lại cho nó rẻ. Toàn bọn ăn cắp có lương tâm. Đảm bảo xe vẫn còn mới mà toàn hàng xịn.”

“ Sao em không bảo anh sang Trung Quốc mua cho lành? Có khi mua một còn được tặng một!”

Cả chặng đường không ngớt tiếng nói cười. Gia đình Tiểu Nguyễn và gia đình anh vốn ở gần nhau. Từ bé cô đã là đứa trẻ nhõng nhẽo theo chân hai anh em họ. Cô vẫn nhớ ngày còn bé, mọi người vẫn thường trêu cô và Văn. Chỉ là không ngờ cô lại có ngày thành chị dâu anh. Nghĩ lại lúc bé thật buồn cười! Mỗi khi nhắc về tuổi thơ ấy cô lại nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng của Hoàng. Anh luôn cố tỏ ra giống một người anh nghiêm khắc, kèm cô và Văn học rồi luôn tỏ ra gương mẫu. Còn giờ này, người đàn ông ấy đã tự nhận mình là nô lệ của cuộc đời cô. Nhớ anh, cô lại cười ngọt ngào! Có phải hạnh phúc sau cùng mới là hạnh phúc thật sự? Người đi với mình suốt cuộc đời mới là người ý nghĩa nhất? Phải thế hay không?

(Còn tiếp)

11. Chương 11

Chương 11: Without You.

Gia Hiền vừa bước chân ra khỏi cơ quan thì trời đổ cơn mưa. Cô vội vã chạy xe vào siêu thị mua thức ăn rồi lại vội vã về nhà. Cởi bỏ chiếc áo mưa, vai và gấu quần cô đều bị ướt. Đang loay hoay với đồng hồ trên tay, vừa lúc tìm chìa khoá thì cánh cửa đóng kín lâu ngày của căn hộ đối diện bỗng mở ra. Tiểu Nguyễn thấy Gia Hiền liền nhón miệng cười:

“ Em đi làm về rồi à? Ngoài trời đang mưa sao?”

Lịch sự, Hiền trả lời cô:

“ Dạ. Chị đến chơi với anh Văn ạ? Lâu lắm rồi em mới thấy nhà anh ấy mở cửa.”

Tiểu Nguyễn cầm túi rác rồi bước ra, cô định xuống dưới tầng đổ rác không ngờ gặp Hiền. Thân thiện, cô tỏ ý chân tình:

“ Em về thay đồ đi rồi qua dùng cơm với bọn chị cho vui. Cùng là bạn bè cả mà. Chị chạy ù xuống dưới đổ rác đã. Nhá.”

Hiền muốn từ chối nhưng chưa kịp nói gì thì Tiểu Nguyễn đã lê dép vào thang máy. Bước chân vào nhà, cô thay đồ rồi trở ra phòng bếp. Không nghĩ Tiểu Nguyễn mời cô sang đó thật! Tiếng chuông cửa không ngừng réo, Mi Mi sửa ầm lên!

Con chó nhỏ thấy Tiểu Nguyễn như nhận ra chủ cũ liền chạy vào lòng và quẫy đuôi mừng. Ôm Mi Mi vào lòng, Tiểu Nguyễn nói với nó:

“ Ôi, không ngờ mà ngày càng ngày càng đẹp trai ra nhá! Quên tao rồi đúng không? Biết ngay mà.”

Đứng dậy cười với Hiền:

“ Không biết em ở nhà mấy mình nhưng cứ qua rủ em sang dùng cơm với bọn chị cho vui. Có tiện không?”

Hiền mỉm cười:

“ Em có một mình thôi! Em ly hôn rồi mới chuyển về đây sống...Trước khi đến lấy kết quả từ viện!”

Ngại ngần, Hiền tiếp tục:

“VẬY CHỊ CHỜ EM MỘT LÁT, EM VÀO LẤY ÍT MỰC VỪA MỚI MUA CÒN TƯƠI LẮM, SANG BÊN ĐÓ GÓP VUI.”

Tiểu Nguyễn khẽ gật đầu rồi lại quay sang vuốt ve con chó nhỏ!

Căn hộ của Văn tuy có thiết kế y chan nhà của cô nhưng cách bày trí của anh đáng để cô không thôi ngưỡng mộ. Nhìn Hiên, Văn mỉm cười:

“ Chắc em đang tự thắc mắc vì sao phòng khách nhà anh chỉ có một màu xanh phải không?”

Cô gật đầu chờ anh nói tiếp, Văn tiếp tục:

“ Anh sinh ra và lớn lên ở Hạ Long. Biển từ nhỏ đối với anh đã mang một ý nghĩa vô cùng....cũng như em yêu Hà Nội của em vậy! Vì thế khi đến bất kỳ nơi đâu anh cũng luôn bị ấn tượng bởi những thứ có màu nước biển. Ngay còn nhỏ, ba anh đã từng nói với anh rằng màu xanh mang lại cho người ta rất nhiều hy vọng. Vì bản thân ông cả đời mặc trên mình bộ quân phục màu xanh! Có lẽ đã là thói quen mà thói quen thường khó bỏ nên... anh rất thích màu xanh.

Thực ra còn một lý do khác nữa. Em biết đấy, nếu anh để màu trắng hoặc màu vàng hay hồng nhạt cho phòng khách, sẽ không được thẩm mỹ cho lắm. Những ngày trời thiếu nắng, em chỉ cần bước chân đến phòng khách của anh sẽ thấy cả bầu trời hiện hữu ngay trước mắt.”

Hiên bật cười nghe anh chậm rãi nói tiếp.

“ Nhưng anh không phải là gã gàn dở đến mức chỉ cuồng một thứ màu sắc duy nhất. Như vậy thì cuộc sống tẻ nhạt lắm! Phòng ngủ của anh được sử dụng tông màu tím. Vì đó là nội tâm của một người đàn ông độc thân. Nhờ không gian ấy anh mới có thể tập trung làm việc và đọc sách và đôi khi để viết thư tình...”

Văn cười cười, câu chuyện của anh chưa dừng lại. Anh dẫn dắt Hiên tới không gian của căn bếp mà Tiểu Nguyễn đang đứng:

“ Anh biết ở Hà Nội mùa đông rất lạnh. Anh không phải người chịu khó nấu ăn nhưng anh lại thường xuyên phải bước về hướng tử lạnh. Vì thế căn bếp không thể để trắng toát một màu. Anh muốn lúc nào nó cũng được ấm áp như có người đang sống thực sự. Và anh đã yêu cầu người ta thay màu sơn thành vàng sậm...”

Khẽ cười, cô hỏi Văn:

“ Liệu hồi còn trẻ anh có phải là cao thủ tình trường không? Mang những điều anh vừa nói với em có thể dùng để đi lừa con gái nhà lành được rồi àh!”

“ Anh vẫn còn trẻ mà! Nhưng không hề được như em nói. Để có cảm tình của một cô gái với anh đó là vấn đề nan giải. Nên em có thể nhớ dành cơ hội và chiếu cố đến anh!”

Gia Hiên lấy tay che miệng, cô cười vui vẻ rồi quan sát một lần nữa căn phòng khách và nói với anh:

“ Hôm nào em phải nhờ anh sang thiết kế lại cách trang trí nhà cho em thôi. Nhìn nhà anh mãn nhãn quá!”

Văn bật cười. Anh quay lại sắp đồ từ mấy chiếc Vali dang dở. Trên tay là hộp nước hoa vẫn còn nguyên mác, anh đưa cho Hiên:

“ Quà của anh. Chẳng biết em thích gì nên cứ mua bừa vậy.”

Hiên cảm ơn anh, cô chăm chú nhìn vào nhãn hiệu và thoáng bối rối. Thôi kệ vậy! Tiểu Nguyễn cao giọng từ trong bếp với ra gọi hai người họ vào ăn cơm. Gia Hiên tròn mắt hỏi cô:

“ Tất cả đều là một mình chị nấu à?”

“ Không chị chẳng lẽ là Văn nấu chắc? Em yên tâm đảm bảo không có độc đâu!”

“ Woa, hôm nào phải xin chị dành ra một buổi bỏ túc nấu ăn cho em thôi! Em không nghĩ chị có tiềm năng của một bà nội trợ.”

Văn bật cười:

“ Em cứ ném thử đi rồi hãy nói. Cần thận đêm nay có người mất ngủ!”

Anh tiếp tục quay sang Tiểu Nguyễn:

“ Có cần gọi Bim dậy không? Hay cứ để cho con bé ngủ tiếp?”

Tiểu Nguyễn gấp thức ăn vào bát của hai người bên cạnh, cô nói rất tự nhiên:

“ Thôi. Cứ để cho nó ngủ đầy giấc. Lát về nhà em nấu súp cho nó sau!”

Lúc cùng Gia Hiên dọn dẹp trong phòng bếp, Tiểu Nguyễn định hỏi nhưng lại thôi. Một cô gái hiền dịu và xinh đẹp mà ly hôn. Thật đáng tiếc! Không hiểu sao cô cảm thấy rất thân thiết với cô gái này, cảm giác như là chị em một nhà vậy. Gia Hiên xin phép về, một lúc sau cô mang Mi Mi sang để gửi lại cho Tiểu Nguyễn. Thoáng ngạc nhiên, nhưng Tiểu Nguyễn không từ chối. Con chó là quà của chị gái tặng cho cô nên cô không thể tùy tiện tặng lại cho người khác được. Chờ Gia Hiên tạm biệt ra về, cô nói với Văn:

“ Lúc nào rảnh, anh mua một con chó khác rồi mang sang cho cô ấy giúp em được không? Em thấy cô ấy rất cô đơn!”

Văn nhấp từng ngụm trà, chăm chú nhìn ánh mắt buồn của Tiểu Nguyễn. Anh nói:

“ Thật không nghĩ là em lại quen hàng xóm nhà anh. Tuổi của cô ấy mà còn sống độc thân. Không cô đơn hơi phí!”

Cười buồn, cô nói với anh:

“ Cô ấy đã ly hôn. Và không có khả năng làm mẹ. Em cảm thấy một cô gái như vậy...thật sự rất cần nhận được tình yêu thương gấp bội từ những người xung quanh!”

“ Ồ...Ra là vậy. Nhưng chuyện đó em nghĩ quá nhiều rồi. Anh thấy những cô gái như Hiên ở nước ngoài là chuyện bình thường. Ly hôn thì lại kết hôn. Không có con thì xin con nuôi. Có sao đâu!”

“ Nói thì dễ nhưng quyết định thì khó lắm. Một lần rần rần mười năm còn sợ dây thừng. Em sợ cô ấy khép kín nội tâm, không muốn chia sẻ tình cảm, và không muốn yêu ai! Cô ấy còn rất trẻ, ngày tháng còn dài. Nếu cô ấy có ý nghĩ như vậy thì thật sự rất đáng tiếc! ”

.....

Thái Văn đưa mẹ con Tiểu Nguyễn và Mi Mi xuống xe, dứt tay vào túi quần nhìn họ rời khỏi. Anh không trở về nhà ngay mà bước đến một nơi khá quen thuộc. Xa Hà Nội gần hai tuần, trong lòng anh không thôi nhớ Yesterday, nhớ những dòng chữ mà cô gái kia vẫn thường để lại cho anh. Anh nhớ...Cảm giác như một nam sinh vừa mới chấp chững biết yêu vậy. Cảm giác đó rất khó để diễn tả thành lời. Một chút hồi hộp, một chút tự ti và xấu hổ. Một chút, một chút một...Bước chân đã dừng ở cánh cửa kính tự lúc nào không biết. Chiếc bàn anh vẫn hay ngồi hoàn toàn vắng lặng. Gọi cho mình một tách Lattee rồi anh với tay tìm cuốn Nhật Ký thân quen. Những trang giấy hoàn toàn trống vắng....Người con gái ấy đã không còn ghi thêm bất kỳ điều gì từ ngày anh đi. Thấy lòng có đôi phần mất mát. Hụt hẫng.

Cô nhân viên thấy Văn đến đã sớm nhận ra anh. Lục tìm lá thư vị khách nữ kia chuyển tay mấy ngày trước, cô bước về phía anh rồi dịu dàng lên tiếng:

“ Rất lâu rồi mới lại thấy anh. Chị ấy đã đến đây mấy lần và nhờ em gửi cho anh lá thư này.”

Thái Văn cười lịch sự cảm ơn cô gái trước mặt. Anh đứng dậy thanh toán rồi trở về, tách cafe vẫn còn chưa chạm môi...

Trong căn phòng quen thuộc, mùi trầm hương đang lan tỏa. Văn dùng những ngón tay khẽ đẩy lớp kính của phong thư. Lật nhẹ lá thư mà cô gửi cho anh. Nét mực đen huyền ảo hiện ra:

“ Hà Nội. Một ngày cuối thu.

Khoảnh khắc anh rời xa Yesterday cũng là lúc em đặt chân bước đến. Những con đường chưa bao giờ là quá rộng, có thể lắm chúng ta đã từng lướt qua nhau mà vẫn không hay. Em như một nốt đàn không có cách nào thoát ra nổi bản Định Mệnh buồn thương của Beethoven. Anh biết không, em đã từng sống trên đời này và đã từng sống một cuộc sống vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc...Nhưng đời người điều gì sẽ là mãi mãi đây? Hay đó chỉ là phù du tồn tại tới một phút giây nào đó?

Người đàn ông em yêu thương rời xa như một giấc mơ, cuộc hôn nhân nhiều người mơ ước bỗng chốc trở thành một khoảng trời sụp đổ. Trống rỗng. Em trở thành kẻ trắng tay với trái tim vỡ dần. Nước mắt có thể đã rơi rất nhiều, cay đắng và mặn chát nhưng mọi chuyện rồi cũng sẽ là hôm qua.

Ngày em bước chân vào Yesterday là một ngày mưa tầm tã. Như một người chạy trốn nỗi đau cần tìm một hơi ấm để dừng chân. Tách cafe không làm lòng người bớt lạnh, nhưng những ngày sau đó từng câu chữ của anh khiến em rất ấm lòng. Dù lúc này anh không thể nhìn thấy em nhưng hãy tin rằng em đang nghiêng mình cảm ơn anh, cảm ơn anh_một người đứng thân thuộc!

Có lẽ, khi anh đọc lá thư này bức tranh cổ tích trong anh đã bị em làm loang lổ nét vẽ. Thật xin lỗi, em không phải là cô gái mặc chiếc váy xanh hy vọng đứng trên cầu Chalers như anh đã chờ. Em chỉ là một cô gái bất hạnh với những thương tổn đầy mình, ao ước tìm thấy một chiếc váy đỏ có thể làm lòng mình ấm lại. Em biết những gì anh muốn em hướng tới là một hy vọng chỉ tiếc rằng những gì em cần là tìm một hơi ấm. Mà hơi ấm ấy chỉ do chính em mang lại cho mình được thôi...

Cảm ơn Praha mà anh dành tặng cho em. Em muốn tham lam giữ nó lại làm của riêng mình để mỗi ngày được cười nhiều thêm một chút. Thật tiếc vì anh đã không thể nhìn thấy em cười với anh! Gửi anh những điều tốt đẹp nhất. Chúc anh thật nhiều sức khỏe, may mắn và hạnh phúc. Cảm ơn anh, vì tất cả! Tạm biệt anh."

Lá thư buông xuống trên ga giường màu tím sẫm. Giọng ca Mariah Carey vẫn da diết thả trôi trong từng câu hát của Without you. Thiên đường nhỏ bé mà Văn tìm thấy thoáng chốc trở thành hành tinh cô độc nhất, xa xăm nhất. Lời từ biệt cô lặng lẽ nói như chiếc vé du hành vũ trụ một chiều, cầm trên tay vẫn không thể nào tin được...

Yesterday sáng ngày hôm sau!

Chiếc bút kim quên thuộc nhanh chóng được chàng trai rút ra và viết vội lên trang nhật ký bỏ dở lâu ngày...

"Anh vẫn nghĩ anh là vị Hoàng tử, người sẽ đem chiếc hài thủy tinh đeo vào bàn chân nhỏ bé đã dầm bao mưa nắng của em, để tìm kiếm chính anh. Hóa ra lời tạm biệt nhẹ nhàng như một lời thú tội rằng anh chỉ là cỗ xe bí đỏ đưa em một đoạn trên con đường kiếm tìm hơi ấm đầy chông gai.

Những ngày tiếp theo, Hà Nội không cần mưa đến để làm bản thân anh gục ngã, cầu vồng cũng không còn nhìn thấy vì ánh nắng sáng nhất của cuộc đời anh đã ra đi.

Hà Nội cứ ngỡ vẫn bé nhỏ khi tìm thấy nhau, vậy mà chỉ cần lạc bước, lại hóa mệnh mông như đại dương. "Cứ thấy trước mắt là chân trời, vậy mà càng đi chỉ càng để nhận ra chân trời anh đã nhìn thấy không hề tồn tại". Trả lại cho em câu nói này! Trả lại cho em những gì đẹp nhất của 28 ngày viết chung nhật ký! Anh rất buồn vì em đã không cùng anh thử đi tiếp những ngày đắm say...! Hóa ra là anh tự mình vẽ nên một tương lai huyền hoặc. Tạm biệt em."

Người đàn ông bước ra khỏi quán, ngẩng đầu nhìn sương mù vẫn chưa tan, Thái Văn bắt gặp cười buồn. Hóa ra anh chỉ là một người qua đường ngay từ ngày đầu tiên lật mở những dòng tâm sự...Hóa ra có những thứ càng cố gắng nắm chặt thì nó lại càng dễ vỡ tan. Anh cố gắng để nắm chặt duyên phận mà mình tin tưởng thì cô gái ấy đã chạy trốn không để cho anh một dòng địa chỉ...

(Còn tiếp!)

12. Chương 12

Chương 12: Để tâm nhưng không thể nắm giữ!

Căn phòng khách rơi vào trầm mặc. Với tay tìm chiếc điều khiển, Hoàng tắt TV, anh chậm rãi nhìn em trai và nói:

"Chú có chuyện gì không vui à? Cả bữa ăn không nói câu nào. Sao vậy?"

Văn ngẩng đầu nhìn anh và lắc đầu:

“ Không. Không có chuyện gì cả. Anh có thể cho em vay ít tiền được không?”

Nhấp môi tách trà nhai đang toả hương, Hoàng gật đầu:

“ Nếu ít thì không thành vấn đề. Còn phải xem chú muốn lấy bao nhiêu?”

Tiểu Nguyễn mang hoa quả khê đặt xuống rồi ngồi gần chồng mình châm trà. Anh trai cô lúc còn sống đã từng dạy: “Để làm cho một người đàn ông yêu mình không đổi thì con gái phải có một trong ba yếu tố: kỹ xảo, sắc đẹp và tiền. Em không có tiền, dung nhan coi như tạm chấp nhận vậy thì muốn hạnh phúc phải trở thành một người có bàn tay vàng ngọc. Vừa phải học cách pha trà đồng thời phải là người biết nấu những món ăn khiến người ta không thể nào cưỡng lại được. Những điều đó không phải cứ làm nhiều sẽ thành quen mà cần có một cái đầu hơn người khác. Chính vì thế mà mỗi ngày anh mong em hãy cố gắng dành thời gian để đọc sách và trau dồi bản thân!”. Nhưng anh trai cô vẫn chưa thể uống chén trà do cô pha thì đã rời xa thế giới này. Sự nghiêm khắc của anh đã biến cô trở thành một đứa trẻ hiểu chuyện. Và người đàn ông ngồi cạnh luôn tự nhủ thật may mắn vì đã có cô!

Hoàng chăm chú quan sát vợ mình rồi lại hướng ánh nhìn về phía Văn đang trầm tư suy nghĩ. Khàn giọng, anh nói:

“ Chú cần tiền làm gì? Tiền thì anh không thiếu nhưng đang tính lấy căn nhà trong Ciputra. Chẳng biết có thừa hay không.”

Tiểu Nguyễn thấy vậy liền nói vào:

“ Mình lấy nhà làm gì nữa? Căn nhà bên Hồ giờ vẫn bỏ không!”

Hoàng nhíu mày:

“ Không được. Dù sao đó cũng là nhà của Phillip cho con. Anh đã để em và con thiệt thòi bao năm rồi. Dù sao cũng cần có nhà của chúng ta. Còn căn hộ này quá nhỏ để cho cả gia đình mình được thoải mái. Với lại, nó là của Sơn. Đôi lúc mọi người muốn đến thấp hương cho cậu ấy cũng thấy bất tiện!”

Tiểu Nguyễn hiểu ý anh liền khê nói:

“ Vậy anh cứ lấy tiền cho anh Văn trước đi. Nếu đã là nhà của vợ chồng mình thì em không muốn một mình anh dồn vào đâu! Dù sao em cũng còn tiền mà.”

Văn cười với vợ chồng họ :

“ Vậy thì cảm ơn trước nhá. Tiểu Nguyễn, em đúng là hiểu chuyện.”

Hoàng tỏ vẻ không vừa ý, anh lạnh lùng:

“ Chú thay đổi cách xưng hô đi. Trước đây gọi là gì cũng được. Nhưng dù sao giờ cô ấy cũng là chị dâu chú.”

“ Anh có thấy mình sắp thành ông già rồi không hả anh trai? Chỉ là cách xưng hô chứ có ai cướp vợ của anh đâu mà anh lên giọng với em!”

Tiểu Nguyễn véo tay chồng và trách khéo Văn:

“ Vậy thì em chồng thân mến. Em cũng nên mau mau chóng chóng mà kiếm một cô em dâu. Dù sao cũng gần ba mươi rồi chứ đâu phải là trẻ con nữa!”

Hoàng uống cạn tách trà rồi đứng dậy bước về phòng ngủ. Một lúc anh bước ra và đưa cho Văn tấm thẻ màu xanh:

“ Mật khẩu là ngày sinh nhật chị dâu chú. Anh không biết chú cần bao nhiêu nhưng anh nghĩ là đủ! Dùng không hết thì trả lại anh. Cuối tuần anh đưa Bim về thăm bố mẹ. Chú có đi cùng không?”

Văn lắc đầu:

“ Anh nói luôn là mai cho nhanh còn bày đặt cuối tuần. Em có việc rồi, em sẽ lấy xe. Tiền vay anh đảm bảo tháng sau sẽ giả!”

.....
Văn vừa bước ra khỏi thang máy thì người đàn ông trẻ tuổi cùng thang máy cũng bước ra theo anh. Thọc tay vào túi quần tìm chùm chìa khoá, người đàn ông lạ mặt vỗ nhẹ vai Văn và cất tiếng:

“ Anh gì ơi. Xin cho hỏi..”

Văn quay người cười lịch sự:

“ Vâng. Bạn cứ hỏi...”

Trong lòng anh không thầm nghĩ, làm ơn không phải cướp chứ? Anh thấy bảo ở Việt Nam hay có cái kiểu bừa bãi làm người ta rơi vào bất tỉnh rồi cướp đồ! Thót tim, người đàn ông đối diện lên tiếng với anh:

“ Anh ở đây có biết một cô gái độc thân, xinh đẹp tầm hai sáu, hai bảy tuổi sống trên tầng này không ạ?”

“ Ở đây toàn người độc thân. Không biết người cậu cần tìm làm ở cơ quan nào nhỉ?”

Cùng lúc ấy tiếng chuông thang máy khê ting, Gia Hiên vẫn trong trạng thái say mềm bước ra dưới sự giúp đỡ của anh bảo vệ. Thái Văn thấy vậy liền tới gần đỡ cô. Anh biết cô không uống được rượu và anh đã từng có diễm phúc được thưởng thức bộ dạng say mềm của cô vào ngày đầu đến đây! Chàng trai trẻ tuổi kia cũng vội chạy ra và cất tiếng:

“ Chị dâu. Chị sao vậy? Để em đỡ chị.”

Gia Hiên mơ màng, cô quan sát người đàn ông vừa gọi mình và bật cười chua xót, cô vung tay mạnh hất cánh tay của anh ta ra rồi loạng choạng dựa vào người Văn, cô mĩa mai:

“ Xin lỗi, chồng tôi còn chẳng có thì lấy đâu ra người để gọi tôi là chị dâu? Sao? Thấy anh ta có nguy cơ ngồi tù nên nhà các người từng người một tới tìm tôi sao? Xin lỗi, tôi không phải con nợ nhà các người. Đi. Đi hết ra khỏi cuộc đời tôi. Làm ơn tha cho tôi! Có thể để cho tôi được bình yên không? Cậu đi về mà gọi cô vợ trẻ đẹp của anh ta là chị dâu. Anh trai cậu đối với tôi chết từ lâu rồi nhá!”

Văn giữ chặt người cô, ánh mắt anh xót xa. Anh biết cô đã ly hôn nhưng vẫn không hiểu hết được những đau đớn gì đã đến với người con gái này! Bàn tay mềm mại của cô vẫn ý thức được chùm chìa khoá của mình, cố giữ lại sự tỉnh táo cô khó khăn nói với Văn:

“ Anh giúp em mở cửa được không? Nhà em...nhà của em ở đây! Em không muốn gặp lại họ.”

Văn ái ngại nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, anh lên tiếng:

“ Cậu về đi, để lúc khác quay lại nói chuyện với cô ấy sau. Cậu thấy đấy, giờ không thích hợp.”

Tổ vẻ lo lắng và hoài nghi nhìn Văn, Hải Lâm lên tiếng:

“ Vậy còn anh?”

Văn bật cười:

“ Tôi? Tôi sao? Tôi thì có thể còn gì nữa? Ít nhất tôi cũng chưa phải là cận bã của xã hội.”

Anh dìu Gia Hiên bước về phía căn hộ của cô. Cô đã hoàn toàn gục xuống và không còn tỉnh táo. Thở dài, anh để cô nằm xuống sofa rồi lấy khăn ẩm và lau mặt cho cô. Bộ váy công sở ôm sát người khiến Hiên có mình khó chịu. Khuôn mặt ửng hồng vì rượu, mái tóc đen dài xoã xuống che mất khuôn mặt thanh tú. Những ngón tay anh khê gạt từng sợi tóc ra, cô thật sự rất đẹp khiến anh thần thờ ngẩn ngơ. Đã tự nhủ lòng là không được nhưng anh vẫn không thể cưỡng lại vẻ đẹp mê hồn ấy. Khẽ cúi xuống và chạm nhẹ lên cánh môi hồng, anh thấy mình run sợ như người lỡ ăn trái cấm. Đôi mắt cô nhắm nghiền hoàn toàn không biết điều gì...chỉ thấy cảm giác tê tê nơi khoé môi. Văn vuốt nhẹ lên khuôn mặt trắng hồng của cô rồi anh bế cô về phía phòng ngủ. Cẩn thận đắp tấm chăn mềm cho cô rồi anh bước ra. Cánh cửa vừa đóng lại, đập vào mắt anh là điều tưởng như không tài nào tin nổi...

Đối diện với hướng anh đang đứng là chiếc kệ thấp đặt TV và những lọ lục bình giả cổ. Điều quan trọng hơn là vị trí cao hơn một chút là bức tranh Praha của anh. Thành phố tình yêu của anh đang được đặt ngay tại căn hộ đối diện. Thật khó tin? Thái Văn thấy tìm mình sao xuyến. Sao lại có thể là cô ấy? Là cô

ấy thật sao? Thẩn thờ anh bước trở lại phòng ngủ của cô, ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say chẳng khác nào đứa trẻ..... mãi đến nửa đêm mới chịu về nhà mình.

.....

Gia Hiên với tay kéo chiếc rèm cửa rồi đứng dậy. Toàn thân cô đau nhức, mỗi mệt. Trên người vẫn là bộ quần áo nồng nặc mùi rượu ngày hôm qua. Mơ hồ ý thức được ai đã là người đưa cô vào nhà, bất giác cô thấy vô cùng xấu hổ.

Trở ra từ phòng tắm, Gia Hiên ngồi xuống trước cửa sổ lộ thiên trong phòng khách luyện Yoga. Cả cơ thể cô cong thành một vòng cung, hai chân chạm vai. Nhìn cô lúc này chẳng khác nào một con ốc sên yếu mềm. Cô đã phải cần rặng học rất lâu mới được động tác này, chân và thắt lưng được kéo căng, những đau đớn sẽ tan hết...! Xen vào trong tiếng nhạc đang du dương phát ra trong phòng là tiếng chuông khiến cô phải gượng gạo đứng dậy mở cửa.

Thái Văn đứng dựa nửa người vào tường, hai chân anh vắt chéo, mắt anh nheo lại nhìn cô cười:

“ Không nghĩ em có thể dậy sớm đến vậy? Anh còn dự tính suy nghĩ có nên hy sinh thân mình thành con chuột lén vào đánh thức công chúa ngủ trong rừng hay không?”

Gia Hiên ngượng ngùng cúi đầu mời anh vào nhà. Vừa đi sau anh, cô vừa hỏi:

“ Em còn cứ nghĩ là có hoàng tử đến tìm không nghĩ lại là anh.”

“ Em thất vọng à? Nói để em biết truyện cổ tích thật sự là lừa người. Công chúa không hề có vị hoàng tử nào đến cứu mà là một con thỏ rừng màu xám đã đến chạm môi!”

Hiên bật cười. Mới sáng ra người hàng xóm đã khiến tâm trạng mệt mỏi của cô tiêu tan hết! Văn đưa cho cô chiếc cặp lồng trên tay, anh khẽ nói:

“ Canh giải rượu do chính tay anh nấu. Cả đời anh chắc cũng chỉ có mỗi thứ này là làm thành thạo nhất!”

Cúi đầu cảm ơn anh, Hiên nhỏ giọng:

“ Thật ngại quá. Lần nào say rượu cũng phải phiền anh. Hôm qua em đi ăn với mấy đồng nghiệp, cuối cùng..... vui quá lại thành quá chén.”

Văn nhìn cô, khoé môi anh khẽ cong lên:

“ Không sao. Rượu vốn là thứ vũ khí có tính sát thương lớn nhất. Biết uống rượu làm gì cũng sẽ thuận lợi. Nó còn có thể giúp một người phụ nữ chinh phục đàn ông...”

Hiên tròn mắt nghe anh nói tiếp:

“ Nhưng Hiên ạ. Anh thất vọng về trình uống rượu của em, có thể khi em chưa chinh phục được người đàn ông của mình thì đã bị người ta chinh phục. Haizzz. Chắc em phải tập uống nhiều hơn rồi.”

Hiên lấy tay che miệng, cô khúc khích cười:

“ Lần sau, em sẽ cố gắng nhiều hơn. Sẽ cố gắng để không khiến anh phải thất vọng.”

Văn chống tay xuống sofa rồi cười với cô, ánh mắt anh dừng lại trước bức tranh của chính mình. Gia Hiên nhìn theo anh và khẽ nói:

“ Anh thấy bức tranh đó rất đẹp đúng không ạ?”

Ánh mắt cô mơ màng như thu lại toàn bộ thành phố Praha vào trong tâm tưởng. Thái Văn quay sang cô cười mỉm:

“Em rất tâm đắc với tác phẩm nghệ thuật đó sao?”

Gia Hiên cười với anh, cô khẽ nói:

“ Em không hiểu gì về nghệ thuật, chỉ đơn giản là em thấy bức tranh đó rất đẹp. Hơn nữa nó do một người em rất quý mến tặng nên em tự nhủ mỗi ngày nhìn vào đó để thấy cuộc đời tươi đẹp!”

“ À ra thế. Một người rất đặc biệt sao? Anh xin lỗi nếu hơi tò mò?”

“ Dạ không. Đúng là người đó rất đặc biệt, một người em thật sự để tâm nhưng lại không thể nắm giữ!”

Thái Văn đứng dậy trầm tư, không ai biết người đàn ông ấy đang nghĩ những gì. Anh quay người nói với Hiên:

“ Em ăn canh cho nóng đi. Anh không làm phiền em nữa. Tối nay hy vọng em không bận. Có cơ hội để em tập uống rượu rồi!”

Đôi mắt Hiên sáng lên nhìn anh chăm chú:

“ Tối nay ạ? ”

“ Ủ. Tối nay muốn rửa xe mới! Cũng chỉ có vợ chồng anh trai anh và mời thêm em. Dù sao cũng là cuối tuần!”

Hiên nhoẻn cười tiễn anh ra cửa. Cô vẫy tay chào anh rồi khẽ đóng cánh cửa lại. Một ngày mới lại thật sự bắt đầu!

(Còn tiếp)

13. Chương 13

Chương 13: Hôn nhân không đơn thuần là sự chọn lựa!

Tiểu Nguyễn nhẹ tay với chiếc kéo, cắt từng cành thiên điều rồi cẩn thận tạo dáng cùng chiếc lọ giả cổ màu cam. Vừa làm cô vừa quay sang Văn trách khéo:

“ Hôm qua không mời cơm luôn, khiến em, à quên, chị nấu cơm xong rồi mới gọi báo.”

Văn bật cười:

“ Chị dâu. Cơm không ăn thì vẫn còn đó. Sáng mai hâm lại ăn tiếp cũng chưa có hỏng được đâu!”

Gia Hiên chăm chú nhìn những cành hoa trên tay Tiểu Nguyễn, cô bất chợt nhớ một câu nói băng quơ của cô nhân viên tại Yesterday kể lại: “Thực ra lúc anh ấy đến em đã thấy anh ấy mang theo một bó hoa thiên điều rất đẹp!”, dịu dàng cô khẽ nói:

“ Hoa này có nghĩa là gì vậy chị? Em chỉ quen cắm hoa khô và những loại hoa phổ thông nên hoa này không biết nghĩa!”

Tiểu Nguyễn nhún mày rồi cười:

“ Chị cũng không rõ lắm. Nghe nói có nghĩa là gắn kết trăm năm. Đại loại là chim trời liền cánh gì đó! Thiên Điều mà!”

Văn nín lặng, anh vẫn hờ hững ngồi lật tạp chí chờ anh trai và cháu từ dưới Quảng Ninh đang trở về. Nhưng toàn bộ câu chuyện của hai người phụ nữ ngồi cạnh đã sớm được anh thu vào tai. Tiểu Nguyễn thu dọn tàn cuộc xong trở lại với ấm trà trên tay. Cô nhìn Hiên trù mếu và lên tiếng:

“ Hiên này. Chị không có ý gì đâu! Nhưng thật sự chị rất quý em. Chị có một người bạn, anh ấy hiện đang làm trong bộ công an. Nếu em.... cảm thấy không phiền chị có thể giới thiệu hai người kết giao bạn bè được chứ?”

Thoáng chút ngạc nhiên trước những gì Tiểu Nguyễn nói, nhưng Gia Hiên không tiện từ chối. Cô hiểu, sớm muộn gì cũng đến lúc không người này thì người khác lại giục cô chuyện cả đời. Bản thân cô cảm thấy như bây giờ cũng là rất tốt. Nhưng con người vẫn cần một người bạn đi cùng mình tới khi đầu bạc, chân yếu,

tay mềm. Không hy vọng đó là một người toàn đức toàn tài, chỉ cần là một người tốt và điều kiện có thể chấp nhận là được. Khẽ gật đầu, cô lí nhí:

“ Dạ. Em chỉ sợ phiền cho chị. Với lại...”

Tiểu Nguyễn chau mày, cô cao giọng:

“ Chị biết em đang nghĩ gì. Nhưng có một số chuyện phải nghĩ thoáng nên. Anh ấy hơn em sáu tuổi, chị cũng chẳng hiểu sao lại lặn lội với đường tình duyên nên đến bây giờ vẫn chưa có ai. Nói chung là người rất được còn có hợp với em hay không thì hai người cứ thử gặp gỡ nói chuyện trước đã. Thêm bạn cũng là thêm quan hệ và niềm vui. Với lại, biết đâu có thể hỗ trợ nhau trong công việc thì sao!”

Hiên chỉ biết khẽ dạ một tiếng đồng ý. Cả hai người họ không hề để ý thấy nét mặt cau có của Văn sau tờ tạp chí. Anh không biết mình đang xem cái gì chỉ cảm thấy không hiểu sao khó chịu với ý tưởng của bà chị dâu vừa đưa ra. Thật lòng anh muốn quay sang nói với cô rằng anh chính là chàng trai đã đợi cô ở quán cafe mang tên “ Ngày Hôm Qua” quen thuộc. Rằng anh chưa cho cô điều gì để nhớ nhưng xin cô đừng lãng quên anh. Nhưng câu nói ấy đã được Văn nuốt vào trong sâu thẳm đáy lòng còn Tiểu Nguyễn vẫn tiếp tục chủ đề, cười nói:

“ Vậy tối về chị phải cho anh Hiếu số điện thoại của em ngay mới được. Không biết chừng có duyên cũng nên.”

Hiên chỉ biết cười đáp lễ, thực lòng cô không bao giờ dám hy vọng quá nhiều vào những chuyện gặp gỡ thế này. Chỉ là không ngờ....

.....

Thứ hai đầu tuần công việc chất dồn khiến Hiên quay như chong chóng từ sáng đến xế chiều. Cuối cùng cũng xong, cô thở phào nhẹ nhõm. Đang định cầm túi xách tan sở thì điện thoại kêu. Một số lạ!

“ Alo. Xin lỗi ai đấy ạ?”

“ Chào em. Em có phải là Gia Hiên không nhỉ?”

“ Vâng. Đúng rồi ạ. Anh là ai ạ?”

Trầm giọng, Tâm Hiếu đáp lời cô:

“ Anh là bạn của Hạnh Nguyễn. Anh được Nguyễn giới thiệu về em. Không biết liệu có thể mời em một tách cafe để kết bạn không?”

Hiên có đôi phần khó xử, nhưng cô vẫn lịch sự dè dặt:

“ Dạ vâng. Rất sẵn lòng ạ.”

“ Vậy tốt quá. Thực ra anh đang ở rất gần toà án. Nên muốn được gặp em, trước lạ, sau quen. Nhưng biết thế là hơi mạo phạm, chẳng biết bây giờ em có rảnh hay không?”

Tự nhủ với lòng công an ới là công an, anh thật là tiện lợi. Cái gì mà gần toà án chứ? Không tiện từ chối Hiên đã đồng ý tới chỗ gặp hẹn trước. Cô không có thắc mắc gì nhiều với người đàn ông vừa gọi cho mình, cùng lắm thì thêm một người bạn. Như Tiểu Nguyễn nói, biết đâu có thể giúp nhau trong công việc! Hơn nữa cùng là người làm trong hệ thống bảo vệ pháp luật nên cô tin không quá khó để nói chuyện. Dù gì về nhà cũng là người cô đơn!

Từ xa Hiên đã thấy một người đàn ông mặc quân phục màu cổ ủa ngồi thẩn thờ nhìn dòng xe qua lại. Cảm giác có người đang quan sát mình, Tâm Hiếu liền thay đổi góc nhìn về phía cô gái đang bước vào. Anh đứng dậy khẽ gật đầu chào Hiên. Cả buổi hầu như cô đều ngồi chăm chú nghe anh nói. Còn anh ngay từ lần đầu gặp gỡ cũng rất ấn tượng và có thiện cảm với cô gái này. Anh không còn trẻ nữa. 32 tuổi, thân là một lính trinh sát có nhiều thành tích nhưng anh lại không gắn bó với con đường mình lựa chọn ban đầu mà chuyển qua bên tham mưu làm việc. Công việc không có gì là vất vả nếu không muốn nói tương đối nhàn. Điều duy nhất làm anh đau đầu mấy năm nay có lẽ là chuyện vợ con. Nếu bảo mấy năm trước anh vẫn cố gắng đợi mối tình đầu cùng cơ quan thì không nói làm gì...nhưng cô ấy giờ đã là vợ của người khác, anh làm sao có thể đợi được nữa? Chẳng lẽ lại ác tâm đi cầu trời khẩn Phật cho vợ chồng nhà người ta lục đục bỏ nhau?

Biết đâu họ bỏ nhau cũng chẳng tới cái lượt mình! Đã đến lúc phải nghĩ về hôn nhân một cách nghiêm túc. Anh biết con mắt nhìn người của Tiểu Nguyễn không chê trách vào đâu được. Anh cũng biết rất rõ cô gái trước mặt mình đã ly hôn và không thể có con. Nhưng anh chẳng quan tâm, nói đúng ra anh cần tìm một người bạn để chia sẻ cuộc sống chứ không phải tìm người để mượn. Không biết nói những lời hoa mỹ, chỉ biết dốc hết lòng. Anh nói:

“ Những gì về em Tiểu Nguyễn cũng nói qua cho anh. Con người sống ai cũng có một quá khứ không muốn nhắc đến. Anh cũng vậy mà em cũng thế thôi. Đúng là hơi đường đột khi lần gặp mặt đầu tiên đã nói với em những điều này, nhưng thật sự không phải anh là một người quá kén chọn hay khó tính mà tới lúc này chưa lấy được vợ như em nghĩ!”

Hiên vội xua tay lên tiếng:

“ Ấy không không. Em không nghĩ như thế ạ..”

“ Em cứ để anh trình bày hết đã. Anh biết những chuyện thương tâm của em. Anh rất thông cảm nhưng không vì thế mà em nghĩ là anh thương hại hay là gì gì khác. Anh không phải là người như thế. Có sao anh sẽ nói vậy.

Gia đình anh chẳng có nhiều con, chỉ có hai đứa con trai, anh là cả. Mấy năm trước bố mẹ anh còn giục nhiều chuyện vợ con chứ mấy năm nay các cụ cũng chán chẳng thêm giục. Còn anh thì chuyện hôn nhân thực sự chẳng khác nào tìm một người bạn về sống với mình để có thể chia sẻ cuộc sống. Cuộc sống một mình rất rất cô đơn.”

Gia Hiên cảm nhận rất rõ tấm chân tình trong từng câu nói và ánh mắt của anh. Không hiểu sao cô cảm thấy người đàn ông trước mặt giống một người anh trai thì đúng hơn chứ không phải giống một người đang nói chuyện hôn nhân đại sự. Lại là trong lần đầu gặp gỡ. Cô cúi đầu, khẽ nói:

“ Trước đây, em cứ nghĩ rằng kết hôn rất đơn giản, chỉ là sống chung với một người, vẫn phải làm những công việc như thường ngày. Trải qua nhiều chuyện như vậy, em mới biết thực sự cuộc sống sau hôn nhân không hề đơn giản không phải chỉ là đeo nhẫn cưới, chụp ảnh cưới, làm tiệc cưới, ngủ chung một phòng là kết hôn. Mà kết hôn là mong đợi được cùng nhau đi hết cuộc đời của hai người, là cùng nhau gánh vác mọi việc. Là sự tin tưởng lẫn nhau và cũng là trách nhiệm.”

Ngừng một lát, cô chậm rãi nói tiếp:

“ Nhưng anh biết không, em không có khả năng làm mẹ. Em thật sự không biết mình còn có thể nói đến hôn nhân một lần nữa hay không?”

Tâm Hiếu cười buồn:

“ Anh thật sự không bận tâm đến chuyện đó. Thật đấy. Quan điểm sống của anh đơn giản lắm, chỉ cần sống trọn vẹn từng ngày thôi. Anh từng đọc trong một cuốn sách và được biết rằng: “Hãy kết hôn với người mà bạn thích chuyện trò với người đó, vì khi bạn già đi, bạn sẽ phát hiện, thích chuyện trò là một ưu điểm lớn.” Chính từ lúc đó anh đã nghĩ mình tìm bạn đời chứ không phải tìm người sinh con hay là làm việc nhà cho mình. Quan điểm hôn nhân của anh đơn giản chỉ là cần tìm một người chia sẻ cuộc sống.”

Nhấp môi tách cafe còn đang dở, Tâm Hiếu khẽ cười và tiếp tục:

“ Anh hiểu em đang nghĩ gì. Thật sự mà nói, anh rất mến em. Từ lúc Tiểu Nguyễn giới thiệu, giờ được gặp mặt càng cảm mến. Nếu em không phiền cứ coi anh như một người bạn, một người anh trai. Anh có thể thường xuyên mời em dùng cơm, được chứ? Bạn bè anh hầu hết đều có gia đình. Người độc thân đôi khi ăn cơm cũng không tránh khỏi nỗi buồn lẻ loi.

Cách đây không lâu anh có nuôi một đôi vịt. Rồi một ngày khi tan làm trở về nhà anh phát hiện con đực đã bị chết. Từ đó con cái không chịu ăn và một tuần sau nó cũng chẳng sống nổi. Đến con vật cũng cần có bạn thì con người tại sao lại cứ ép mình phải chịu nỗi cô đơn. Ánh hoàng hôn cuối chiều đã đủ lạnh rồi sao con người ta không tự làm mình ấm lại bằng hơi thở của một người khác nữa...?”

Hiên cười với anh và gật đầu:

“ Cảm ơn anh vì đã quan tâm em. Em hiểu rồi. Lúc nào rảnh anh đừng quên gọi cho em! Em rất sẵn lòng được nghe anh tâm sự. Bất cứ khi nào ạ!”

.....

Tâm Hiếu ngỡ ý đưa Gia Hiên về và cô cũng không từ chối. Tạm biệt cô ngay trước cửa chung cư rồi anh rời khỏi. Trời chiều đã đổi thành gam màu trầm từ lúc nào không hay, người đàn ông trẻ tuổi lẳng lặng quan sát nụ cười của cô rồi bước theo cô. Gia Hiên hơi giật mình khi nghe thấy ai đó gọi mình. Hải Lâm cất cao giọng:

“ Chị Gia Hiên.”

Quay người lại, cô mỉm cười với Lâm:

“ Em tìm chị sao?”

“ Vâng. Lần trước em đến nhưng chị say rượu...”

Gia Hiên lấy tay khê đập vào đầu:

“ À. Chị xin lỗi, chị không nhớ. Có gì lên nhà rồi nói đã!”

Trong ấn tượng của cô, cậu em trai của chồng cũ là người thân thiện nhất gia đình họ. Tuy 8 năm quen biết nhưng cô coi Hải Lâm chẳng khác nào em trai mình. Có lẽ một phần từ nhỏ cô đã một mình. Anh trai cô sau khi tốt nghiệp đã du học và ở lại luôn bên Mỹ. Chính vì điều đó mà khi về nhà họ Trần làm dâu, cô rất vui vì có thêm chị gái và em trai. Chỉ là họ đã bao giờ thực sự coi cô như người một nhà...?

Lấy nước cho Hải Lâm, Gia Hiên nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với cậu và dịu dàng:

“ Lần trước chị thật sự không nhớ. Em tìm chị có chuyện gì không?”

Hải Lâm đưa ánh mắt buồn nhìn cô:

“ Chị dâu. Em xin lỗi!”

“ Thằng bé này. Làm sao vậy?”

“ Em không biết chuyện gì! Lúc em đi thực tập từ Đà Nẵng về mới hay tin anh chị đã ly hôn. Em rất tiếc. Đối với em chỉ có mình chị là chị dâu thôi!”

Gia Hiên khê cười, hai bàn tay cô đan vào nhau, ánh mắt mệt mỏi. Cô đáp lời:

“ Đây là chuyện của Hải Minh và chị, không liên quan gì đến em cả! Em đừng nghĩ gì. Bản thân chị cũng quên rồi.”

“ Em biết. Chị rất khổ tâm. Chị...vẫn sống tốt chứ ạ?”

“ Có gì mà không tốt chứ! Chỉ là thay đổi môi trường sống, sớm muộn cũng thích nghi được thôi. Con người ta có một số chuyện phải nghĩ thoáng lên thì mới tiếp tục có thể sinh tồn. Có đau khổ cũng chỉ là một thời gian, ai mà dùng nỗi đau để sống được cả đời hả em?”

Ngập ngừng, Hiên tiếp tục:

“ Việc của anh trai em thế nào rồi? Chị không tiện hỏi, em biết đây mối quan hệ của bọn chị không thích hợp để có thể can thiệp!”

Cầm cốc nước Hiên đưa trên tay, Hải Lâm cúi xuống, đôi mắt buồn rõ rệt:

“ Bố em đang tìm người để chạy tội cho anh ấy. Anh ấy nói là không sao, nhưng em nghĩ là chỉ có thể thoát khỏi tù tội. Còn việc ở ngân hàng...em cũng không biết có tiếp tục nổi không!”

Mím môi, Hiên cất lời:

“ Ừm. Vậy là quá tốt rồi. Vì lẽ ra với tội của anh ấy phải chịu 15 đến 20 năm tù. Đúng là bố có bàn tay phép thuật có thể biến đen thành trắng. Chị thật sự rất khâm phục ông.”

“ Chị dâu. Cả nhà em đều có lỗi với chị. Thay mặt cả nhà, em muốn xin chị thứ lỗi...!”

Hiên chưa kịp nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại kêu. Giọng nói của một người xa lạ vang lại bên tai cô. Đôi bàn tay đang giữ máy của cô run run khi nghe xong tin mình vừa nhận được. Thấy ớn lạnh, cảm giác sợ hãi bủa vây lấy cô. Gục xuống sofa, bàn tay yếu ớt bám vào thành ghế. Hải Lâm thấy Gia Hiên như vậy không ngừng lo sợ. Cậu lại gần đỡ cô nhưng Gia Hiên đã đưa tay ra cản. Giọng cô yếu ớt:

“Chị không sao. Không sao cả. Một người bạn của chị vừa phải cấp cứu. Xin lỗi em, lúc khác chị em mình nói chuyện sau được không?”

Hải Lâm cất giọng đầy lo lắng:

“Chị dâu. Chị không sao thật chứ? Nhìn chị, em lo lắm.”

Gia Hiên gượng dậy, cô cố gắng trấn tĩnh mình và bước về phòng ngủ lục tìm toàn bộ thẻ rút tiền. Mang theo túi xách, bước chân vội vã rời khỏi căn hộ, đưa bàn tay bé nhỏ vẫy taxi và cô rời khỏi trong ánh mắt chứa đầy quan tâm, lo lắng của Lâm vẫn còn đứng đó!

(Còn tiếp.)

14. Chương 14

Chương 14: Xin anh đừng....rời khỏi cuộc đời em!

Trong giá lạnh của trời đông, chiếc taxi lao đi vội vã. Hiên sai bước trong hành lang ngả màu của viện Việt Đức. Tiếng bánh xe lăn rít lên trên nền gạch hoa khô khốc. Cô tìm đến đúng phòng cấp cứu, thở dốc, cánh tay cô bám vào một nữ y tá đang ở gần đó. Lấy lại hơi, cô khó khăn nói:

“Chị ơi, có một người đàn ông tầm 28, 29 tuổi. Rất trẻ bị tai nạn được cấp cứu ở đây gần 30 phút trước. Xin hỏi anh ấy có sao không ạ?”

Lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang níu tay mình, cô y tá còn khá trẻ héch cằm vào bên trong và lạnh lùng nói với Hiên:

“Anh ấy chết rồi. Chị vào đi rồi lát nhớ ra làm thủ tục.”

Hiên sững sờ bước vào bên trong phòng cấp cứu. Cô vẫn không thể tin nổi những gì cô y tá vừa nói... Như một người mất hồn, cô cảm lạnh nhìn người đang nằm bất động được phủ kín chiếc khăn trắng của viện. Đôi chân cô khụy xuống, Gia Hiên bám vào thành giường, lạnh cóng. Nước mắt rơi tự lúc nào không hay. Tiếng khóc từ những phòng khác vọng lại khiến cô không kìm được lòng mình... Hơi thở mỏng manh, cô chỉ biết nói những câu vô nghĩa. Trong ánh nhìn mù mịt, cô thấy lòng mình quặn thắt lại.

“Tại sao? Tại sao lại là anh?”

Cắn chặt đôi môi khô, khuôn mặt cô tái đi nhợt nhạt, cô nhớ đến những khoảnh khắc anh vẫn thường cười với cô, nhớ đến những câu nói đùa của anh đã thổi vào cuộc sống của cô một hơi thở khác... Cô nhớ đến lần cuối cùng gặp anh đã là...ngày hôm qua! Tại sao lại là anh ấy? Người ta vẫn thường lìa xa cuộc đời này khi không còn gì nuối tiếc nhưng anh ấy....anh ấy còn quá trẻ. Anh ấy có một tương lai và những hoài bão. Anh ấy còn cả một chặng đường dài đang chờ đợi. Tại sao lại cướp đi cuộc sống của anh ấy mà không phải một kẻ xấu xa nào đó? Tại sao những người tốt đều phải sống với những bất hạnh không tên?

“Thái Văn....Anh có nghe thấy.....em gọi anh không? Anh có biết em rất buồn không? Anh đi rồi, mỗi lần em say rượu biết dựa vào ai? Em biết đưa chân về đâu để tìm khoảng trời màu xanh giữa mùa đông Hà Nội? Em rất muốn được nghe anh nói. Một câu thôi, một câu thôi cũng được...Sao anh lại bỏ em đi mà không gửi lại một lời chào? Dù em chẳng là ai trong cuộc sống của anh, chỉ là một người ở căn hộ đối diện nhưng anh đi rồi hàng ngày em biết cười với ai? Em biết tìm ai để cúi đầu chào hỏi?”

Thái Văn đứng dựa vào cửa phòng bệnh, trong khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, anh gọi cô:

“ Hiên ơi...”

Gia Hiên ngẩng đầu đưa ánh mắt về nơi vừa phát ra tiếng gọi, cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào anh.

“ Sao lại thế...?”

“ Em còn định ngồi đây đến bao giờ nữa hả? Hay là cùng người nhà người ta làm lễ truy điệu luôn?”

Cô đứng dậy đi về phía anh, cố lấy lại bình tĩnh nhưng cô vẫn chưa thôi ngạc nhiên:

“ Em tưởng....anh đã chết!”

Đưa cánh tay phải bị bó bột về phía cô, anh nhăn mặt lại:

“ Thế này còn khổ hơn là chết này! Anh chị anh đều về dưới quê nên anh nhờ người ta gọi cho em. Nếu biết em thương tâm như vậy anh đã chẳng dám phiền rồi.”

Nói rồi những ngón tay trái lạnh lặn của anh đưa lên lau những giọt nước mắt còn đọng lại trong khoé mắt cô. Gia Hiên mím môi cười, cô đi theo anh và lên tiếng:

“ Vậy anh làm sao lại ra thế này? Anh còn bị thương ở đâu nữa không? Sao lại là người khác gọi cho em?”

Sải bước chân ra trước cửa viện, anh vừa đi vừa nói:

“ Em không thấy thế này đã là quá thê thảm với anh rồi hả? Với cái khuôn mặt này thì làm sao anh còn có thể lừa được con gái nhà lành? Tay phải anh bị hỏng thì sao có thể làm được việc gì nữa? Còn nữa....ôi. Đau lòng quá! Vợ anh còn bị đưa vào xưởng bảo dưỡng lại.”

Hiên khúc khích cười:

“ Anh có biết là em vội tới mức chỉ nhớ được duy nhất một việc phải mang thật nhiều tiền theo vì nhờ may cần phải hối lộ bác sĩ. Lúc đến thấy người ta bảo “đã chết”. Em cảm thấy....nếu thiếu anh chắc em sẽ sống rất khổ sở và khó khăn. Đang tính đi luôn theo anh...”

Quay sang nhìn cô vẫn đang luyên thuyên, Văn thở dài:

“ Em không cần sống khổ sở và khó khăn thế đâu. Anh sẵn lòng để lại di chúc nếu chết mở rộng phần mộ cho em vào ở kè. Kiếp này làm hàng xóm vậy thì kiếp sau xin được ở chung một nhà để sớm tối có nhau. Chứ sống mà thấy khổ quá sống làm quái gì.”

.....

Bác sĩ nói tay của Văn ít nhất hai tháng nữa mới được tháo bột. Anh vẫn nhớ lúc há miệng ra hỏi lại bác sĩ:

“ Hai tháng thì tôi sinh hoạt bằng niềm tin à? Thế thì chặt quách đi còn nhẹ nợ hơn.”

“ Người ta còn thiếu một số thứ mà vẫn không chết được. Cậu chỉ cố định 1 cánh tay trong hai tháng mà đã phát điên lên thế chắc sống trong thời chiến tranh không ai dám đưa cậu vào bộ đội. Đây là xương bả vai không hề bị ảnh hưởng nên cậu vẫn thoải mái chán.”

Anh biết có nói gì cũng là phí lời. Giờ đây sống với anh không khác nào địa ngục. Chỉ nghĩ đến việc tắm gội, mặc quần áo hàng ngày. Lại còn công việc của anh trong hai tháng tới? Ôi thôi...!

Gia Hiên vừa về cô đã vội vào bếp nấu ăn, trên đường về Văn có nói anh phanh gấp tránh một chiếc xe máy ngoài ngoại thành nên mới bị thương. Tuy anh không bị thương nặng nhưng mặt anh bị xây xát. Tay thì bị chệch xương phải cố định một chỗ. Nghĩ đến bộ dạng nhăn nhó của anh khiến cô mỉm cười ngây ngốc.

Ngâm người trong nước ấm khiến Văn thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cần thận tránh nước dính vào bên cánh tay, anh vật lộn một hồi với đồng quần áo. Lúc này anh thật sự ước ao mình có thể sống như người nguyên thủy...Tiếng chuông cửa không ngừng reo. Khoác hồ chiếc sơ mi lên người, bước ra mở cửa.

Đập vào mắt Hiên là ngực Văn vẫn để trần. Cô xấu hổ cúi đầu, lí nhí nói:

“ Anh muốn ăn cơm bên nhà em hay là muốn em mang sang cho anh?”

“Này. Em chưa nhìn thấy đàn ông để trần bao giờ à mà phải cúi đầu xấu hổ? Mặt em sắp chuyển thành mông khi được rồi đấy.”

Hiên nghe anh nói vậy hết luôn lúng túng, có phần đỏ hỏn cô đá mạnh vào chân anh rồi lừ mắt với anh:

“Vậy thì anh tự đi mà lo liệu nhá! Em mặc kệ.”

Cô chưa kịp quay lưng bước đi đã bị anh kéo tay lại:

“Em có thể thương xót cho anh được không? Anh thật sự đáng thương mà. Em cứ coi anh như không khí cũng được.”

“Vậy em sẽ coi anh như chị em tốt của em được chứ?”

Xì mặt xuống, Văn nói:

“Anh không bị hỏng những chỗ khác. Anh chỉ bị hỏng tay thôi. Không tin cho em kiểm tra...”

“Thái Văn. Anh có thể nghiêm túc nói chuyện với em được không? Giờ em mới biết anh tuổi Dê.”

Cười nhìn cô, anh điệu giọng:

“Anh hứa sẽ nghiêm túc. Nhưng em có thể vào giúp anh gội đầu được không? Em thấy đấy, giờ anh đã rất khổ sở rồi...”

Cô không còn cách nào khác đành theo anh vào trong nhà. Ngay đến Hải Minh, 8 năm gần bó nhưng cô vẫn chưa bao giờ gội đầu cho anh. Thật không nghĩ có lúc cô lại làm những việc này cho một người đàn ông khác. Thái Văn thấy Hiên vẫn đứng ở cửa phòng tắm liền lên tiếng:

“Em còn chần chừ cái gì thế? Chỉ là gội đầu hộ anh thôi mà! Chẳng lẽ khó khăn lắm sao?”

“Xì. Anh có biết là em sống tới 27 năm vẫn chưa từng gội đầu cho ai không hả?”

“Thử việc đi cho quen. Biết đâu em có năng khiếu sẽ được ký hợp đồng dài hạn.”

Gia Hiên cẩn thận thử độ ấm của nước, bàn tay cô nhẹ nhàng xoa dầu thơm và gội đầu cho anh. Mùi bạc hà làm cô thấy rất dễ chịu. Hít một hơi thật sâu, cô xả nước cho sạch bọt rồi đưa cho anh khăn bông. Văn không ngừng lẩn tới, anh vẫn chau mày với Hiên:

“Tiến Phật phải tiến tới tận Tây Thiên. Em nghĩ anh còn có thể tự lau được à?”

Cô giật chiếc khăn từ tay anh rồi vò đầu anh như một đứa trẻ, cảm giác được nghịch tóc người khác thật dễ chịu. Hiên khúc khích cười:

“Anh có cần em tắm luôn cho không?”

“Xin em đừng. Em tắm hộ rồi mai ảnh nude của anh tràn lan khắp các mạng xã hội. Anh vẫn chưa lấy vợ em ơi.....!”

.....

Tiểu Nguyễn kiểm tra vết thương cho Văn một lượt rồi nhú mồm.

“Sạch sẽ cũng mức độ vừa phải thôi. Một tuần không tắm cũng không chết. Người Mèo còn 3 năm mới gội đầu một lần kia.”

“Nhưng anh là người Kinh không phải người Mèo.”

“Chú định xưng anh với ai? Ở đây chẳng có ai là em chú cả nhá!”

Khuôn mặt tối sầm, Văn quay ra giận dữ với Tiểu Nguyễn. Tiểu Nguyễn lục tung tủ quần áo của anh rồi đưa ra trước mặt anh một chiếc áo thu đông:

“Mặc cái này cho tử tế vào?”

“Này. Đừng tưởng làm chị dâu thì lên mặt dạy đời nhá. Thằng này không mặc đấy.”

“ Tuỳ thôi. Nhưng mai gió mùa Đông Bắc về, định khoác hờ áo sơ mi lên người che mỗi tấm lưng cho ai xem? Mai chị bận rồi, không sang được đâu. Cảm thấy có thể tự khắc phục được với rét đậm thì cứ việc!”

Cuối cùng anh vẫn phải hậm hực nghe theo sự sắp xếp của Tiểu Nguyễn. Trước khi ra về, cô còn dặn:

“ Thức ăn chị để trong tủ lạnh, toàn đồ hộp chỉ cần hâm nóng lên là được. Hoa quả đều đã rửa sạch rồi. Dù sao vẫn còn một tay, không tới mức chết được! Thấy vết thương đau hay là có gì cần thì chú gọi điện nhá! Chị về đây.”

Tiểu Nguyễn đi rồi, căn nhà lại trở về dáng vẻ tịch mịch ban đầu. Không làm được việc gì thật là tẻ nhạt. Anh nằm dài trên sofa chuyển hết kênh này trên kênh khác. Chiếc điều khiển chẳng mấy chốc bị Văn ném sang một bên. Anh chán nản nằm dài ở nhà cả ngày ôm ghì lấy chiếc Mac trên giường, cứ thỉnh thoảng lại refresh trang facebook của mình mà cũng chẳng hiểu thật sự để làm gì. Không phải Văn cảm thấy chán chường với mọi thứ, anh chỉ cảm thấy thật khó để tìm một việc gì làm mang lại cho mình những niềm vui đúng nghĩa. Chiếc Droid 2 ồn ào lôi anh bước ra khỏi giường hướng về phòng khách. Lục tìm chiếc điện thoại, anh trầm giọng:

“ Anh đây.”

“ Em muốn hỏi xem anh có muốn ăn gì không em mua giúp?”

“ Em mua cho anh 1 bao bắp rang bơ, 5 chai coca cỡ lớn và 7 hộp Nama Chocolate vị trà xanh.”

“ Anh định mở rạp chiếu film tại nhà à? Mà mua những thứ đấy?”

Câu nói của Hiên bất giác khiến anh mỉm cười. Bên kia đầu giây, Hiên vẫn vừa lật xem những vở hoa quả tươi, vừa chờ anh lên tiếng. Thấy anh im lặng, cô khẽ gọi:

“ Anh đâu rồi thế? Anh có nói chuyện nữa không đấy?”

“ À. Ừ. Anh đây. Anh đang nghĩ hay là em đưa anh đi xem film được không? Em có biết cả ngày nằm nhà, anh sắp thành người thực vật mất!”

“ Xem film ý ả? Vậy đợi em 30 phút nữa. Em thanh toán xong rồi sẽ về!”

Đặt chiếc điện thoại xuống, Văn cười ngây ngốc. Anh lao vội vào phòng tắm cạo râu, xịt keo. Rồi lại trở ra tủ quần áo lựa đi lựa lại. Cái tay gầy mang lại thật nhiều phiền phức nhưng bất giác lúc này anh thấy nó cũng không còn khó chịu như ngày hôm qua! Mỉm cười với người đàn ông trong gương, anh quyết tâm phải đưa cô hàng xóm từng bước, từng bước một!

(Còn tiếp)

15. Chương 15

Chương 15: Nhìn em khóc, anh rất đau lòng!

Hiên vội vã cắt xe rồi lên nhà, cô chỉ kịp rửa qua mặt rồi chải đầu. Văn bộ váy công sở đang mặc trên người, cô bước sang phía nhà Văn. Tròn mắt nhìn anh từ đầu tới chân, ngay từ đầu gặp người đàn ông này cô đã thấy anh lúc nào cũng để ý ăn mặc từng tí một. Mọi thứ trên người anh đều phải thật hoàn mĩ nếu không....với một người tình trạng tay vẫn còn đang bó bột, mặt có vài mũi khâu nhưng ai dám bảo người đàn ông ấy không còn đẹp trai như trước? Thậm chí còn quyến rũ hơn. Thái Văn đưa tay ra quơ qua quơ lại trước mặt Hiên:

“ Này. Chưa nhìn thấy trai đẹp bao giờ hả?”

Khóe miệng Hiên cong lên cười mỉm. Cô khẽ nói:

“Trai đẹp em nhìn thấy nhiều. Nhưng thời buổi này vấn đề đầu tiên khi nhìn thấy trai đẹp là phải hỏi xem người đó thích đàn ông hay phụ nữ!”

Cười khở, anh cao giọng:

“Anh cũng không biết mình thích đàn ông hay phụ nữ nữa. Hay là em thử cảm hoá anh xem rốt cuộc anh có thích phụ nữ hay không...?”

Hiên cầm túi xách đập vào bên sườn của Văn. Anh khẽ á lên một tiếng rồi cau mày:

“Này. Em không phải phụ nữ hả? Người ta mới đùa một câu mà đã chìa nanh vuốt ra rồi.”

“Em quên chưa nói với anh. Lúc em sinh nhà em vẫn còn ở Hà Đông nên anh đừng ngạc nhiên như thế!”

Nheo mắt nhìn cô, Văn đáp lời:

“Anh nghĩ sư tử Hà Đông còn phải nể em vài phần ấy chứ!”

“Em chẳng hơi đâu cãi nhau với anh. Nhìn anh thế này có khi em thấy hay là thôi đi. Anh tự đi xem film một mình. Nhìn cách ăn mặc của anh em sợ mình khiến anh mất mặt.”

Văn cười cười, Anh đưa tay lên cầm cằm chiêu:

“Anh không ngại phải chờ phụ nữ làm đẹp! Em mặc bộ váy công sở cả ngày không thấy chán à? Em có thể mặc cái gì nữ tính và....hiền dịu hơn được không? Nhờ may gặp phải người quen anh còn có thể bán em với giá cao nhất!”

Cô trừng mắt với anh, nhưng cuối cùng Gia Hiên cũng yêu cầu Văn đợi. Cô lựa mãi mới thấy chiếc váy đỏ của mình từ năm ngoái. Một năm, chiếc váy vẫn vừa với thân người chỉ có điều có những thứ cũng của một năm trước nay đã không còn thích hợp. Cười buồn, ngẩng lại mình trong gương rồi cô tự tin bước ra.

Megastar ngày giữa tuần không quá đông, Hiên muốn đi xe của cô nhưng Thái Văn nhất định không chịu. Anh nói mẹ đánh không đau bằng ngồi sau con gái! Không hiểu lý sự cùn của anh ở đâu ra nữa. Cuối cùng cô mặc kệ để anh gọi taxi. Dù sao như vậy cũng tốt....chỉ là cô thấy xót tiền cho anh! Người đàn ông này tựa hồ như một đứa trẻ. Ở anh cô thấy những khát khao về một cuộc sống thoải mái và những nụ cười trên môi không bao giờ tắt. Cô thích được nghe anh huyền thuyên đủ thứ trên đời. Ở anh, cô không nhìn thấy những tham vọng mà một người đàn ông vẫn có. Cũng như không thấy những muộn phiền, từng trải trong ánh mắt thâm sâu! Mọi thứ đối với anh được gói lại trong hai từ: “giản đơn”. Cùng là một sự việc nhưng anh lại hành xử khác hẳn so với người chồng cũ của cô vài tháng trước. Cô nhớ....nhớ một lần cùng cùng Hải Minh ra ngoài, khi đứa trẻ ăn xin chạy tới ngỏ ý muốn xin tiền. Hải Minh cau mày và khó chịu rút ví. Nhưng Thái Văn hoàn toàn ngược lại. Anh không quan tâm đến tờ mình vừa rút là bao nhiêu, đưa cánh tay không bị thương của mình ra xoa đầu đứa trẻ ăn xin và anh nhoen cười với nó. Không tránh được tò mò, Gia Hiên lên tiếng hỏi:

“Anh vẫn thường làm vậy bất kỳ ai ngỏ ý xin tiền à?”

Thái Văn ngạc nhiên quay sang cô, hiểu ý cô vừa hỏi, anh trầm giọng:

“Thực ra, hạ tự trọng của mình để làm một việc như vậy thật không dễ dàng. Anh nghĩ tiền thật sự quan trọng nhưng chẳng ai ôm tiền mà chết được. Vì vậy nếu mình tiêu không hết, cho ai được thì cứ cho.”

“Văn đại gia. Em cũng thiếu tiền. Anh có thể cho em được bao nhiêu thì xin hãy tùy tâm được không ạ?”

Vỗ ngực, anh cười với cô:

“Vậy cho em cả cây hái ra tiền là anh đây. Xin em hãy nhận lấy!”

Gia Hiên bật cười. Cô xếp hàng mua vé rồi lại mua bắp và coca. Còn người đàn ông kia thì nhàn rỗi ngồi tại ghế chờ nhìn theo bóng cô trong đám đông người qua lại. Anh ý thức rất rõ, cô không còn là người hàng xóm đơn thuần những ngày đầu anh mới đến, mà cô chính là người trong giấc mơ cổ tích anh vẫn hằng mong ước bấy lâu. Anh biết, cô đã ly hôn. Anh cũng biết rất rõ trong tim cô vẫn còn những vết đau chưa lành sẹo. Nhưng điều đó càng làm anh muốn và khao khát được yêu cô, chăm sóc và lo lắng cho cô nhiều

hơn. Cô xứng đáng được hạnh phúc. Thật đáng tiếc cho thằng đàn ông kia đã không biết quý trọng người con gái tựa viên Thanh Bạch Ngọc đẹp đến mê hồn, có một không hai!

Cả một ngày làm việc mệt mỏi nên bộ phim chiếu chưa được bao lâu thì Gia Hiên đã ngủ mất. Thái Văn thì ngược lại, anh xem một cách nhập tâm với từng hành động của nhân vật. Bộ phim họ xem là một bộ phim cổ trang nói về tình yêu cảm động của Hứa Tiên và một con xà tinh. Gia Hiên đã từng đọc liêu trai nên cô biết rất rõ sự tích này...nhưng điện ảnh và tiểu thuyết cách nhau cả một khoảng trời mênh mông lắm. Lúc bước ra khỏi rạp, Thái Văn dường như vẫn đang suy nghĩ điều gì đó trong bộ phim, anh quay sang hỏi Hiên:

“ Chẳng lẽ em không thấy bộ phim đó hay sao?”

Cô ậm ờ trả lời anh:

“ Em thấy cũng được. Sao anh lại hỏi em thế? Anh rất thích sao? Vậy thì nao lại đi xem lại!”

“ Không. Anh chỉ thấy mình bị ám ảnh với câu nói của Hứa Tiên: “ Dù không biết cô là ai, nhưng nhìn cô khóc tôi rất đau lòng!”. Tự nhiên anh nhớ đến bộ dạng em khóc lóc thảm thiết trước xác chết của một người xa lạ trong viện hôm trước.”

Gia Hiên véo vào cánh tay trái của anh và nói:

“ Anh không thể nói tử tế hơn được à?”

“ Anh nói thật, em cứ bảo anh xuyên tạc. Thì thật sự như thế còn gì. Đây là cảnh xúc động nhất trong phim khiến bao cô gái đều rơi nước mắt. Còn em thì vẫn thờ ơ...Anh thật sự phải nghi ngờ em có đúng là phụ nữ hay không mất!”

Ánh mắt anh đảo qua người cô và cười gian trá. Gia Hiên bị anh nhìn đến mức thẹn và chỉ biết quay người đi chỗ khác. Cô cất tiếng để bớt thấy xấu hổ:

“ Em chỉ thấy bộ phim này đã làm sáng tỏ một vấn đề mang tính hữu nghị giống loài. Hoá ra chuột và rắn là bạn của nhau!”

Thái Văn bật cười. Anh cùng cô bước sang khu vực mua sắm, chợt nhớ phải mua mấy bộ quần áo ngủ cỡ rộng cho cánh tay thoải mái nên anh đã kéo cô đi chọn cùng. Thái Văn thật sự là người cẩn thận trong cách ăn mặc. Anh lựa đi lựa lại mà vẫn không xong. Gia Hiên khoanh tay chẹp miệng và nói với anh:

“ Em thấy chẳng có gì khác nhau. Anh cứ chọn đại đi không được à?”

“ Nhờ may chọn phải chất liệu không tốt sẽ bị ung thư da. Em không thấy hàng Lacoste còn có nguy cơ có chất độc hại à? Chọn đại là đại thế nào!”

Gia Hiên thích thú nhìn bộ dạng của Văn trong tư thế chọn đồ. Trước đây quần áo của Hải Minh đều do cô tự biên tự diễn. Cô không biết rằng đàn ông, cũng có lúc tự đi mua đồ ngủ. Hơn nữa còn mua một cách cẩn thận và kỹ lưỡng hơn phụ nữ. Văn quay sang nhìn bộ dạng ngây ngốc của Hiên liền khẽ nói:

“ Em cười cái gì mà đàn người ra thế?”

“ À. Em đang thắc mắc vì sao quần áo ngủ của đàn ông thì đều là kẻ sọc. Còn quần áo ngủ của phụ nữ thì toàn in hình hoa lá.”

Văn đưa đồ cho nhân viên thanh toán rồi cùng cô bước đi. Vừa đi anh vừa trả lời:

“ Em biết tại sao không? Đã là quần áo ngủ tức là chỉ để mặc lúc ngủ. Mà em biết đấy, đa phần người ta ngủ vào ban đêm. Theo lý luận thông thường của một người như anh thì ban đêm đối với phụ nữ là mùa xuân vì vậy quần áo có in hình hoa lá. Còn đối với đàn ông đêm đến không khác gì cuộc sống của lao tù khổ cực nên quần áo có in hình kẻ sọc.”

Gia Hiên không tránh được bật cười, cô đưa tay lên che miệng và khẽ ho vài tiếng. Thái Văn quay sang nhìn cô âu yếm, anh tiếp tục:

“ Chẳng lẽ anh nói sai à? Đêm nào anh cũng thấy khổ sở vì chưa có vợ. Nhưng nghe người ta nói có vợ đêm đến còn khổ nữa. Hoá ra, hoàn cảnh nào thì cũng chẳng khác nào tù nhân!”

“ Còn em cũng chưa thấy mùa xuân như anh nói ở chỗ nào? Kiểu này em phải tích cực mặc quần áo có in hình hoa lá cả ban ngày để mong chờ mùa xuân tới nhanh nhanh!”

Cả hai người họ cùng bật cười và bước đi. Chỉ là không ngờ vô tình gặp phải người không muốn gặp nhất!

Hải Minh cùng Oanh đi mua mấy thứ đồ linh tinh. Cô muốn mua sơ mi cho anh nên anh cũng không phản đối. Với anh được bình yên mỗi ngày đã là hạnh phúc lắm rồi! Thật ngạc nhiên khi bước chân dừng lại, thấy Gia Hiên đang cười ngọt ngào với một người đàn ông khác. Nhìn mặt anh ta có vẻ mới xảy ra xảy xát, cánh tay dù đã được che đi bởi chiếc áo thun kiểu cách màu xanh nhưng nhờ sợi dây đeo mà người ta đều hiểu người đàn ông đó đang bị gãy tay. Hải Minh chỉ khẽ gật đầu chào cô. Còn Oanh lên tiếng:

“ Thật khéo. Không ngờ lại gặp chị ở đây! Hạnh phúc của chị làm người ta ghen tỵ quá đi! Anh bảo có đúng không?”

Hải Minh nói rất nhỏ nhưng đủ cho cả bốn người cùng nghe thấy:

“ Em bớt lời không được à?”

Thái Văn nhìn thoáng qua vẻ sững sờ của Hiên, lại chứng kiến câu nói khó chịu của cô gái trẻ trước mặt, anh đã lờ mờ đoán ra được vấn đề. Dùng cánh tay trái của mình đặt lên eo cô rất tự nhiên, khẽ xoay Gia Hiên hướng về phía mình, anh nói:

“ Anh đã bảo là mình ra ngoài kiểu gì cũng gặp phải người quen mà em còn không tin! Em xem, nhìn bộ dạng của anh thế này lại khiến em bị mọi người chê cười rồi!”

Nói rồi anh dời tay ra khỏi người cô đưa về phía Minh và lịch sự:

“ Chào anh. Tôi là bạn trai của Gia Hiên. Rất vui được quen biết hai người!”

Hải Minh không thể không đáp lễ. Nghiêng đầu nhìn Hiên, Văn lên tiếng:

“ Em không định giới thiệu sao?”

Gia Hiên hiểu ý của anh. Cô nhỏ giọng:

“ Hà Nội đúng là chẳng rộng chút nào. Thật không nghĩ lại gặp hai người ở đây!”

Đưa ánh mắt về phía Hải Minh, cô cười khẩy và lên tiếng:

“ Đây là chồng cũ của em. Trần Hải Minh. Còn kia là vợ anh ấy! Em ấy tên là gì em cũng không nhớ nổi!”

Nụ cười trên môi Thái Văn vẫn chưa lúc nào tắt. Anh cất tiếng:

“ Ồ. Đều là người quen biết cả. Vậy không biết anh chị đã dùng cơm tối chưa? Có thể tiện đây mời hai người dùng bữa với chúng tôi được không?”

Hải Minh khéo léo lấy lý do còn có việc nhà nên từ chối, nhưng Oanh đã chen lời:

“ Dù sao hiếm khi có dịp được gặp chị Hiên. Bận đến mấy cũng muốn được dùng cơm với anh chị. Tiện đây em muốn được giới thiệu lại một lần nữa tên em với chị để chị không bị quên.”

“ Ồ. Vậy thì hay quá. Rất vui được quen biết với hai bạn..”

Bốn người họ cùng nhau đi về tầng ba. Thái Văn vẫn không chịu buông bỏ bàn tay lạnh lạnh của anh ra khỏi eo Hiên. Cô vừa đi vừa lầm rầm chỉ đủ để anh nghe thấy:

“ Anh giả vờ không biết à, mà còn cố ý làm đau em?”

Cười cười, anh ghé tai cô nói rất khẽ:

“ Anh sẽ không làm em thất vọng. Có thù thì phải trả, chỉ là bằng cách này hay cách khác mà thôi! ”

Trong khi order đang ghi thực đơn thì Văn xin phép đứng dậy đi vệ sinh. Anh sai bước vào trong toilet và rút máy gọi vào số Tiểu Nguyễn.

Tiểu Nguyễn vừa kết thúc xong ca phẫu thuật. Cô đang định thay áo Blouse để về nhà thì có điện thoại của Văn. Nhắc máy cô nói:

“ Sao thế? Chú phát hiện ra đau thêm ở chỗ nào à?”

“ Chị dâu kính mến. Có việc cần nhờ chị đây.”

“ Rất sẵn lòng được giúp đỡ!”

“ Tiểu Nguyễn. Không đùa với chị nữa đâu. Chị có thể mang cho em một ít thuốc xổ được không? Chắc thứ này trong viện của chị không thiếu nhỉ? Phải làm sao đủ liều lượng cho đứa ăn phải sống không bằng chết!”

“ Chú đang ở đâu thế hả? Bị thương hỏng luôn cả não à?”

“ Không đùa nữa đâu, em đang dùng cơm với chồng cũ của em Hiền. Ngửa tay nên muốn chém giết lung tung tí chút. Chị mang đến thì gọi cho em. Seoul Garden, tầng 5 Vi nhá!”

(Còn tiếp!)

16. Chương 16

Chương 16: Đối mặt.

Có một sự thật chúng ta đều phải đối mặt, đó là khi một tình yêu đi qua, những ký ức đã từng làm mình hạnh phúc nhất luôn là những điều đau đớn nhất! Gia Hiền vẫn nhớ những tháng ngày tình còn nồng ấm, cô và Hải Minh vẫn cùng nhau dùng cơm ở đây. Vẫn con người ấy, vẫn những món ăn vẫn thường hay gọi chỉ là....bên cạnh anh giờ này đã là người con gái khác. Giữa khoảng không ấm áp của Vi không hiểu sao cô thấy mình cô độc. Đúng vậy! Cô đơn giữa chốn đông người là nỗi cô đơn không gì chưa xót hơn được nữa. May thay, Thái Văn đã nhanh chóng trở lại làm người gỡ rối cho cô. Kéo ghế ngồi xuống, anh nắm bầy tay giá lạnh của cô dưới gầm bàn rồi lịch sự cười với hai người đối diện:

“ Không biết anh thường dùng loại rượu nào nhỉ? Tôi về Việt Nam chưa lâu nên vẫn chưa tìm hiểu được hết thói quen ăn uống của người Việt mình bây giờ. Đành nhờ mọi người giúp đỡ!”

Hải Minh là một người từng trải và có sự va chạm xã hội nhiều. Anh biết lúc này nên làm gì và không nên làm gì. Bữa ăn này đành phải gượng ép mình nuốt xuống dù sự thực anh không muốn một chút nào. Nhìn Văn, anh khẽ lên tiếng:

“ Người đang bị thương nên dùng vang sẽ tốt hơn. Dù sao vợ tôi cũng không uống được rượu mà.....Gia Hiền cũng không. Có lẽ gọi một chai vang đỏ là thích hợp nhất!”

“ À ra vậy. Vậy làm theo ý anh!”

Nói rồi anh nghiêng đầu nhìn Hiền đang ngồi cạnh và dịu giọng:

“ Em không uống được rượu sao anh không biết nhỉ? Lần sau mỗi khi uống ở đâu em phải nhớ báo trước để anh rủ anh Minh đây đến uống cùng xem khả năng của ai tốt nhất!”

Hải Minh khẽ nhú mày trước những gì Văn nói, còn Oanh nhìn hai người họ và cười:

“ Chị Hiền có vẻ béo hơn so với quãng trước thì phải. Sau khi sinh con xong em đã cố gắng để béo mà không được. Không biết chị có chế độ ăn uống thế nào mách cho em với!”

Hiền mím môi cười khẩy, cô dịu dàng đáp lại:

“ Muốn tăng cân thì ăn uống thôi chưa đủ em ạ. Đôi khi còn phải có giấc ngủ thật sâu. Mà muốn như vậy thì tốt nhất.....nên làm nhiều việc thiện. Ấu cũng là tích đức cho người khác!”

Câu nói của Hiền không khiến Oanh chùn bước. Cô vẫn cười và nhìn Hiền rồi nói tiếp:

“ Ấy, chị không biết chứ nhờ làm nhiều việc thiện mà ông trời có mắt đã thấu rõ nỗi oan của anh Minh nhà em. Bữa trước chỉ sợ không may anh ấy gặp nạn thì mẹ con em chẳng biết xoay sở ra sao. Nhưng tốt quá, hoá ra lỗi lầm là ở người khác!”

Hải Minh khẽ đá nhẹ vào chân Oanh gia dầu bảo cô nói bớt đi. Việc anh thoát tội chẳng qua là nhờ ba anh vẫn còn đang đương chức nên người ta nể vài phần. Giả sử ba anh đã nghỉ hưu thì chẳng biết được giờ này anh đang ngồi trong nhà lao nào nữa! Khẽ ho nhẹ, anh cười với Văn:

“ Anh thông cảm. Phụ nữ vẫn thường như hoạ mi chỉ sợ không còn cơ hội để nói!”

Lắc đầu ly vang trong tay, Thái Văn từ tốn lên tiếng:

“ Có lẽ đó là nét quyến rũ riêng của phụ nữ Việt Nam. Vì thật sự phụ nữ nước ngoài họ rất kiêu lời. Và tôi cảm thấy nếu phải sống với họ chẳng khác nào mình đang chia sẻ cuộc đời với một khúc gỗ.”

Ngừng một lát anh quay sang nhìn Hiên đầy thương yêu rồi lại trở về với ly rượu trên tay và tiếp tục:

“ Phụ nữ là ai? Là khi họ rời xa chúng ta dường như mất tất cả!”

Câu nói của Văn vô tình khiến Hải Minh thấy lòng nhói đau. Người đàn ông trước mặt anh như hiểu thấu tất cả nhưng vẫn ngụy trang bởi khuôn mặt giả đại khờ. Anh ta biết anh là chồng cũ của Gia Hiên nhưng lại không hề ngại ngần trước điều đó. Điều gì khiến anh ta có thể bình thản để dùng bữa cơm này hay trong thâm tâm anh ta cũng giống mình, đang vô cùng khó chịu? Vẫn giữ vẻ mặt như lúc đầu, Hải Minh chạm ly với Văn, nuốt xuống ngụm vang chát rồi khẽ hỏi:

“ Không biết trước đây anh Văn sinh sống ở nước nào vậy?”

“ Mình xa nhà được hơn 10 năm rồi. Sau khi học xong Master chuyên ngành kiến trúc tại London thì mình chuyển qua Newyork làm việc. Cũng mới về Việt Nam được 5 tháng nay!”

“ Chắc là lần này anh về hẳn?”

“ Mình cũng chưa biết. Cuộc sống đôi khi còn phụ thuộc nhiều yếu tố lắm.”

Đôi tay Oanh đang lật miếng gà Bulgoggi nướng rất tự nhiên, cô nhìn Hiên vẫn mãi cúi đầu không quan tâm tới câu chuyện của hai người đàn ông. Cười cười, Oanh nhỏ giọng:

“ Chị Hiên này. Em không biết chị thế nào chứ em thì vẫn nghĩ cuộc đời có hạnh phúc bình yên hay không là phụ thuộc vào người đàn ông mình lựa chọn có thật lòng..... và chân thành với mình hay không. Mà tuổi xuân không chờ đợi ai, những lựa chọn không phải bày ra để chọn sai có thể chọn lại.

Vẫn biết phụ nữ có thể thành đạt, tự làm ra và có đủ mọi thứ mà họ muốn đi chẳng nữa nhưng em nghĩ họ sẽ không thể tự làm mình hạnh phúc trọn vẹn, nếu thiếu bóng dáng của người đàn ông để họ dựa vào và yêu thương...”

Chưa chờ Oanh nói hết, Hiên đã ngẩng đầu và đáp lại:

“ Cảm ơn em đã nhắc nhở. Chị cũng đang rất nỗ lực để đi tìm người đàn ông thật sự của cuộc đời mình. Chị không tin đàn ông tốt trên đời này chết hết hoặc là đã có chủ! Mà nếu không tìm thấy thì đành thôi vậy. Nghèo cho sạch, rách cho thơm chứ quyết tâm đi giành lại đồ chơi cũ của người khác chị làm không được em ơi! Đành phải để mặc tuổi xuân trôi qua thôi chứ biết sao được!”

Khuôn mặt Hải Minh sa sầm lại trước những gì Hiên nói. Oanh cũng thấy mình cứng họng không biết đáp lại lí lẽ của người con gái trước mặt. Cô tin rằng ngay cả Hải Minh cũng chưa từng được nghe những lời gai gót như vậy từ người vợ cũ. Thái Văn chỉ biết nhún mày trách khéo Hiên:

“ Đấy mọi người xem. Cô ấy chẳng bao giờ có niềm tin vào người khác. Đến tôi ngồi đây mà cô ấy cũng chẳng chịu nể mặt chút nào!”

Oanh nhìn Văn và gượng gạo chống lời:

“ Vậy anh Văn phải cố gắng nhiều hơn rồi. Không biết anh chị có dự định gì cho tương lai không? Mong rằng chỗ quen biết cũ với chồng em nên anh chị đừng quên gửi thiệp cưới!”

Oanh biết người đàn ông kia chắc chỉ là mới quen Gia Hiên. Cô cố tình nói vậy để khiến hai người họ rơi vào lúng túng. Nhưng Thái Văn vẫn điềm tĩnh trong khi Hiên thấy lòng quặn thắt khi bị người con gái kia chăm chọc. Mỉm cười nhìn Hiên, Thái Văn đáp lời:

“ Em xem. Đêm qua em còn ném nhẫn của anh đi không thương tiếc, cái gì mà chúng ta mới quen, rồi cái gì mà đàn ông giờ không đáng tin cậy...Em có thấy em vô tình chưa?”

Anh thở dài lại nhìn vợ chồng Hải Minh và tiếp tục:

“ Hai người không biết đâu, cô ấy thật sự vô tình lắm. Tôi bị thương bảo cô ấy ở nhà chăm sóc nhưng cô ấy vẫn nhất quyết đi làm. Cô ấy bảo một khi đã để đàn ông bao nuôi thì loại đàn bà ấy chỉ là phế vật.”

Một câu của Văn vô tình đã trả lại cho người vợ trẻ của Hải Minh nhiều nhục nhã hơn tưởng tượng! Khuôn mặt Oanh tái đi vì câu nói của người đàn ông trước mặt. Khoé môi Thái Văn khẽ cười mỉm rồi nâng ly rượu:

“ Kệ cô ấy. Chúng ta nâng ly. Phụ nữ đến chết cũng không bao giờ hết hẹp hòi!”

Gia Hiên thật sự cười không nổi. Mặc dù khi nghe Văn nhập vai cô cố gắng bịt miệng để tránh vô duyên. Chỉ biết làm mặt lạnh rồi dùng dao tra tấn miếng cá hồi trước mặt. Cùng lúc ấy tiếng chuông điện thoại của Văn khẽ kêu. Nhẹ nhàng, anh ghé sát tai Hiên:

“ Tay em sạch lấy máy hộ anh được không? Tay anh đang bóc tôm, mà chỉ có một tay...”

Gia Hiên lừ mắt với anh. Cô biết thừa anh giỏi trò mà không tài nào làm khác được. Đưa tay vào túi quần anh đầy ngỡ ngàng, khuôn mặt cô đỏ rực vì xấu hổ. Nhất là khi trước mặt chồng cũ....Trước đây có đánh chết cô và Hải Minh cũng chưa bao giờ có những hành động thân mật chốn đông người. Nhưng với người đàn ông bên cạnh, chỉ trong một buổi tối cô đã cùng anh ta diễn đủ các vai, làm đủ mọi chuyện được xếp vào hạng mục “ mờ ám.” Từ xem film, nắm tay, mua quần áo ngủ...và giờ còn lấy điện thoại từ túi quần người ta nữa.

Không biết Thái Văn cố tình hay vô ý, anh không chịu ngồi yên mà cứ cười và khẽ kêu:

“ Buồn.Nhanh lên không, anh nhột mà!”

Hải Minh thấy hơi thở của mình vô cùng khó khăn. Chứng kiến họ thân mật, anh không thể nào tiếp tục được bữa cơm này. Đang muốn đợi vài phút nữa xin phép ra về thì Thái Văn đã xin lỗi để nghe điện:

“ Mọi người cứ tiếp tục. Tôi xin lỗi nghe điện thoại..!”

Chỉ kịp đứng dậy khỏi ghế Thái Văn đã thấy Hoàng bé Bim Bim, bên cạnh là Tiểu Nguyễn tiến lại gần họ. Theo sau là phục vụ đang bưng một chiếc bánh Phú Sĩ nhìn qua vô cùng hấp dẫn. Bước chân sững lại. Tiểu Nguyễn cười và tiến về phía họ:

“ Chị nhìn qua thấy chú nên lại gần chào hỏi. Mọi người cứ tiếp tục nhé! Xem thực đơn đặc biệt thấy có bánh Phú Sĩ nên gọi luôn cho mọi người một chiếc dùng thử.”

Gia Hiên gật đầu chào với họ, trên tay cô vẫn là chiếc điện thoại của Văn đã bị tắt chuông từ bao giờ không hay. Tiểu Nguyễn vừa nói xong liền kéo Hoàng đi luôn. Hải Minh ngó ý cáo từ nhưng Thái Văn trầm giọng:

“ Vậy hai người cứ dùng xong bánh tráng miệng rồi hãy đi. Hiếm khi có dịp gặp gỡ.”

Oanh không từ chối lời mời của Văn. Cô biết loại bánh này rất đặc biệt, không phải ai cũng có thể biết cách dung hoà các nguyên liệu sao cho lớp kem bên trong mềm mại, vỏ ngoài của bánh được làm rất đặc biệt, sử dụng lá dứa để lấy nước cất tạo màu. Phục vụ cắt bốn phần cho họ. Thái Văn vẫn cầm ly vang trên tay lắc đều và từ từ thưởng thức. Gia Hiên đang định dùng đĩa xiên bánh thì bị Văn đá mạnh vào chân. Bàn tay hững hờ cầm chiếc đĩa của cô vô tình rớt xuống. Anh nhìn phục vụ nhoẻn cười:

“ Phiền em lấy cho bạn gái anh chiếc đĩa khác được không?”

Khi cô nhân viên quay lại thì cả bốn người họ đã đều đứng dậy. Hai người đàn ông đều tranh nhau thanh toán hoá đơn không hề chú ý đến sắc mặt khó coi của một người phụ nữ ngay cạnh. Cô ôm bụng và nói với chồng:

“ Anh đợi em ở đây nhé! Em phải đi toilet!”

Trong bộ dạng thảm hại, cô ôm bụng và chạy đi vội vàng không màng tới ánh mắt nhìn ngó của bao người xung quanh. Ngẫm thấy việc giành nhau thanh toán không phải là điều hay, Thái Văn khẽ cười:

“ Anh Minh đã quyết tâm như vậy thì chúng tôi cảm ơn bữa tối của hai người. Xin phép đi trước. Cho gửi lại lời chào tới chị nhà. Hẹn gặp sau.”

Gia Hiên không thèm liếc nhìn Hải Minh lấy một lần, cô sải bước hướng thẳng về phía thang máy.

Chiếc taxi chậm rãi rời khỏi Vi Tower, Gia Hiên vẫn im lặng, cô chống tay nhìn ánh đèn đường đang bị bỏ lại phía sau. Những con phố quen một thời cô đã cùng Hải Minh lang thang ở đó, có cả đường về căn hộ cũ của cô. Tất cả chỉ là những mảnh ký ức vụn nát mà cô đang cố chấp vá lại để ngấm nhìn rồi thẳm khinh miệt chính mình. Thái Văn khẽ ho vài tiếng, anh nói rất khẽ:

“ Em....vẫn ổn chứ?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh và mỉm cười:

“ Cảm ơn anh. Nhờ anh em biết rằng mình rất ổn!”

“ Vậy tốt rồi. Anh sợ em sẽ trùng mắt với anh và la lối hoặc....em khóc lóc như lúc say. Và sợ hơn nữa là em không thèm nhìn mặt anh nữa!”

Cô cười. Nụ cười mơ hồ và nhạt nhẽo. Đưa ánh mắt hướng về phía con đường đang đi. Một lúc sau cô nói:

“ Trước đây em từng xem một bộ phim mang tên Hoạ Bì. Giờ thì em đã hiểu, ai cũng có khả năng tự tạo cho mình một khuôn mặt khác!”

Thái Văn há miệng ngạc nhiên:

“ Hả? Không phải anh đâu nhá. Anh là người đàn ông chân thật!”

Cô quay sang anh rồi xì một tiếng:

“ Anh mà chân thật thì thế giới coi hôm nay là ngày tận thế! Em cảm thấy anh không đi đóng phim thật là uổng phí cho nền điện ảnh quốc gia, không đúng phải là nền điện ảnh của nhân loại. Chỉ độc vai diễn tối nay của anh em nghĩ anh xứng đáng để được sướng tên trên thảm đỏ và vinh danh nhận giải Oscar.”

Anh nhìn cô cười triu mến. Nụ cười hiền hơn bao giờ hết, một nụ cười chất chứa những thương yêu!

.....

Hải Minh cảm thấy vô cùng bẽ mặt. Bữa cơm do chính mình thanh toán còn vợ mình thì phải đi cấp cứu rửa ruột. Bác sĩ nói do ngộ độc thức ăn...nhưng anh đâu có sao? Anh chắc chắn chiếc bánh đẹp đề kia có vấn đề. Ngẫm lại hai người họ không hề chạm một miếng nào, còn anh cũng chẳng có tâm trí để trảng miệng. Người đàn ông tên Văn đó thật không đơn giản. Về mặt tươi cười của anh ta chỉ là lớp áo ngoài để che đi dã tâm của một con sói lâu năm. Nắm tay nắm chặt lại, khuôn mặt anh hằn lên những tia máu, đôi mắt đầy mỗi một quan sát cô vợ vẫn đang truyền nước cạnh mình. Trầm giọng:

“ Lần sau thì bớt lời đi được rồi đấy. Anh đã bảo vui thú gì chuyện trò với cô ấy.”

“ Anh còn nói nữa. Anh xem cả bữa ăn anh đều dán mắt vào chị ta. Cảm thấy tiếc nuối sao? Anh thấy đấy, vừa mới ly hôn với anh mà chị ta đã kiếm được bồ mới còn là Việt Kiều yêu nước. Chẳng biết ai mới là hồ ly.”

“ Em câm miệng đi được rồi đấy. Nếu không phải vì sự ngu ngốc của em thì giờ này có phải nằm đây không? Em có biết trong chiếc bánh đó chứa chất gì không? Thuốc xổ đấy! Đừng nghĩ ai cũng đơn giản như vẻ bề ngoài của họ. Tốt nhất từ nay không có việc gì thì em ở nhà chăm con cho lành đi. Anh đã đủ mệt mỗi lần rồi. Đừng khiến anh đau đầu hơn nữa.”

Oanh im lặng, cô không nói thêm được câu gì nữa vì biết có nói gì cũng chẳng thể khiến người đàn ông trước mặt yêu thương cô như trước. Sau mọi chuyện ập đến, anh ngày một xa cách và lạnh lùng. Để làm anh cười chỉ có duy nhất Châu Châu bé nhỏ mới làm được điều đấy! Còn cô tự bao giờ chẳng khác một

người để thuê cho nhà anh. Phải chăng cái họ cần chính là đứa cháu nội chứ không phải một cô con dâu như mình? Đã bao lần cô tự hỏi điều đó nhưng vẫn không tài nào có đáp án. Hay đúng hơn là cô sợ đáp án mình nghe thấy quả thực như vậy! Cô từng yêu anh, yêu khờ dại vậy mà hy sinh hết thấy cuối cùng trái tim anh vẫn không nằm ở cạnh cô mà luôn hướng về người vợ cũ...Người ta vẫn bảo cũ thì kỹ nhưng riêng Oanh lại thấy những thứ cũ kỹ đó đáng sợ vô cùng! Nó đe dọa yên bình mà cô có, nó nuôi trong cô những ích kỷ ngày một lớn hơn. Tự bản thân cô thấy một điều rằng sự thay đổi là điều làm người ta đau đớn hơn bất cứ thứ gì trên cõi đời này. Và vì yêu Hải Minh nên cô đã thành một người hoàn toàn khác. Khác với một cô gái trong sáng hai năm trước đây!

(Còn tiếp.)

17. Chương 17

Chương 17: Tâm Hiếu.

Người phụ nữ mà Hải Minh tưởng chừng cô không thể nào sống thiếu anh trong cuộc đời cô không ngờ... lại rất sẵn sàng để có thể sống không có anh trong cuộc đời của cô ấy. Và điều đó thật là một điều đáng tiếc thay! Hải Minh tự mỉm cười cay đắng cho suy nghĩ của mình rồi tiếp tục đặt đầu óc vào màn hình laptop anh đang đặt trên chân....Trời đã bắt đầu sáng ngoài ô cửa sổ, anh đã làm việc cả đêm hôm qua sau khi rời khỏi bệnh viện đến bây giờ. Vượt vai một cái thật dài, anh đặt chiếc laptop xuống giường rồi đứng lên đi thẳng vào nhà bếp. Chứng mất ngủ kinh niên từ những ngày sau khi chia tay Gia Hiên có vẻ càng lúc càng tệ hơn. Rót sữa vào ly, anh mang về phòng ngủ đặt đầu giường cho Oanh. Trầm giọng, anh nói với cô:

“ Có cần đến viện kiểm tra lại không?”

Cô lắc đầu nhìn anh và dịu dàng:

“ Con đâu rồi? Em phải cho con ăn!”

Anh đỡ cô dậy rồi đưa ly sữa ấm đặt vào tay Oanh:

“ Em cứ nằm đi. Con vẫn còn ngủ, lát anh bảo mẹ cho con ăn sữa ngoài cũng được.”

Oanh ôm ly sữa để tìm chút hơi ấm mong manh, đêm qua Minh không ngủ, cô biết! Và ngay chính cô sau ca cấp cứu cũng không thể nào ngủ nổi. Khẽ nói, cô đưa mắt nhìn về phía anh:

“ Anh cảm thấy hối hận phải không?”

Hải Minh đưa tay ra nhẹ nhàng véo má cô và mỉm cười:

“ Em nói gì vậy. Đừng bao giờ nói những điều kiểu như thế nữa! Nghỉ ngơi cho tốt rồi nhớ sang với con. Anh phải đi làm rồi. Trước đây anh không tin nhưng giờ thì anh thật sự tin vào duyên phận!”

Cả buổi sáng Hải Minh giam mình trong phòng làm việc, lấy tay nói lỏng chiếc cà vạt màu cafe. Hà Nội đang đón đợt rét đậm nhưng Hải Minh không hề cảm thấy cái lạnh bên mình. Trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng. Bữa vậy anh là câu hỏi của người vợ trẻ sáng nay: “ Anh cảm thấy hối hận phải không?”

Cười khẩy đầy chua xót. Hối hận ư? Anh không biết! Không phải vì câu hỏi quá khó đến mức anh không tài nào quyết định nổi mà là nếu biết đáp án liệu có thể làm gì? Anh vẫn bình yên sau những sóng gió trong công việc, anh có một người vợ trẻ xinh đẹp và một đứa con trai bụ bẫm...nhưng anh đã đánh mất đi người phụ nữ đã cùng anh bước đi trên đường đời tám năm qua. Anh còn yêu cô, nhưng tình yêu anh mang đến cho cô chỉ là dối trá....niềm tin của cô đặt vào cuộc hôn nhân, đặt vào anh trong tám năm qua hoàn toàn vỡ nát. Hạnh phúc chưa bao giờ là điều dễ dàng. Rõ ràng một điều phải thừa nhận, chúng ta chỉ giấu được ký ức vào một nơi nào đó, chứ mãi mãi cố gắng vẫn không thể nào quên được nó. Mãi mãi anh không thể quên được người vợ cũ ấy. Đúng vậy, anh không thể quên được Gia Hiên!

.....

Gia Hiên cột cao búi tóc đen dài của mình, cô không trang điểm, chỉ đơn giản phớt nhẹ lớp kem dưỡng và vận một chiếc váy chữ A màu đỏ. Và dĩ nhiên có cả một đôi giày đỏ mà đã rất lâu rồi bị cô lãng quên! Một buổi tối ngày giữa tuần trở thành một buổi tối đặc biệt khi có lịch hẹn hò.

Tâm Hiếu ngồi đối diện cô, anh dùng những ngón tay phải xoay tròn tách capuchino vẫn còn nóng trên bàn. Vẫn giữ nguyên ánh nhìn chăm chú vào tách cafe từ lúc ngồi xuống, anh trầm giọng:

“ Hôm nay em rất đẹp! Mà thực ra, hai lần gặp em thì cả hai lần em đã để lại cho anh những ấn tượng hoàn toàn khác nhau.”

Ánh mắt Hiên bỗng sáng lên, cô chăm chú nghe anh nói tiếp. Hơi thở của anh thoảng hương cafe đắng đắng, anh không hề nhìn cô mà chỉ chăm chú vào tách cafe vừa uống dở. Anh tiếp tục:

“ Lần đầu gặp em, để lại trong anh là ấn tượng về một cô em gái tuy không còn trẻ nhưng vẫn rất ngây thơ, đáng mến và khiến người ta muốn che chở. Còn hôm nay em làm anh nghĩ đến những cô gái luôn tự tin với bản thân mình, những người phụ nữ độc thân hiện đại phổ biến trong xã hội hiện nay. Nếu lần đầu em là một Gia Hiên dễ gần và thân thiện thì hôm nay cảm giác em rất đẹp nhưng lại vô cùng xa cách...”

Gia Hiên cười dịu dàng nhìn anh, cô với tờ khăn giấy thấm những giọt cafe đọng nơi khoé miệng, cô khẽ nói:

“ Tự bản thân em nghĩ mình cần phải thay đổi. Thật sự lần nào gặp anh em cũng cảm giác như đang được gặp anh trai mình vậy. Tâm trạng em hôm nay chẳng tốt chút nào! Anh biết không, hôm qua em đã gặp lại chồng cũ. Điều đau khổ hơn còn phải dùng cơm với vợ chồng anh ta. Sẽ không ai biết sau những nụ cười của em là bao chua chát... Trước đây, khi bọn em còn là vợ chồng cũng từng khoác tay nhau đi ăn như vậy. Em chưa bao giờ tưởng tượng một ngày, bản thân mình thành người cũ và ngắm nhìn người đàn ông mình yêu thương bao năm qua tay trong tay với người con gái khác.”

Tâm Hiếu cười buồn. Ánh mắt anh nhìn vào khoảng không xa xăm. Giọng anh khàn đặc:

“ Chúng ta đều thật buồn cười đúng không? Cứ điên cuồng chạy đi yêu một người khác mà quên đi cách yêu bản thân mình! Thay đổi thói quen vô cùng đáng sợ, nhất là thói quen yêu một người mà mình vô cùng gắn bó! Nhưng em ạ.... chúng ta, ai cũng cần phải tự nhủ lần nữa lại yêu khi tình yêu trước đó đã rời bỏ ta đi mãi! Hãy bắt đầu lại một tình yêu khác để không thấy mình cô đơn và buồn thương thêm nữa! Em sẽ lại tìm được những niềm vui mới, những hạnh phúc mới. Tất cả lại ngọt ngào sau đắng cay. Em sẽ cảm thấy biết ơn người đàn ông đã phụ bạc mình vì rất có thể nhờ anh ta mà em sẽ tìm thấy một người đàn ông khác tốt hơn, yêu em hơn và làm cho em rung động!”

“ Anh thì sao? Em tin anh có một tình yêu khắc cốt ghi tâm nên đến tận bây giờ chỉ muốn tìm bạn đời chứ không phải là muốn yêu một lần thêm nữa!”

Tâm Hiếu nhấp môi tách cafe rồi đáp lời cô:

“ Anh yêu cô ấy từ khi biết thế nào là rung động chuyển thành thích và sau đó là yêu. Cuối cùng là khắc sâu tới mức không quên nổi. Cô ấy là đồng nghiệp của anh! Sau ngày cô ấy lên xe hoa về nhà chồng, anh đã không còn một hy vọng nào cho cuộc tình vô vọng ấy! Cái anh cần không đơn giản là quên đi cô ấy mà là quên đi tình cảm của chính bản thân mình. Nhưng người ta thường nhớ về những điều nên quên và thường quên những điều nên nhớ!”

“Anh có nghĩ vấn đề thật sự nằm ở bản thân chúng ta hay không? Em và anh, những con người bị tình yêu rời bỏ, chúng ta đều biết và tự nhủ với chính bản thân rằng cuộc tình đã qua suy cho cùng cũng chỉ là một chương đã đọc qua trong quyển sách cuộc đời, nhưng mãi mãi và mãi mãi chúng ta vẫn không có đủ dũng cảm lật sang trang tiếp theo, thậm chí đôi lúc, một vài người vô vọng trong chúng ta lại còn tự mình đóng hết cả quyển sách lại.”

Tâm Hiếu cười buồn. Hai người vô tình rơi vào khoảng không gian trầm lắng, chỉ có tiếng piano đang thả trôi trong giai điệu của Hello. Những nốt nhạc buồn thương da diết. Trong bản nhạc ấy Gia Hiên như đang nghe thấy từng câu chữ mà người đàn ông nói với cô gái của mình:

“I’ve been alone with you, inside my mind.
And in my dreams I’ve kissed your lips, a thousand times.
I sometimes see you pass outside my door.
Hello!
Is it me you’re looking for?
I can see it in your eyes, i can see it in your smile.
You’re all I’ve ever wanted and my arms are open wide.
cause you know just what to say and you know just what to do
And I want to tell you so much....
I love you.”

Ánh mắt mơ màng nhìn những dòng người vô tình đang bước qua nhau dưới lẽ đường. Trong những người kia, ai là người hạnh phúc? Tách cafe đã nguội, cô vẫn muốn nhấp môi. Ánh mắt cô khẽ cười với anh, cô dịu dàng hỏi Tâm Hiếu:

“ Hôm nay lúc anh gọi cho em, em thấy tên anh hiện lên. Tên anh thật sự rất dễ nghe. Em đã tự nói đi nói lại không biết bao lần! Tâm Hiếu. Giá mà có thể có một đứa trẻ của riêng mình, nhất định em sẽ xin ý kiến anh để làm tên cho đứa bé.”

“ Ôi trời. Anh xin em. Lấy tên anh làm tên cho bố nó thì còn nghe được!”

Cười cười, anh nói tiếp:

“ Anh cũng rất thích tên của mình. Em biết không, tên của anh được xuất phát từ hai câu Kiều nổi tiếng đấy! Em có biết đó là hai câu nào không?”

Hiên thoáng suy nghĩ vài giây rồi đáp lại anh:

“ Thiện căn ở tại lòng ta

Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài?”

“ Đúng rồi. Bố anh rất thích truyện Kiều nên ông đã lấy chữ tâm để đặt tên cho anh. Tâm Hiếu tức là Hiếu ở trong Tâm. Điều may mắn duy nhất anh tìm thấy trong cuộc đời của mình có lẽ đó là được làm con của bố mẹ. Đó là thứ hạnh phúc ai cũng dễ tìm thấy nhưng không phải ai cũng biết quý trọng. Anh vẫn nhớ ngày còn nhỏ, khi anh hỏi mẹ anh rằng: “ Ai là mối tình đầu của mẹ”. Thay vì dùng những câu chuyện cổ tích để kể lại cho anh thì mẹ đã chỉ vào bố anh đang ngồi lau bàn cờ ngoài phòng khách và cười: “ Người kia chính là mối tình đầu của mẹ!” Cuộc đời anh chắc chắn sẽ không tìm thấy những hạnh phúc giản đơn mà bố mẹ anh đã có! Nhưng được nhìn thấy bố mẹ anh hạnh phúc từng ngày đã là niềm vui sướng đối với anh.”

Bước chân ra khỏi Ciao, những cơn gió mỗi lúc càng ngày càng đập mạnh vào bàn tay giá buốt của người qua đường. Đôi tay Gia Hiên xiết chặt đai chiếc áo choàng ngoài màu nâu trầm! Nếu biết đêm về sẽ lạnh đến mức này cô nhất định sẽ không mặc chiếc váy đỏ mỏng manh! Kể từ khi ly hôn cô đã đổi luôn cách ăn mặc của mình. Trước đây, Hải Minh luôn thích cô mặc những gam màu trầm, anh cho rằng người phụ nữ đã có gia đình đừng nên vận đồ quá nổi bật. Lý thuyết dở hơi! Từ ngày anh rời bỏ cuộc đời cô, cô đã hiểu ra rằng: phụ nữ đừng bao giờ ăn diện vì cánh đàn ông, mà phụ nữ phải ăn diện cho chính bản thân mình và những người phụ nữ khác. Vì theo Gia Hiên, nếu phụ nữ muốn ăn mặc vì những người đàn ông xung quanh, thì chỉ cần mở cửa bước chân ra khỏi nhà mà không cần mảnh vải nào che thân.

Trên quãng đường về cô nghĩ đến người đàn ông vừa gặp và bất giác cô nghĩ về cô bạn độc thân Thuỳ Trang. Không hiểu sao cô muốn làm cầu nối cho bọn họ, nhưng Trang nói vẫn đang bận công tác ở Sing, đợi bao giờ cô ấy về rồi nói tiếp! Lúc từ biệt Tâm Hiếu đã mời cô ngày mai cùng anh đi ăn thử đồ Trung Quốc tại Kim Bạch Vạn. Nghe nói đến quán ăn của người Hoa này đã lâu nhưng cô cũng chưa từng bước đến. Việc ngày mai thôi để ngày mai tính! Cả một chặng đường dài đã lùi lại phía sau, khu chung cư của cô đã hiện ra

trước mắt. Cho xe vào tầng hầm, cô bước vào thang máy đi lên căn hộ quen thuộc của mình. Giọng ca Yao Si Ting khê vang lên trong túi xách, một đoạn quen thuộc trong Betrayal. Những con số quen thuộc hiện ra, Gia Hiên định từ chối cuộc gọi nhưng cô nghĩ tránh được một lúc không tránh được cả đời. Cô nhắc máy:

“ Có chuyện gì không?”

“ Em nói chuyện thiếu chủ ngữ từ bao giờ vậy?”

“ Từ khi hiểu được bản chất của anh!”

“ Anh đang ở dưới nhà em.”

Nói rồi anh tắt máy. Cười khẩy, thầm thốt ra ba từ: “ Đồ thần kinh” rồi Gia Hiên lên thang căn hộ của mình. Anh ta nghĩ cô là ai? Chồng cũ tốt nhất càng ít gặp càng tốt, mà tốt nhất là anh ta đừng bao giờ nên xuất hiện nữa thì tốt hơn! Cô hiểu câu nói “ anh đang ở dưới nhà em” của anh ta nghĩa là cô hãy xuống gặp anh ta. Rất tiếc, Gia Hiên mà anh ta gọi là cô gái của ngày xưa, còn xin lỗi, cô nghe điện thoại của anh ta đã là nể mặt quá khứ của hai người lắm rồi. Cánh cửa mở ra, đôi giày cao gót bị Gia Hiên ném vào trong tủ gỗ. Cô cởi áo choàng rồi bước về chiếc cửa sổ lộ thiên sát đất ngay tại phòng khách. Từ trên cao nhìn xuống cô thấy chiếc xe của anh ta trong ánh đèn vàng mờ nhạt. Tiếng chuông điện thoại lại kêu một lần nữa. Ngay khi tiếng chuông ở khúc dạo đầu đã bị Gia Hiên từ chối. Tiện tay cô tắt nguồn luôn!

Hải Minh không biết anh đứng ở đây làm gì? Anh càng không biết vì sao lại muốn đến gặp cô dấu anh biết ngàn lần không nên. Bực bội, khoá cửa xe và bước lên căn hộ chưa một lần đặt chân vào. Anh biết cô ở tầng bấy và anh biết số căn hộ của cô! Tất cả những gì về cô thường ngày anh đều nắm trong lòng bàn tay, ngay cả việc tối nay cô hẹn hò với một người đàn ông khoác trên mình bộ cảnh phục màu cỏ úa mang hàm thiếu tá! Ngay khi bước chân của anh ta bước chân ra khỏi xe bước về cửa chính của khu nhà thì Gia Hiên đã biết anh ta sẽ đến. Cô không sợ gặp anh ta mà là cô không muốn nhìn thấy anh ta. Sau tất cả. Sau những nụ cười gượng gạo và vẻ ngoài cứng rắn cô tự tạo bấy lâu. Sau bữa cơm uất nghẹn tối qua cô nghĩ tốt nhất đừng gặp nhau sẽ tốt hơn. Anh ta bị điên rồi!

Hải Minh không ngừng bấm chuông cửa nhưng đáp lại anh vẫn là cánh cửa trắng chìm vào câm lặng. Sự kiên nhẫn thật sự có giới hạn, anh đưa tay ra đập cửa.

Thái Văn đang tắm dành vội vàng, khó khăn mặc chiếc áo bằng một tay. Cái lạnh tràn vào qua khung cửa sổ chưa khép lại làm anh rùng mình. Tiếng chuông cửa liên tục làm anh cứ ngỡ chuông nhà mình. Ra phòng khách mới hay đó là chuông nhà hàng xóm. Từ nhẹ nhàng thánh thót thay sang âm thanh của bạo lực. Tiếng chuông đổi thành tiếng đập. Thái Văn khẽ nhíu mày, anh mở cửa quan sát thấy người đàn ông mới gặp hôm qua đang trong chiếc sơ mi nhàu nát và phảng phất mùi rượu. Vẫn giữ nụ cười trên môi, Văn nhìn Hải Minh và nói:

“ Anh có muốn vào nhà tôi dùng một tách cafe cho bớt lạnh không?”

Dãy hành lang vắng lặng, giọng nói của Thái Văn vô tình khiến cơn tức giận trong Hải Minh thối bùng lên. Anh chỉ tay vào mặt Văn và nói:

“ Chuyện của tao không đến lượt mày xía vào. Cút về nhà mày và đóng cửa lại đi!”

Gia Hiên nghe rất rõ tiếng đàn ông ngoài cửa nhà mình. Cô vẫn chần chừ từ lúc anh ta bấm chuông. Cuối cùng cô mở cửa và trừng mắt với Hải Minh:

“ Anh bị điên cũng đừng tới đây tìm tôi nữa. Tôi đã trả lại tự do cho anh rồi, chúng ta không ai còn nợ nần gì nhau nữa.”

Nói rồi cô đóng sập cánh cửa lại, chỉ còn hai người đàn ông nhìn nhau và nhìn cánh cửa vừa đóng lại. Thái Văn nhún vai và bước về căn hộ của mình. Một mình Hải Minh lạc lõng giữa chung cư không hề quen thuộc. Anh ngẩng đầu nhìn trần nhà màu trắng. Trống rỗng. Bước xuống xe và hút trọn gần bao thuốc anh mới lái xe rời khỏi!

(Còn tiếp)

18. Chương 18

Chương 18: Đành như thế thôi.

Trong lòng tựa hồ có bão, Gia Hiên sợ....cô sợ bốn bức tường cảm lạnh ngày cuối tuần. Chợt nhớ đến cái hẹn với Tâm Hiếu, cô mỉm cười rồi trở dậy và sửa soạn. Trong ánh nắng yếu ớt của mùa đông, cô thấy anh ngồi thả lỏng trên chiếc Sh màu đen, trầm lặng. Người đàn ông này dù ở bất kỳ nơi chốn nào cũng khiến người ta có cảm giác anh rất cô đơn! Phải có bao tình yêu để khiến một người đàn ông như vậy từ chối lần nữa lại yêu hết lần này đến lần khác? Hoá ra có thứ tình yêu được gọi là mãi mãi đó thôi? Hay đơn thuần đó chỉ là cách người ta đặt tên cho nó còn sự thực thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ nhất lòng mình? Sau khi ly hôn, sự tin tưởng trong cô đã không còn như lúc trước. Cô hoài nghi với tất cả, với chính cuộc sống này, và với chính con người của cô.

Mỉm cười với Gia Hiên, Tâm Hiếu quay đầu xe và khẽ nói:

“ Hôm nay thời tiết rất ủng hộ chúng ta đúng không? Cũng lâu lâu rồi anh mới thấy nắng buổi sớm.”

Gia Hiên lại gần anh rồi cười đáp lại:

“ Dạ. Anh chờ em lâu chưa?”

Anh lắc đầu rồi đưa mũ bảo hiểm cho cô. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi đường Phạm Hùng đi theo hướng Xuân Thủy - Cầu Giấy và quặt lái sang Kim Mã. Hiên không nhớ ai đã từng nhắc cho cô về Kim Bạch Vạn nhưng cô vẫn chưa bao giờ đặt chân tới đây. Tiếng điện thoại đổ chuông trong túi xách. Số của mẹ cô:

“ Hiên à. Hôm nay chú thím mời nhà mình đi ăn. Con có bận gì không về nhà cùng đi với bố mẹ!”

“ Dạ. Con đang đi gặp bạn. Lúc khác con về nhà sau vậy! Mẹ cho con gửi lời hỏi thăm chú thím.”

Trong tiếng gió đông đang ù ù bên tai, cô nghe thấy Tâm Hiếu nói vọng lại:

“ Có phiền em không?”

“ Dạ không. Phiền gì đâu ạ. Em còn cảm ơn anh không hết ấy chứ! Bố mẹ em sợ em buồn nên gọi về ăn cơm cùng thôi ạ.”

Đôi bàn tay nhỏ xinh đút vào túi áo dạ đơn giản, không kiểu cách. Điểm nhấn duy nhất của chiếc áo là chiếc đai ngang eo thắt chặt làm tôn dáng của Gia Hiên. Giữa dòng người đang qua lại cô vô tình trở thành một điểm nhấn vô cùng nổi bật. Quần Jeans sáng màu, áo choàng đỏ và boots cao. Ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm tây trước cửa Kim Bạch Vạn. Tâm Hiếu gửi xe xong vội trở ra, trầm giọng anh nói với cô:

“ Sao em không vào trong trước. Đứng ở đây hít bụi à?”

Gia Hiên ngượng ngùng:

“ Em chờ anh. Em sợ vào một mình không biết gì què lẫm!”

Không gian của Kim Bạch Vạn khiến Gia Hiên tưởng như mình đang dùng cơm ở Trung Quốc chứ không phải Việt Nam. Nghe nói ông chủ quán này là một người Hoa, cách bài trí những chiếc bàn ăn theo phong cách cổ xưa, những bức tường được thêu nổi chữ Nho mà cô không thể hiểu hết nghĩa. Như đứa trẻ lần đầu bước chân tới trường mầm non, ánh mắt Gia Hiên nhìn kỹ từng chi tiết nhỏ nhất. Tâm Hiếu lật menu rồi gửi lại thực đơn cho nhân viên và gọi món. Anh cười với Hiên:

“ Cả tuần chắc là em đều ăn thịt rồi, nên anh toàn gọi những món thanh đạm, nhẹ nhàng. Trước đây anh từng đi công tác ở Trung Quốc, khi về đã rất nhớ mùi vị của xá xíu và há cảo nơi ấy. Không biết quán này làm có ngon không nữa. Nhưng mình cứ dùng thử được không?”

Hiên gật đầu với anh, hai bàn tay của cô khẽ chà xát vào nhau để thôi buốt giá. Cô tròn mắt nhìn nhân viên bày món. Tâm Hiếu chỉ cười rồi gấp thức ăn cho cô. Những cử chỉ quan tâm của anh khiến người ta

thấy vô cùng ấm áp...Khẽ cắn nhẹ miếng mìn thầu vẫn còn nóng, nhấp môi ngậm trà hoa cúc rồi cô nhìn anh:

“ Có phải người tốt luôn chịu thiệt thòi đúng không anh?”

“ Sao em lại nói thế?”

“ Vì em thấy anh rất tốt. Tự nhiên em nghĩ không hiểu vì sao chị kia lại không chọn anh. Em thấy buồn cho anh cũng là buồn cho chính mình nữa!”

Anh chỉ cười rồi gẩy đũa, khẽ trả lời:

“ Em ăn đi. Đừng nghĩ quá nhiều, sẽ chóng già. Cuộc đời tươi đẹp. Tình yêu chỉ là một phần nhỏ trong số đó mà thôi!”

Khi bữa ăn của họ vẫn đang tiếp tục, thì Tâm Hiếu bỗng sững đôi tay cầm đũa khi ánh mắt anh nhìn thấy người vừa bước vào. Đặt đôi đũa xuống rất nhẹ, anh đứng dậy cúi đầu chào người đang bước về gần mình:

“ Cháu chào cô chú. Cô chú cũng tới đây dùng cơm ạ?”

Gia Hiên chưa kịp quay lại nhìn thì giọng nói của người đàn ông sau lưng cô khiến cô giật mình. Giọng nói ấy đã quá quen thuộc với cô suốt 27 năm qua. Người đó, là cha cô! Ông Gia Lâm gật đầu cười với Tâm Hiếu:

“ Không nghĩ người trẻ cũng tới đây. Chắc dùng cơm với bạn gái hả? Cháu cứ tự nhiên.”

Gia Hiên khẽ đứng dậy, cô mím môi và cúi đầu khẽ gọi:

“ Ba. Mẹ. Chú thím.”

Tâm Hiếu thoáng ngạc nhiên nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười và khẽ nói:

“ Cháu không biết em Hiên là con gái chú.”

Mẹ Gia Hiên nhìn Tâm Hiếu và thầm đánh giá, bà khẽ động tay chồng và dịu dàng:

“ Thôi, chúng ta qua bên kia dùng cơm. Để cho bọn trẻ tự nhiên. Lúc nào rảnh cháu nhớ tới nhà cô chơi.”

Tâm Hiếu gật đầu vâng dạ với người lớn. Mãi đến khi bố mẹ Gia Hiên đã an vị xuống một chiếc bàn cách đó khá xa, anh mới nhìn Hiên cười:

“ Không nghĩ em là con gái của chú Lâm.”

“ Em cũng ngạc nhiên lắm. Không nghĩ anh quen bố mẹ em. Sao từ trước tới giờ em không gặp anh nhỉ?”

“ Anh tới nhà em chơi luôn đấy. Nhưng thực ra toàn đi cùng sếp.”

Cười đầy ngại ngùng, anh hắng giọng rồi tiếp tục:

“ Liệu anh có khả năng được gọi đến và được bố em cho một cục tiền rồi nói: “ Cậu hãy rời xa con gái tôi. Người như cậu không thích hợp để có thể đặt chân vào nhà tôi”.”

Gia Hiên bật cười, cô khẽ nói:

“ Bố em sẽ nói thế này: “ Chú rất quý con. Chú rất mong con có thể làm con rể của chú. Thằng lớn nhà chú xác định ở Mỹ không về, nên con và con gái chú nếu xác định thì hãy dọn về đây sống cùng chúng ta”.

Tâm Hiếu nghiêng đầu dò hỏi cô:

“ Thật sao? Vậy anh phải bám em ngày càng nhiều hơn mới được!”

Cô lắc đầu rồi lại động đũa vào những món Tàu trước mặt. Thực ra trước đây khi kết hôn bố cô đã từng nói những lời đó với Hải Minh, song anh kiên quyết muốn có một cuộc sống riêng. Và hơn nữa gia đình anh càng không bao giờ cho phép con trai họ tới ở rể nhà vợ. Bố mẹ cô đã từng tin yêu anh ta thế nào Gia Hiên đều hiểu rất rõ. Có lẽ anh ta thật sự đã từng làm rất tốt bổn phận của một người con rể đối với bố mẹ cô, thậm chí anh ta còn làm công việc quan tâm hỏi han tới bố mẹ tốt hơn cả anh trai cô! Phải chăng vì đặt

quá nhiều niềm tin và hy vọng vào anh ta nên khi hay tin cô đã ly hôn, bố cô vô cùng thất vọng và căm phẫn?

.....

Thái Văn xỏ tay vào chiếc áo Vets rộng rồi bước chân ra khỏi nhà! Một chiều thứ bảy cô đơn hơn bao giờ hết. Bước chân anh lạc lối tới Yesterday. Những trang giấy vẫn thơm mùi vani nhẹ nhẹ, những dòng chữ hoàn toàn cô đơn, cô mình trong không khí của mùa đông đang đến. Cô đã không còn đến đây như những ngày trước. Anh biết! Nhưng điều đó đâu còn quan trọng khi thật sự anh đã biết cô là ai! Tình cảm của anh dành cho cô ngày một lớn, nhưng điều đó đồng nghĩa với áp lực anh tự tạo cho mình cũng tỷ lệ thuận với tình cảm đã bỏ ra. Bởi yêu một người con gái từng bị thương tổn do tình yêu mang lại, điều Thái Văn cần đó là thời gian và kiên nhẫn. Anh có thể chờ.....chờ cho đến khi cô quên đi những nỗi đau mà Hải Minh mang lại, chờ cho đến khi cô có thiện cảm và nuôi dưỡng tình yêu với anh. Nhưng anh sợ, trong khoảng thời gian anh chờ đợi cô thì cô sẽ ngã vào vòng tay của một người đàn ông khác. Là anh không có niềm tin vào bản thân hay bởi vì tình cảm vốn quá đổi mong manh nên bàn tay anh cố với chỉ càng nhận ra khó nắm giữ vô cùng? Từng nét chữ của anh viết nhanh xuống dưới:

“Đôi khi, anh ước ao rằng em ở cạnh anh lúc này để anh hiểu mình vẫn còn một điểm tựa ở đâu đó xung quanh. Em ở đâu?”

Tai đeo chiếc headphone cắm vào Ipod, bước chân Văn rời khỏi Yesterday tìm về khu nhà quen thuộc. Khoảng không gian tĩnh mịch, khoảng trời đã chuyển sang tông màu tối từ lúc nào không hay, cố gắng tìm một ánh sao le lói nhưng chỉ là vô vọng. Chẳng hiểu vì sao lòng chất chứa muộn phiền, vô tình những câu hát của Quốc Minh trong “Đành như thế thôi” vang vọng bên tai đã làm anh chìm đắm trong những vết thương lòng không tài nào thoát ra nổi. Hóa ra cô đơn vô cùng đáng sợ, nó có thể khiến một người đàn ông vui vẻ thường ngày trở thành người đa sầu, đa cảm lúc nào không hay! Bước chân chậm lại, anh nhìn thấy cô đang cười với một người đàn ông khác ngay chính trên con đường về nhà mình. Dưới ánh đèn của khu chung cư, anh thấy núm đồng tiền của cô lộ rõ, những sợi tóc thơm mùi oải hương đang thả bay. Phải chăng điều anh lo lắng đã vô tình thành sự thật?

Gia Hiên vẫy tay với Hiếu, cô đang định quay người bước vào khu nhà thì thấy Văn. Mỉm cười với anh, cô khẽ nói:

“Anh...”

Hồ hững, những bước chân chậm lại, tháo bỏ chiếc headphone, anh trầm giọng đáp lại cô:

“Ồ. Hôm nay em có hẹn à?”

Cánh cửa thang máy mở ra, họ cùng bước vào, không khí chật hẹp khiến Văn vô cùng ngột ngạt. Gia Hiên vẫn tự nhiên nói cười:

“Lần trước ở nhà anh, chị Nguyễn nói giới thiệu bạn chị ấy cho em, không ngờ chị ấy nói là làm! Em có gặp anh ấy mấy lần nhưng tới tận hôm nay đi ăn vô tình gặp ba mẹ em mới biết, đều là người quen cả! Anh bảo thế có tình cờ không?”

Văn vẫn lạnh lùng, anh chỉ à, ừ với cô. Gia Hiên khẽ cúi đầu và nói tiếp:

“Chuyện đêm qua em xin lỗi! Em không biết anh ta lại đến tìm em!”

Cô khẽ ngẩng đầu lên thấy Văn vẫn thất thần, anh vẫn im lặng không nói điều gì. Gia Hiên khẽ lay tay anh và gọi:

“Anh Văn. Anh không khỏe à? Anh sao thế?”

Thái Văn lấy lại bình tĩnh, anh khẽ nói:

“Anh không sao.”

Tiếng thang máy mở ra, bước chân về căn nhà quen thuộc bỏ rơi ánh nhìn của Hiên ở phía sau. Cánh cửa đóng lại, Thái Văn dựa người vào vô thức. Anh không biết mình đang làm sao nữa...Nghe tiếng cô cười nói về một người đàn ông khác, tự nhiên anh thấy một khoảng cách vô hình giữa cô và anh. Có phải với cô ấy

anh vẫn chỉ là một anh hàng xóm không hơn? Lục tìm chiếc zippo, tự châm cho mình một điếu Mild Seven, hơi thuốc phả. Khẽ ho vài tiếng, lại tiếp tục rít từng hồi để cố gắng trấn tĩnh lại suy nghĩ của bản thân mình. Khung cửa sổ lộ thiên trong phòng khách vẫn không hề đóng lại, những cơn gió thổi tung rèm cửa màu xanh dương bay bay. Người đàn ông độc thân đắm mình trong khoảng không sẫm tối của căn phòng. Thứ ánh sáng duy nhất thuộc về nơi đây chỉ là ánh đỏ lập lòe của đầu lọc thuốc đang hút dở. Tiếng chuông cửa vô tình không ngừng kêu bên ngoài. Thẩn thờ với tay lên công tắc điện, anh mở cửa chỉ là không ngờ người đứng ngoài đó là cô....

(Còn tiếp)

19. Chương 19

Chương 19: Biết không có kết thúc thì đừng nên bắt đầu.

Người đàn ông ngày thường vẫn nói cười cùng cô bỗng chốc như trở thành một người khác. Ánh mắt anh hững hờ và lạnh lùng. Khuôn mặt hằn lên những nỗi buồn chỉ cần thoáng qua cũng biết. Cô sợ anh không khoẻ nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô lại sợ anh gặp phải chuyện gì không vui...Cuối cùng sau một hồi trăn trở cô quyết định trở ra bấm chuông cửa nhà anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Cô như con mèo ngoan mà anh nuôi hồi bé, tròn xoe mắt nhìn anh dò hỏi. Còn anh hơi ngạc nhiên với tâm trạng vẫn còn chất đầy mâu thuẫn, rối bời. Khói thuốc bủa vây căn phòng khách khiến Gia Hiền cảm thấy vô cùng khó chịu, muốn nói một câu gì đó nhưng chưa kịp nói cô đã bị anh kéo mạnh vào lòng. Chưa bao giờ cô thấy anh lạ lùng đến vậy, bàn tay bé nhỏ muốn đẩy anh ra nhưng tiếng anh trầm ghé sát tai cô:

“ ĐỪNG. Để anh được ôm em một lát được không? Một lát thôi!”

Trong gió lạnh của mùa đông thổi tới, Gia Hiền dường như nghe rất rõ từng nhịp đập của trái tim anh. Vòng tay anh đủ rộng nhưng vẫn không thể mang lại cho cô hơi ấm. Cô cảm nhận anh đang qua cô để nhớ về một người nào đó...Phải chăng anh cũng như cô? Ai cũng có một vết thương lòng và một bóng hình đã ăn sâu khó bỏ? Phải chăng anh đang nhớ đến một cô gái mà anh từng một thời yêu đương say đắm? Họ chôn chân trong cái ôm xiết chặt, cô chỉ biết vùi mặt mình vào ngực anh để cảm nhận mùi Ck bạc hà đang thoảng thoảng bên mình. Cô còn cảm nhận rất rõ hương Mild Seven đang phả ra trong hơi thở của anh...Tiếng một người thứ ba vô tình khiến cả hai người họ buông nhau ra trong ngại ngùng. Hoàng lên tiếng:

“ Lần sau nhớ đóng cửa nhé. Anh xin lỗi đã làm phiền hai người.”

Anh khẽ ho, đang định quay người bước đi thì Hiền đã cúi đầu ngượng ngùng và chạy nhanh về phía căn hộ của mình. Cô vẫn nghe rất rõ trái tim mình đang đập rất vội. Cô vừa làm điều gì vậy? Hai bàn tay áp lên đôi má đỏ, cô thấy khuôn mặt mình nóng rát. Bất giác nghĩ đến một Thái Văn lạ lùng mà cô chưa từng thấy, Gia Hiền cảm giác có những mắt mắt khó gọi thành tên. Hoá ra, cô không hiểu gì về anh dù hai người đã tương như nhiều lúc cũng được coi là thân thiết.

Bàn tay buông thõng xuống nhìn theo bóng cô rời đi rất vội, anh trở về sofa và ngồi xuống đối diện với anh trai mình. Hoàng đặt chiếc chìa khoá xe lên bàn rồi khẽ nói:

“ Xe của chú anh đã lấy về rồi đấy! Sao thế? Anh đến không đúng lúc nên tức giận à?”

Rút điếu thuốc trong chiếc hộp vẫn mở nắp trên bàn, Thái Văn tiếp tục châm lửa và rít tiếp từng hồi. Đưa mắt về phía Hoàng, anh nói:

“ Ngày mai em sẽ về dưới nhà một thời gian. Tự nhiên muốn ở gần bố mẹ. Ở trên này buồn sắp chết rồi!”

“ Chẳng phải có cô hàng xóm xinh đẹp rồi sao?”

Khẽ nhú mày, anh khẽ nói:

“ Nhờ vợ anh, em vô tình muện chân mất rồi!”

Hoàng không nói gì, anh đứng dậy thọc hai tay vào túi quần rồi tỏ ý ra về, trước khi đi anh để lại cho Văn một câu:

“ Biết không có kết thúc, tốt nhất đừng nên bắt đầu! Anh chỉ nói vậy thôi, chú tự hiểu.”

Cánh cửa đóng lại, người đàn ông ngã mình xuống sofa và cười nhạt. Thì thôi, đành như thế thôi!

.....

Bến xe Mỹ Đình ngày cuối tuần đông hơn ngày thường, Thái Văn bước ra khỏi taxi. Anh vẫn đeo cánh tay phải chần ngang ngực. Tay trái cầm cặp số bước về phía chiếc xe khách Hoàng Long đi từ Hà Nội về Hạ Long. Cả quãng đường dài đầy mệt mỏi anh đã ngã người và ngủ từ lúc nào không biết. Trong giấc ngủ chập chờn ấy, anh nằm mơ thấy căn nhà mà mình mới sống chưa đầy một năm. Anh thấy bóng dáng của Gia Hiên trong căn bếp có gam màu vàng ấm áp. Anh còn thấy.....một đứa trẻ toét miệng cười. Nhưng sợ hãi ập đến, đứa trẻ bước ra khỏi khung cửa sổ sát đất lộ thiên trong phòng khách và rơi xuống. Thái Văn sợ hãi kêu ú ớ. Sự tỉnh, hoá ra chỉ là một giấc mơ. Một phụ nữ trung niên ngồi cạnh đưa khăn giấy cho anh và khẽ nói:

“ Chú lau mồ hôi đi. Thấy chú ngủ say quá nên tôi không dám gọi.”

“ Dạ. Cảm ơn bác. Cháu mệt quá nên ngủ lúc nào không biết!”

“ Chú nằm mơ thấy vợ và con hay sao? Tôi thấy chú gọi con trong sợ hãi. Mệt quá vẫn hay gặp ác mộng. Không sao cả!”

“ Dạ.....cháu vẫn chưa có vợ ạ!”

“ Ồ. Chưa có vợ mà đã nằm mơ thấy vợ con. Chú mà có gia đình hẳn sẽ quan tâm vợ con phải biết!”

Văn khẽ dạ một tiếng rồi đưa mắt nhìn những đoạn đường đang lùi lại phía sau.

Vừa bước xuống xe, anh đã hít hà không khí có vị mặn mòi của muối, cảm giác như đang được bơi trong đại dương vậy. Anh bước theo con đường sỏi rộng ven bờ biển, khu biệt thự Tuần Châu chẳng mấy đã hiện ra trước mắt. Mẹ anh thấy con trai về vội chạy ra mở cổng. Nhìn cánh tay gãy của Văn, bà xót xa:

“ Sao lại bất cẩn thành ra thế này chứ? Chẳng đứa nào chịu báo cho mẹ một tiếng gì cả!”

“ Con không sao mà. Chỉ cần một tháng nữa là tháo bột rồi lại bình thường thôi mà. Tuy bất tiện nhưng con quen rồi.”

Đàn chó con trong vườn thấy Văn vội chạy ra và thi nhau sủa. Thích thú, anh nheo mắt nhìn bọn chúng rồi hỏi mẹ:

“ Con Tô nhà mình dễ dãi man quá mẹ. Bao giờ con đi, mẹ cho con một chú mang theo nhé!”

Bà cười con trai, đón chiếc cặp từ tay Văn bà khẽ cười:

“ Ừ. Để mẹ bảo thằng Hoàng về đón con. Tiện mang cho cháu nội của mẹ nữa.”

.....

Gia Hiên xắn tay áo lên rồi cùng vào bếp với mẹ. Bố mẹ cô bao năm nay vẫn ở tại mảnh đất cha ông để lại. Căn nhà quá rộng chỉ tiếc thiếu tiếng trẻ nói cười. Có hai ông bà, cảnh già như hoàng hôn cuối chiều, buồn và lẻ loi. Cô biết, nhưng cô vẫn muốn sống một mình. Cuộc sống của hai thế hệ rất khó để dung hoà, dù người đó là bố mẹ đẻ của cô!

Suốt bữa ăn mẹ cô đều gấp thức ăn và kêu cô phải ăn vào chứ dạo này gầy quá. Còn bố cô uống xong chén rượu thuốc, ông khàn giọng và hỏi cô:

“ Chàng trai hôm qua không tòi đâu! Bố đã hỏi qua bên tham mưu nghe nói nó đang chuẩn bị phong hàm. Tuổi trẻ nhưng đã có rất nhiều cống hiến, con giờ cũng không thể như trước nên đừng có quá kén chọn!”

“ Bó. Bó đừng nói thế mà! Không như bố mẹ nghĩ đâu!”

“ Thế chị bảo tôi phải nghĩ thế nào? Chị giờ đã cứng tuổi rồi, lại ly hôn. Liệu mà tìm một người để nương tựa, nếu không tôi và mẹ chị sẽ xen vào chuyện này thay chị.”

Hiên chỉ biết cúi đầu dùng cơm mà không dám cãi lại ba mẹ mình. Thật là! Chẳng lẽ giữa nam và nữ không thể có cái gọi là tình bạn trong sáng? Cô không tin. Bất giác....cô nhớ đến một người quen thuộc! Nhớ đến cái ôm không lời của anh tối qua.

Bước chân ra khỏi con phố quen mà cô từng lớn lên, Gia Hiên gọi điện cho Thuý Trang nhưng đáp lại cô là tiếng tút dài. Lắc đầu, cô đưa chân về khu nhà mình đang sống. Những đôi tình nhân tay trong tay đang lướt qua cô, Yesterday hiện hữu trong đôi mắt đen sâu thẳm. Cười buồn, Gia Hiên bước vào và gọi cho mình một ly Lattee. Cô nhân viên thấy Hiên liền dịu dàng ngọt ngào:

“ Lâu lắm rồi mới lại thấy chị đến đây! Anh ấy dạo này cũng ít tới, nhưng hôm trước em thấy anh ấy đến ngồi rất lâu rồi mới rời đi.”

Gia Hiên mỉm cười lịch sự, cô ủ đôi tay của mình trong tách cafe vẫn đang nóng. Nhấp môi ngậm latte thơm ngào ngạt, bàn tay Gia Hiên lật mở cuối Nhật Ký một thời cô hay viết. Những nét chữ của anh hiện ra rất gần:

“Đôi khi, anh ước ao rằng em ở cạnh anh lúc này để anh hiểu mình vẫn còn một điểm tựa ở đâu đó xung quanh. Em ở đâu?”

Gấp lại trang giấy còn thoảng hương vani dịu dịu, có lẽ anh ấy hỏi cô gái trong lòng chứ không phải hỏi cô! Có lẽ anh ấy cũng đã sớm quên một người đứng như cô rồi mới phải. Dù không biết anh ấy là ai, nhưng Gia Hiên cảm giác người đàn ông ấy ở rất gần mình. Cảm giác anh ấy có thể nhìn thấu những nỗi lòng của cô. Cảm giác tin tưởng....chỉ là cô đã từ chối để nhìn thấy anh trong cuộc sống này!

Dãy hành lang tĩnh mịch, căn nhà đối diện đóng kín và không hề sáng đèn. Thẩn thờ nhìn khung cửa và số nhà của anh rồi cô trở vào căn hộ của mình. Trong hơi thở mỏng manh, cô cuộn mình trong tấm chăn ấm áp. Ánh đèn vàng mờ nhạt, Gia Hiên trở mình, lăn qua lăn lại nhưng không tài nào ngủ nổi. Tự nhiên cô nghĩ về những ngày tháng qua...những ngày tháng kể từ khi bước chân Gia Minh dần xa cuộc sống của cô. Một cuộc sống mới, và những người bạn mới. Có lẽ sự thay đổi lớn nhất trong những ngày cô đơn ấy chính là sự xuất hiện của Thái Văn. Đôi môi mím chặt vào nhau, cô không hiểu sao sau cái ôm lạ lùng của anh hôm qua, cô nghĩ về anh nhiều hơn. Anh như một phương trình mà cô ngỡ đã tìm ra ẩn số, cuối cùng mới hiểu mình đã giải sai. Đáp án hoàn toàn lạ lẫm. Sau vẻ bề ngoài cởi mở, vui vẻ và nhiệt tình ấy thì anh là ai? Dòng suy nghĩ miên man, Gia Hiên ngồi dậy dựa vào thành giường. Bàn tay cô lục tìm chiếc Ipod trong ngăn kéo đầu giường, vô tình chạm phải phong thư màu xanh dương vẫn còn mở mở nếp gấp. Đọc lại lá thư của người đàn ông lạ mặt đó vô tình Hiên lại rơi vào tâm trạng trầm mặc. Bản Canon in D vẫn còn đang trôi theo từng phím đàn thì cô đã nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết!

.....

Nằm trên chiếc giường thuở nhỏ, Thái Văn cảm giác mình vẫn còn rất bé. Lâu rồi anh mới có thể ngủ ngon đến vậy. Thái Văn thức dậy rất sớm, anh nghe thấy tiếng chim hót bên khung cửa sổ, hơi sương lành lạnh nhưng lại làm anh thấy tinh thần vô cùng thoải mái. Anh bước xuống vườn nhìn ba mình đang tỉa cây cảnh, mùi thức ăn của mẹ anh nấu trong bếp vô cùng hấp dẫn. Những con sóng ngoài biển du dương chạm vào bờ rất khẽ. Hít một hơi thật sâu, anh dùng tay trái bế con chó nhỏ mập nhất đàn vào lòng và vuốt ve. Nghiêng đầu nhìn nó, anh cao giọng nói với mẹ mình trong bếp:

“ Mẹ ơi. Con nhận con chó lông trắng mập nhất đàn này rồi đấy!”

Ba anh bước lại gần và nghiêm giọng:

“ Không được. Con đó là của Bim Bim. Ba đã hứa phải giữ con đó cho cháu nội rồi!”

“ Con không biết. Con này con nhận rồi! Nhà nó vẫn có một con chó Nhật già. Ba chỉ biết đến cháu nội mà không quan tâm gì đến con trai út.”

Ba anh cười vang rồi trách anh:

“ Anh cứ lấy vợ rồi sinh cho tôi cháu nội xem, lúc ấy anh muốn gì tôi cũng chịu. Niềm vui của ông bà già là được ẵm cháu. Mẹ anh cũng sốt hết cả ruột mấy năm nay. May thay Tiểu Nguyễn lại sinh cho nhà này một đứa trẻ đáng yêu đến thế! Giờ nhiệm vụ tiếp theo đến lượt anh.”

Nháy mắt với ba mình, anh cười:

“ Vậy thì con chó này ba để cho con dâu tương lai đi.”

Nói rồi anh ôm luôn con cún nhỏ vào phòng khách và bắt tay nó, vuốt ve.

Cuối tuần, Hoàng đưa con gái về thăm bố mẹ tiện đón em trai trở lại Hà Nội. Thoáng một cái, Văn đã ở nhà được một tuần. Anh thật sự nhớ căn hộ quen thuộc của mình, nhớ người con gái ấy! Gia Hiên cũng vậy, ngày nào tan làm cô cũng nhìn vào khung cửa cam lạng của nhà đối diện, ánh đèn đã tắt cả tuần mà không thấy sáng. Không hiểu sao cô có cảm giác lo lắng cho anh. Cũng thấy nhớ anh từng chút, từng chút một! Mỗi ngày tan làm, cô lại thấy căn nhà của mình trở nên tẻ nhạt...

Tiểu Nguyễn kéo rèm cửa sang một bên, ánh sáng tràn ngập trong căn phòng khách nhà Văn. Cô xắn tay áo rồi bắt tay vào quét dọn. Đang chuẩn bị đi xuống siêu thị gần nhà thì cô thấy Hiên cũng vừa bước ra. Gia Hiên cúi đầu chào Tiểu Nguyễn:

“ Chị đến ạ? Lâu rồi em thấy nhà anh ấy toàn đóng cửa. Anh ấy đi đâu vậy chị?”

“ À. Chú ấy về dưới nhà với bố mẹ chồng chị. Anh Hoàng đang đưa chú ấy lên rồi. Em đang đi đâu sao?”

“ Em định đi mua thức ăn thôi. Ngày nghỉ ở nhà mãi cũng oải.”

“ Vậy chị em mình cùng đi, tối nay em qua bên này ăn cơm với bọn chị nhá! Chị dặn anh Hoàng mang mực tươi lên. Chị sẽ làm mực hấp gừng cho em ăn thử. Ngon lắm!”

Hai cô gái xinh đẹp cùng khoác tay nhau nói cười và bước đi trong nắng đông....!

(Còn tiếp)

20. Chương 20

Chương 20: Yêu rất đau lòng!

“Chị nghĩ có một điều mà chúng ta đều e sợ: cảm giác không biết. Không biết rằng điều diễn ra trước mắt có phải là điều xứng đáng cho tất cả hy sinh? Không biết rằng mình nên từ bỏ hay phải cố gắng đi tiếp đoạn đường này? Không biết rằng vì sao ta phải làm điều chúng ta đang làm, khi không biết được mục đích là gì? Nó giống như những ngày còn rất nhỏ, chúng ta chạm bàn tay mình vào bếp lửa chỉ bởi vì chúng ta không biết rằng nó có thể nóng đến mức làm bỏng bản thân mình. Cảm giác không biết luôn làm đau chúng ta, ngay từ những lúc bắt đầu...”

Tiểu Nguyễn nói xong liền đưa ánh mắt nhìn Hiên trìu mến. Nắm lấy bàn tay giá lạnh của Hiên, cô mỉm cười rất khẽ:

“Chính vì vậy chị mong em phải thay đổi cách sống một cách tích cực hơn. Không thể sống mãi cho những nỗi đau được. Hôm qua đi thăm anh Hiếu, chị thấy anh ấy rất có thiện cảm với em. Không biết hai người có thể đi được đến đâu nhưng thấy hai người có thể nói chuyện và làm bạn....chị rất vui!”

Ánh mắt Hiên sáng lên, cô đặt ánh nhìn vào Tiểu Nguyễn và hỏi đầy sự sốt:

“ Anh Hiếu bị ốm hả chị? Em mới gặp anh ấy cách đây một tuần trước. Em không biết!”

“ Ừ. Anh ấy bị cảm lạnh em ạ. Khổ thân, anh ấy lại chỉ có một mình!”

Gia Hiên bần thần, suy nghĩ một lúc lâu cô nói với Tiểu Nguyễn:

“ Chắc em xin lỗi không dùng cơm với anh chị được đâu! Chị cho em xin địa chỉ nhà anh Hiếu được không? Em muốn đi thăm anh ấy. Sợ mai đi làm lại không có thời gian!”

Tiểu Nguyễn cảm thấy rất vui, cô dịu dàng nói:

“ Vậy em đi thăm anh ấy đi. Lúc khác chị em mình lại tâm sự sau vậy!”

Gia Hiên vừa chạy xe ra khỏi chung cư thì chiếc santafe của Hoàng cũng quặt lái vào khu nhà quen thuộc ấy. Thái Văn bước ra dắt theo Bim Bim, còn Hoàng ôm chiếc hộp lớn, bên trong là hai chú chó nhỏ đang không ngừng động loạn. Tiểu Nguyễn mở cửa rồi ôm con gái vào lòng:

“ Công chúa của mẹ, con có bị mệt không?”

Khuôn mặt bé Bim xị xuống, bé con chun mũi véo von:

“ Mẹ ơi, chú Văn xấu tính. Ông nội bảo là để con cún mập nhất cho con, nhưng chú ấy xí mất rồi.”

Thái Văn cười nhìn cháu rồi lên tiếng:

“ Nhà cháu chẳng phải có Mi Mi rồi sao? Tham lam quá không tốt, bố mẹ cháu không dạy thế à?”

Nói rồi anh bóc chiếc hộp mà anh trai mình vừa đặt xuống, tay trái Văn ôm con cún nhỏ vào lòng. Tiểu Nguyễn thấy thích mắt liền cất giọng:

“ Thích thật đấy! Chú bị dị ứng với chó mà, còn đòi nuôi làm gì? Để anh chị nuôi hết cho.”

“ Không được. Em dùng con này để tặng!”

Tiểu Nguyễn thốt lên “ À, ra vậy!” rồi trở vào trong bếp. Hoàng rửa tay xong trở ra liền cao giọng với Vợ:

“ Em ơi. Sao em bảo có cả em Hiên đang ở đây mà! Em ấy đâu rồi?”

“ Anh Hiếu bị ốm, em ấy đến thăm rồi. Chưa biết chừng hai người đó thành đôi cũng nên!”

Hoàng nhếch môi cười cười rồi ôm con gái vào lòng trong khi khuôn mặt của Thái Văn tối sầm lại. Tiểu Nguyễn trở ra phòng khách chỉ thấy chồng mình và con gái, cô liền huých tay Hoàng và khế nói:

“ Chú ấy đâu rồi?”

Hoàng đưa mắt về cánh cửa phòng ngủ được đóng kín và thì thầm vào tai vợ:

“ Thằng này đến chết vẫn không hết tính trẻ con! Ai bảo em lại động chạm đến vấn đề thương tâm của nó!”

“ Ô. Em có nói gì đâu, sao anh lại đổ cho em chứ!”

“ Chú ấy thích em Hiên, em lại đi làm mối cho bạn thân của em, thử hỏi chú ấy vui sao nổi.”

Tiểu Nguyễn vuốt ve con chó nhỏ trong tay bé Bim rồi nhíu mày:

“ Xì. Thích là một chuyện, có mang lại hạnh phúc được cho người ta hay không lại là một chuyện khác! Em nghĩ Gia Hiên và anh Hiếu thật sự rất hợp! Anh ấy từng trải lại là người trầm tĩnh, biết suy nghĩ, ăn nói và quan tâm tới người khác. Còn chú Văn nhà mình công tử quá mà em Hiên thì cần một người có thể che chở cho em ấy!”

Hoàng cũng gật đầu với vợ. Tiểu Nguyễn đứng dậy và gõ cửa phòng Văn rồi cất tiếng:

“ Chú ra ăn cơm thôi, mệt thì cũng phải ăn rồi ngủ sau.”

Hoàng cũng nói theo:

“ Ăn cho anh chị còn đưa cháu về!”

.....

Gia Hiên mua đồ xong liền tìm theo đúng địa chỉ mà Tiểu Nguyễn đưa. Thực ra cô có thể đến thăm Tâm Hiếu vào lúc khác nhưng sự thực là cô muốn tránh mặt Thái Văn và Hoàng. Cái ôm hồ hững tuần trước, cô vẫn để tâm nhưng chẳng thể từ chối lời mời của Tiểu Nguyễn. Vậy là phải cảm ơn anh Hiếu ôm đúng lúc

rồi! Mỉm cười, cô bước vào thang máy tìm nhà anh. Tiếng chuông cửa kéo dài mà vẫn không thấy người ra mở. Gia Hiên đang định quay người bước đi thì anh trở ra.

“ Sao lại là em?”

“ Dạ. Em thấy chị Hạnh Nguyễn nói anh ốm nên em tới thăm. Không biết anh đã đỡ chút nào chưa?”

Tâm Hiếu mời Gia Hiên vào nhà, cô hơi ngạc nhiên khi thấy một người con gái khác cũng đang ngồi trên sofa, khuôn mặt được trang điểm khá đậm, đôi mắt đỏ hoe như vừa mới khóc, lớp mascara trôi xuống khiến nhìn qua thấy cô gái ấy có đôi nét thảm hại và trông hơi sắc cạnh! Tâm Hiếu khẽ ho rồi anh nói với cô gái đó:

“ Em vào rửa mặt rồi nghỉ đi! Anh có khách.”

Ngô Thanh đứng dậy cúi chào Hiên rồi bước về phía phòng ngủ. Tâm Hiếu rót trà, thỉnh thoảng anh lại lấy tay chắn ngực để che những cơn ho dữ dội. Khàn giọng, anh khẽ nói:

“ Thật xin lỗi em!”

Gia Hiên mỉm cười:

“ Em đoán được người đấy là ai rồi! Không sao đâu. Em mang cho anh chút đồ. Toàn sữa và hoa quả. Anh bị ốm thì phải tích cực ăn uống mới chóng khỏi được.”

Nói rồi cô đứng dậy khi chén trà vẫn chưa nhấp qua môi. Cô lịch sự nói:

“ Nếu biết anh đang bận em đã không vào nhà rồi.”

Cô nháy mắt với anh rồi tiếp tục:

“ Em về đây. Có gì em sẽ gọi điện thăm hỏi anh sau vậy!”

Tâm Hiếu sững sờ rồi anh cũng đứng dậy hiểu ý gật đầu với cô. Anh tiễn cô xuống dưới nhà, vừa đi anh vừa chậm rãi nói:

“ Thật xin lỗi em quá! Đúng là hôm nay anh vừa mệt, lại gặp phải những chuyện không như ý muốn. Cô ấy phát hiện chồng ngoại tình nên kiên quyết đòi ly hôn và đến tìm anh để an ủi! Anh chẳng biết phải nói gì cả, chỉ biết để mặc cô ấy khóc thôi.”

Gia Hiên cười buồn, cô dừng bước và quay sang anh:

“ Hoá ra nhiều người rơi vào thất bại trong hôn nhân chứ không riêng mình em! Nhưng chị ấy thật may mắn vì có một người luôn hết lòng yêu mình như anh. Em nghĩ, chị ấy sẽ biết trân trọng. Và anh hãy tận dụng cơ hội thuộc về mình nhé! Em tin anh sẽ hạnh phúc, anh trai ạ.”

Tâm Hiếu đưa tay ra vỗ vai cô rồi dặn dò:

“ Đi đường cẩn thận. Cảm ơn vì có một người bạn, một người em gái như em. Cảm ơn em đã thông cảm cho anh.”

Gia Hiên vẫy tay chào anh rồi lấy xe. Những con đường quen bỗng chốc thành xa lạ, cô không về nhà mà quặt lái vào Bách Thảo. Những chiếc lá vàng phủ kín gót giày. Chậm rãi bước đi theo con đường men hồ, những con bồ câu trắng thấy người liền vỗ cánh bay. Nơi đây cô đã từng cười ngọt ngào với người chồng cũ. Cô vẫn nhớ lúc chụp ảnh cưới, cũng chính nơi này khi những khóm sen cạnh đang khoe sắc, chiếc cầu quán quanh những gốc cây cổ thụ bắc qua hồ. Cô đã từng tạo dáng như những cô dâu trẻ kia. Sự tuyệt vời nhất của một tấm hình là nó chẳng hề thay đổi dù có biết bao năm tháng trôi qua hay dù cho những con người trong đó đã, đang và sẽ có biết bao nhiêu đổi thay....Ngồi xuống chiếc ghế đá lạnh lẽo, ngắm nhìn những đôi tình nhân đang trao nhau những ánh nhìn âu yếm, những cái nắm tay xiết chặt, những nụ hôn vội vàng mà chan chứa yêu thương, Gia Hiên thấy lòng lạnh tê tái! Thọc sâu đôi bàn tay vào túi áo len ấm áp, cô cười buồn. Cười với chính mình, nụ cười cho những ngày xưa đã trôi về phía cũ, vừa ấm áp, vừa đón đau.

Ánh chiều đã dần nhuộm tối, Gia Hiên dắt xe ra khỏi công viên, cô tiếp tục chạy xe về đường Bà Triệu rồi mua vé vào rạp. Megastar chỉ có mình cô một mình! Nhưng ai cấm một mình thì không được đến xem film? Hờ hững với những lứa đôi, những gia đình hạnh phúc ngày chủ nhật, cô tìm chiếc ghế của mình và lặng lẽ

xem lại Thanh Xà Bạch Xà. Cuối cùng cô đã tìm được đáp án của Thái Văn khi xem bộ film này lần trước. Cuối cùng cô đã khóc, chỉ tiếc không có anh ở cạnh để cô có thể mượn bờ vai rộng dựa vào! Hoá ra tình yêu lại đau đớn thế. Tiếng đôi tình nhân ngồi cạnh khẽ thủ thỉ với nhau. Người đàn ông lạnh lùng nói với cô gái của mình rằng: “ Yêu không đau lòng, hết yêu mới đau lòng!”. Gia Hiên tự nhủ, thật sao? Vậy tại sao Xà Tinh vẫn còn yêu Hứa Tiên, vẫn còn yêu sâu sắc mà phải sống trong quần quai và đớn đau? Yêu thật sự rất đau lòng!

Cô trở về nhà khi đêm đã khuya, hơi thở mỏng manh mang theo những làn khói mỏng, lục tìm chiếc chìa khoá căn hộ của mình lúc này cô mới để ý thấy người đàn ông ở căn hộ đối diện đứng tựa vào cửa từ lúc nào không biết. Ngượng ngùng cô ngẩng đầu và nói với anh:

“ Anh mới về à? Em thấy chị Nguyễn nói anh về dưới nhà, hôm nay mới lên!”

Thái Văn khẽ cười, anh vẫn đứng yên, cánh tay trái vẫn đang ôm theo con chó nhỏ. Anh nói:

“ Anh mang lên cho em con cún nhỏ làm bạn. Chẳng biết em có thích không nữa!”

Gia Hiên nhìn theo tay anh, cô thích thú vội bước đến gần và đón con cún vào lòng. Dịu giọng, cô khẽ nói:

“ Cảm ơn anh. Con chó yêu quá.”

Cô vuốt ve nó rồi cương nựng:

“ Mày tên là gì nào? Để chị đặt tên cho mày nhé!”

Vẫn cười, anh nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến và chan chứa yêu thương, khẽ hắng giọng, anh nói:

“ Em cứ gọi nó là Ok đi.”

Hiên tròn mắt ngẩng đầu nhìn anh và ngạc nhiên:

“ Hả? Sao lại tên là như thế ạ?”

“ Vì anh thấy nó đáng yêu tới mức khiến ai nhìn cũng không thể phủ nhận nên gọi là Ok. Đây, không phải đầu óc em trong sáng như tờ giấy than chứ hả? Đừng có mà nghĩ linh tinh!”

Gia Hiên cúi đầu mỉm cười, má cô ửng đỏ khoe núm đồng tiền duyên khiến Thái Văn muốn ngắm nhìn mãi không thôi. Anh như bị thôi miên trước vẻ đẹp của cô gái hiện hữu ngay trước mắt. Rất muốn nói một câu tình tứ nhưng tiếng chuông điện thoại vô tình kéo anh rời khỏi khung cửa đang đứng. Khẽ nói với cô:

“ Muộn rồi, em về nghỉ sớm đi!” rồi anh trở vào phòng khách giải quyết chiếc điện thoại đang phát âm ồn ào.

(Còn tiếp!)

21. Chương 21

Chương 21: Love me? You really love me?

Những hàng cây xào xạc ngoài cửa kính, không gian ẩm ướt và lạnh dần như những luồng hơi nước vô hình thổi đến. Có chút mây từ không gian xa lạ ủa đến nhanh chóng. Những ngón tay được sơn màu mận thắm nắm chặt vật áo măng tô rồi kéo cao chiếc dây túi xách LV trên vai, cô gái bước ra khỏi sân bay Nội Bài tiến về chiếc taxi vẫn chưa có khách... May đọc địa chỉ nơi cần đến rồi thần thờ nhìn những con đường xa lại bị bỏ lại sau lưng.

Thái Văn nhìn những đám mây vờn vũ ngoài cửa sổ, thở dài. Đôi mắt anh nhìn ra khoảng không ngoài kia, những hạt mưa đang tấp vào khung kính của cánh cửa lộ thiên trong phòng khách. Nền trời một màu xám xịt. Lúc này là 4h30p chiều! May nói cô ấy sẽ đến đây sau khi làm xong thủ tục ở khách sạn.

May! Đó là một cô gái rất đẹp, cái đẹp gợi cảm mang đậm nét Á Đông. Cô ấy vốn là người Việt nhưng từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên ở phố người Hoa trên đất Mỹ. Anh vẫn nhớ lần đầu tiên gặp cô ấy. Một đêm giáng sinh buồn chán, tiếng Tàu chọt choẹt nên anh chỉ biết sử dụng tiếng Anh làm tấm lá chắn duy nhất cho mình. Nhớ hơi nóng của bát mì vằn thắn mà cô ấy tự tay mang ra cho anh, nhoẻn cười đầy quyến rũ, cô ấy hỏi anh bằng thứ tiếng Anh pha âm Mỹ đặc sệt:

“Are you chinese?”

“No, I’m vietnamese. Do you know Vietnam?”

Cô ấy reo lên khi biết câu trả lời của anh, ánh mắt ngỡ ngàng tưởng như không tin được:

“Việt Nam. Anh là người Việt Nam sao? Em, em cũng là người Việt Nam đó!”

Anh và May đến với nhau bằng sự tình cờ như thế. Có một thời anh từng tin rằng cô và anh sẽ tiến xa hơn trong một mối quan hệ mang tên ràng buộc. Nhưng sau khi sống thử cùng nhau anh mới hiểu giữa anh và cô không thể nào bước quá xa được nữa. Cô làm việc cho một hãng mỹ phẩm của Mỹ tên là gì anh cũng không nhớ nổi. Chỉ nhớ một thời cô đã từng khoác tay anh tham gia các bữa tiệc, gặp gỡ bạn bè, những mối quan hệ xã giao với tư cách bạn gái. Nhưng trong ấn tượng của anh vẫn rất rõ ràng, anh chưa bao giờ nói yêu cô dù bằng cả tiếng Anh hay tiếng Việt. Chiếc điện thoại thời thượng khê rung ù ù trong túi quần, Văn rút máy và trầm giọng:

“Em đến đâu rồi?”

Giọng nói cô vẫn ngọt ngào như xưa, dịu dàng cô cất tiếng:

“Dạ. Em đang ở dưới sảnh chung cư. Anh xuống đón em được chứ?”

“Anh xuống ngay đây!”

.....

Cơn mưa cuối chiều không đủ lớn nhưng cũng khiến Hiền chau mày khó chịu. Cô vừa đảo qua chợ khó khăn lắm mới tìm mua được gà sống đen. Chiều nay, một chị cùng cơ quan đã mách cô rằng chỉ cần cho tam thất cùng một chút rượu ướp trong bụng con gà rồi đem hầm cách thủy sẽ rất tốt cho việc làm mạnh cơ bắp, giúp xương liền nhanh. Nghĩ đến Văn cô lại nhớ con chó nhỏ của mình, bắt giắc mỉm cười. Bước vội lên đại sảnh, Hiền rũ chiếc ô đang nhỏ nước rồi thu lại. Vừa quay người cô thấy Văn đang đi ra khỏi thang máy. Mỉm cười với anh nhưng chỉ thoáng trong phút giây, cô bỗng sững sờ.

May vừa nhìn thấy Văn bước ra đã vội chạy về phía anh và dang đôi tay bé nhỏ ôm chầm lấy anh. Ghì sát cằm vào vai anh, cô thì thầm rất khẽ:

“Nick. I really miss you!”

Thái Văn ngưng ngừng gỡ tay May ra, nhìn thẳng vào mắt cô đầy trù mến, anh trầm giọng:

“May. Đây là Việt Nam chứ không phải ở Mỹ. Ok?”

Khi hai người họ còn đang nhìn nhau đầy thân mật thì Gia Hiền đã bước qua anh từ lúc nào không hay! Anh biết, chắc chắn cô đã hiểu lầm hành động vừa này!

Căn phòng khách trầm lặng, May ngồi ôm tách cafe vẫn đang còn nóng. Đây là loại cafe mà Văn thích nhất, cô biết_vẫn là Kopi Luwak... Người đàn ông đang trầm mặc cạnh khung cửa sổ kia dường như vẫn không hề đổi khác. Thái Văn mở chiếc zippo và tự châm cho mình một điếu thuốc. Hít một hơi thật sâu, anh phả ra những làn khói mỏng. Hoàng hôn đang buông dần theo từng hạt mưa ướt át. May đứng dậy đi về phía anh, cô nhẹ nhàng quàng tay ôm chặt thắt lưng người đàn ông ấy từ phía sau. Dựa đầu vào vai anh, nghe tiếng đập của trái tim anh vốn là một niềm hạnh phúc, nhất là khi cô đã xa anh quá lâu, cả về thời gian và không gian. Nhớ một người mình từng yêu say đắm đủ khả năng để đốt cháy cõi lòng của một cô gái si tình!

Thái Văn khàn giọng:

“Đừng như thế được không. May! Chúng ta chia tay rồi mà em.”

Có bao nhiêu tủi thân, cô vẫn giữ chặt anh bằng đôi bàn tay nhỏ bé, giọng nói yếu ớt:

“ Anh đã có người phụ nữ khác phải không? Phải không Nick?”

Anh xoay người, bằng một bàn tay trái khẽ nâng khuôn mặt trang điểm rất đậm của cô lên, những ngón tay dài buốt lạnh của anh quét ngang những giọt nước mắt đang trực trào rơi xuống trên khuôn mặt ấy. Vẫn giọng nói ảm áp mà xa vời, anh nói:

“ Em biết là chúng ta không thể! Phải không? Kết quả của một cuộc tình cố gắng vẫn sẽ là vô vọng. Em hiểu điều đó hơn anh mà!”

Cô lắc đầu, những lọn tóc xoăn đung đưa, khuôn mặt xinh đẹp đang mặc sức chối bỏ những gì anh vừa nói. Nghẹn giọng, cô nức nở:

“ Không. Lần này em về đây vì em thật sự muốn được ở bên anh. Nick. Em đã rất nhớ anh, em không thể sống thiếu anh được!”

“ May à. Em mãi mãi là một sự tiếc nuối lớn nhất anh đem theo cạnh mình. Và anh biết rằng tiếc nuối đó càng sửa đổi thì chỉ càng tồi tệ hơn. Dẫu rằng anh có xếp từng mảnh vỡ trái tim em lại lành lặn bằng chính bàn tay đã đập vỡ nó, nhưng luôn còn đó những vết hằn... Nên anh chỉ biết bù đắp bằng ngần ấy năm bên cạnh em như một người bạn thân, anh sẵn sàng nghe niềm vui của em khi em hẹn hò cùng chàng trai khác, khóc cùng em những giọt nước mắt không phải lỗi từ anh. Nhưng yêu em thì anh không thể...Anh xin lỗi.”

Ngả đầu vào ngực anh, cô càng không kìm được lòng mình mà khóc dữ hơn. Trong buồn thương, cô nói:

“Em đã từng nói với anh: dẫu thế giới này ra sao, dẫu nỗi đau em phải chịu đựng như thế nào, dẫu em phải từ bỏ tất cả mọi thứ: gia đình, bạn bè, sự nghiệp, cuộc sống, em cũng sẽ bên anh đến suốt cuộc đời này. Anh có nhớ không? ”

Khẽ vỗ về cô, anh nói:

“ Anh nhớ..nhưng May à...!”

“ Anh còn nhớ, vậy tại sao anh lẳng lặng trở về mà không hề nói với em? Tại sao anh lại lẳng lẽ bước ra khỏi cuộc đời em đây vội vã? Tại sao hả Nick? Em đã bao giờ thật sự quan trọng với anh hay chưa?”

Đẩy cô ra khỏi người mình, Văn bước về hướng kệ gần sofa rút tập khăn giấy, anh cẩn thận thấm những giọt nước mắt trong suốt trên gương mặt cô gái xinh đẹp đang ngay cạnh mình. Anh đã từng rất thích cô, và đã từng bị quyến rũ bởi tuổi trẻ, cũng như tình cảm nồng nhiệt mà cô mang đến. Nhưng đó không phải là tình yêu. Bởi chưa bao giờ anh nhớ nhung cô ngay cả khi hai người đang trong thời gian tốt đẹp nhất! Hoá ra May vốn chỉ là một người bạn thế chỗ cho nỗi cô đơn trong anh.

Ngước nhìn anh, cô nấc lên từng tiếng một cố gắng cho mình đừng khóc, cô vẫn dịu dàng, giọng nói vẫn ngọt ngào và chất chứa những nỗi đau khó nói:

“ Tại sao anh lại như thanh nam châm cùng cực? Em càng tiến lại gần thì anh lại càng cách xa em?”

Khẽ véo má cô, anh cười nhạt:

“ Bởi vì, ở đâu đó trên thế giới này có một chàng trai tốt hơn anh đang chờ em lao vào vòng tay của anh ta để anh ta có thể che chở và thương yêu em. Bởi vì anh không tốt như em nên anh không xứng đáng với tình cảm mà em dành tặng. Nên anh chỉ có thể đi cùng em một đoạn đường đứt đoạn chứ không phải là cả chặng đường đời.”

May thần thờ trước những gì anh nói, bàn tay cô xiết chặt vạt áo vest của anh. Cuối cùng cô hỏi nhỏ:

“ Anh có thể nói thật với em được không Nick. Anh đã từng yêu em một chút nào không?”

Anh im lặng, đó là câu hỏi mà ngay chính anh cũng không thể có đáp án cho riêng mình. Liệu trong hơn một năm bên cô, anh đã từng yêu cô hay không? Trong sự im lặng đó, May vẫn không ngừng hỏi:

“ Có hay không? Nick. Anh đã từng yêu em chứ?”

Thái Văn ngẩng đầu lên nhìn trần nhà đầy tuyệt vọng, anh chỉ biết thở dài. May lại oà khóc, trong nước mắt cô lay người anh và vẫn liên tục hỏi:

“ Love me? You love me? You really love me?”

“Why you always ask me this question? Is this the most important thing in your life?”

May buông Văn ra, cô cay đắng nói với anh bằng thứ tiếng Việt bị bỏ quên bao năm của mình. Nước mắt vẫn nghẹn ngào:

“ Anh biết không.....đó là điều mà một cô gái muốn được nghe nhất! Em trở lại tìm anh bởi em vẫn hy vọng sau hai năm xa cách, anh vẫn dang đôi tay ôm em vào lòng. Nhưng anh không phải là người như thế. Không phải vì anh không yêu em. Vì xét cho cùng anh không hiểu tình yêu là gì Nick ạ. Anh không bao giờ hiểu được đâu....”

Cánh cửa căn hộ của Văn mở ra rồi sập lại, May quay lưng bước ra khỏi cuộc đời anh như anh đã từng bỏ cô đi...chỉ có điều lần này mãi mãi họ không còn khả năng để gặp lại nhau.

Gia Hiền vừa mở cửa để chuẩn bị đi đổ rác thì cô thấy cô gái xinh đẹp vừa gặp cách đó không lâu dưới nhà lao vào thang máy, đôi bàn tay búp măng thon dài, mềm mại che kín khuôn mặt đang khóc nức lên. Ánh mắt Hiền thoáng buồn, nhìn về căn hộ đối diện vẫn rơi vào cảm lặng.

Thái Văn ngả người xuống sofa. Đôi mắt anh mờ đi vì quá mệt mỏi. Anh không yêu May. Nhưng anh sẽ phải sống cả đời với những áy náy trong lòng. Anh nợ cô ấy những năm tháng đẹp nhất của tuổi thanh xuân. Đã rất nhiều lần anh muốn nói “ love you” nhưng cuối cùng tiếng yêu khó phát âm hơn anh tưởng tượng. Anh chỉ có thể nói anh rất thích May. Thế nào là thích ? Là cảm thấy vui vẻ khi bên cạnh nhau, là muốn cùng nhau làm rất nhiều chuyện, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim, cùng nhau chơi bóng, cùng nhau co rúc trên giường đọc sách trong những đêm đông giá lạnh, cùng nhau trải qua những phút giây vui vẻ...nhưng Yêu thì sao? Phải chăng ngoài những khi hạnh phúc bên nhau, còn phải biết gánh vác cho nhau những áp lực, những trách nhiệm, chia sẻ nhau những thống khổ, bi thương... Anh nghĩ khi nói yêu một người là muốn tiếp nhận tất cả những gì thuộc về người đó, bất kể là tốt hay xấu, bất kể có được người đó đáp lại hay không. Yêu một người không chỉ là ngoài miệng nói mình yêu người đó, hôn môi, làm tình, hoặc là cùng nhau tiêu phí thời gian... những điều đó đều rất đơn giản, chỉ đơn thuần là bản năng của con người. Yêu một người là phải hiểu trên vai mình có bao nhiêu trách nhiệm là muốn tiếp nhận người đó, bảo vệ người đó, khích lệ người đó... nhưng quan trọng nhất là, yêu người đó bằng mọi giá, bằng cả trái tim, bất mình phải luôn yêu người đó, mà không thể yêu một người nào khác, dù là người đó làm mình tổn thương thế nào đi nữa thì mình cũng muốn làm tất cả vì người đó. Và vô tình trong những day dứt về một người trong quá khứ anh đã tìm được đáp án cho chính bản thân mình. May đã sai. Anh có biết yêu! Và anh biết rõ tình yêu ấy đang ngày một lớn dần lên. Hoá ra anh thật sự có một trái tim !

(Còn tiếp)

22. Chương 22

Chương 22: Không bằng chúng ta bắt đầu lại một lần nữa!

Văn không nhớ mình đã gục đi trên sofa từ lúc nào không hay, cơn gió thổi tới khiến anh khẽ rùng mình. Căn nhà hoàn toàn chìm trong bóng đêm và cảm lặng. Với tay tìm lên công tắc điện, đôi mắt vẫn chưa kịp thích ứng với thứ ánh sáng vừa xuất hiện, anh đưa tay trái lên che mắt. Chớp mắt liên tục, Văn khẽ nhìn xuống cổ tay, chiếc đồng hồ quen thuộc cho anh biết bây giờ là mười một giờ đêm. Anh như nghe thấy đâu đó tiếng nói cười của Hiền vọng lại sau cánh cửa chính. Bước chậm rãi về hướng ấy, giọng nói của cô ngày một gần...Bàn tay đưa lên chần chờ, cuối cùng anh quyết định bấm chuông

Gia Hiên đang tung quả bóng golf về phía Ok bỗng sững lại. Liệu ai còn có thể tìm cô vào giờ này? Hải Minh sao? Hay là bảo vệ khu nhà? Hay là....! Cô ôm Ok vào lòng và trở ra mở cửa. Người đàn ông đang dựa vào bức tường câm lặng, trên người anh toàn mùi thuốc lá, khuôn mặt không hề có một chút cảm xúc nào. Một Thái Văn lạ lẫm không khỏi khiến cô giật mình! Nhỏ giọng, cô nói:

“ Anh vào nhà đi ạ.”

Anh vẫn im lặng từ lúc bước vào, cúi xuống nhặt quả bóng trên tay, ánh nhìn của anh chăm chú đặt vào quả bóng! Gia Hiên mang cafe ra cho anh rồi lại ôm con chó nhỏ khẽ vuốt ve. Cô khẽ nói:

“ Anh có chuyện buồn phải không ạ?”

Anh ngược lên nhìn cô rồi lại cúi xuống im lặng, bàn tay vẫn mân mê quả bóng và không có ý mở miệng. Không khí trở nên ngột ngạt, Gia Hiên gượng gạo nói tiếp:

“ Lúc em đi xuống dưới nhà, em thấy cô ấy đã khóc! Đó là bạn gái anh phải không ạ? Thật khó để tìm thấy tình yêu của đời mình nhưng đánh mất chỉ cần trong giây phút. Em nghĩ....hai người yêu nhau sẽ không tránh được lúc cãi nhau. Vậy thì cùng bình tĩnh để suy xét lại và....rộng lượng với nhau!”

Hai chân vắt chéo, Thái Văn thả quả bóng lăn xuống rồi ngã người xuống sofa, anh trầm giọng:

“ Em và anh bạn của Hạnh Nguyễn tiến triển tốt chứ?”

Hiên nhú mày, cô cười:

“ Anh ấy chắc giờ này đang trong vòng tay của một cô gái khác, một cô gái mà anh ấy chôn chặt tình cảm trong hơn mười năm. Anh nghĩ em và anh ấy liệu có thể tiến triển theo hướng nào?”

Thái Văn ờ một tiếng. Cả hai lại rơi vào im lặng, Gia Hiên đứng dậy và dịu dàng:

“ Anh chưa ăn tối phải không? Anh có muốn dùng thử một chút canh gà do em nấu không? Rất tốt cho người bị gãy xương.”

Anh khẽ gật đầu rồi đứng dậy theo cô vào phòng bếp. Chiếc bàn gỗ vôi cùng lạnh, Gia Hiên đặt bát canh trước mặt Thái Văn rồi ngồi xuống một chiếc ghế đối diện, cô đặt Ok vào lòng và cầm quả táo xanh lên cẩn thận gọt từng sợi vỏ. Canh thuốc có vị đắng, rất khó uống, Thái Văn nuốt từng ngụm một, anh vẫn cúi đầu, trầm giọng:

“ Cô gái hôm nay em nhìn thấy tên là May. Anh và cô ấy quen nhau khi anh mới đến Newyork. Bọn anh có một thời gian qua lại và chia tay một năm sau đó! Cô ấy luôn hỏi anh có từng yêu cô ấy hay chưa? Anh rất muốn thương cô ấy, rất muốn yêu cô ấy nhưng anh không thể làm được. Có thể anh là người không tim, không phổi, là một người ích kỷ và chỉ biết mang đến cho người khác thương tổn, không hơn!”

Gia Hiên dịu giọng:

“ Anh đừng nói thế mà! Em cảm thấy.....anh rất tốt. Nên một cô gái dành tình cảm sâu sắc cho anh cũng là chuyện rất dễ hiểu.”

Anh khẽ ngẩng đầu nhìn cô dò hỏi:

“ Vậy sao? Vậy còn em?”

“ Em á?”

Thái Văn tiếp tục cúi đầu, đưa thìa canh vào miệng. Đôi mày khẽ nhíu lại, anh tiếp tục:

“ Chúng ta không phải là những đứa trẻ sống bằng nhiệt huyết của tuổi thanh xuân. Chúng ta đang sống bằng những đắn đo và sự toan tính trong lòng. Vì chúng ta, ai cũng sợ gặp phải mất mát! Có lẽ, cả em hay anh đều đã từng đi qua nỗi đau nên càng hiểu rất rõ về cái giá phải trả cho những việc làm thiếu suy nghĩ, cho những hành động được quyết định vội vàng.

Chúng ta không quên được quá khứ không phải vì trong em còn hình ảnh của người chồng cũ, cũng không phải vì trong anh còn bóng dáng của những cô bạn gái một thời xa xứ mà vì.....chúng ta bị hoài niệm những năm tháng quá khứ của chính chúng ta!”

Bàn tay Hiên vẫn đều đều gạt những lần vỏ mỏng ra khỏi quả táo thơm trên tay. Thái Văn dừng lại vài giây, anh vẫn cúi đầu rồi tiếp tục:

“Nhiều năm về trước anh từng bị ám ảnh bởi một lời thoại trong Happy Together. Nhưng suốt bao năm qua, anh vẫn chưa tìm được người con gái để biến câu nói ấy thành câu chuyện của riêng mình. Chỉ cho đến khi gặp em. Gia Hiên: “Không bằng, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.” Chúng ta cùng thử một lần nữa lại yêu được không?”

Giọng nói trầm ấm của anh, từng câu chữ hết sức rõ ràng và rành mạch. Cô bị giật mình trước câu hỏi ấy, vô tình lưỡi dao xoẹt qua đầu ngón tay từ lúc nào cô cũng không biết. Thái Văn đứng dậy bước qua dây ghế về phía cô, anh ngồi xuống và cầm ngón tay cô lên đưa vào miệng. Hiên cố giật lại nhưng không cản nổi lực của anh. Ngậm chặt tay cô trong miệng cho đến khi cảm nhận rất rõ không thấy máu chảy ra nữa, anh mới buông ra và giữ chặt lại. Ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt hiền của Hiên, anh lặp lại câu hỏi lúc trước một lần nữa:

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Được không?”

“Em...em...!”

“Em không cần nói gì cả, anh hiểu hết! Những người chúng ta có duyên nhiều không đếm được. Nhưng duyên cũng có duyên sâu duyên nhạt. Hôm nay cùng một chỗ, ngày mai đã không thể gặp vì vậy, anh không muốn đánh mất duyên phận khó khăn lắm mới tìm được của mình... Em hiện giờ vẫn còn độc thân. Không bằng làm bạn gái anh đi?”

Gia Hiên nhìn vào mắt anh. Ánh mắt trong suốt mà không nhìn thấy đáy. Cô không nhìn ra trong ánh mắt đó đang chứa loại cảm xúc gì. Là vui sướng, chờ mong. Hay là khẩn trương, hồi hộp? Ngay cả ánh nhìn quen thuộc mỗi khi trêu tức cô đều không có. Cô khó khăn trả lời anh:

“Anh thật sự thích em sao?”

“Anh cho rằng mình đã nói rất đầy đủ rõ ràng.”

“Hôm nay anh muốn hay là muốn từ lâu rồi?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

Gia Hiên thấy mình như sắp bị đánh bại. Cô không lường được chuyện gì sẽ xảy ra nên hạ mắt xuống, nhìn vào đồng hồ táo trên bàn, nói lí nhí: “Em mệt rồi. Chúng ta ngày mai nói sau...”

Cô rút tay ra khỏi bàn tay anh rồi đứng dậy bước về gian phòng khách. Thái Văn hệt hững hờ trước ánh mắt buồn và sự lùi bước của Hiên. Anh đứng dậy chậm rãi xoay người rời đi. Trước khi bước chân ra khỏi cánh cửa anh khẽ nói:

“Có lẽ em cần thời gian. Anh sẽ chờ...!”

Trong căn nhà vắng lặng, đồng hồ đã điểm mười hai giờ, Thái Văn cảm nhận rất rõ hơi ẩm của không khí đang lan ra trong phòng khách. Với tay tìm ví tiền và điện thoại, anh khoá cửa rồi bước ra khỏi nhà. Hà Nội hoàn toàn vắng lặng. Đêm cô đơn và đêm trầm tĩnh, cơn mưa phùn mùa đông ngấm dần vào chiếc áo vest của người đàn ông đẹp trai đang lạc hướng. Những quán hàng đã đóng cửa từ lâu, người ta không còn thấy tiếng người qua đường, chỉ thỉnh thoảng có tiếng rao đêm đầy mỗi mệ. Đưa tay lên vẫy một chiếc taxi, Thái Văn đọc địa chỉ rồi ngã người xuống ghế đầy mỗi mệ. Palm Court vẫn đông khách như mọi ngày, cười nhạt anh bước về chiếc ghế gần quầy bar nhất rồi gọi một ly Brandy. Mùi rượu xộc vào cuống họng, những giọt chất lỏng màu hổ phách ấy chảy tới đâu đều mang hơi ẩm để lại. Một nơi nào đó lạnh giá trong cõi lòng như được sưởi ấm. Anh không nhớ mình uống bao nhiêu ly, chỉ nhớ là cho đến khi gục xuống khiến người phục vụ nhìn anh đầy lo lắng. Khoé môi khẽ nhếch lên, Thái Văn rút ví rồi hỏi cô nhân viên có vẻ mặt còn non nớt:

“Thế này đủ rồi chứ?”

Trong hơi men, anh đứng dậy bước ra khỏi bar. Lúc này trời đã chuyển giao sang ngày mới. Có thể do mưa càng lúc càng dày hạt nên thứ ánh sáng lơ mơ vào lúc 3, 4h sáng đều không tìm ra nổi. Anh chỉ thấy thấm lạnh, tóc đều ướt sũng. Bước chân lảo đảo. Con đường vắng tanh, một chiếc taxi cũng là hiếm hoi trong

trời đông giá buốt. Mưa ngấm khiến anh thấy tỉnh táo hơn đôi phần, mơ hồ vẫn tìm được đường về nhà, nhưng vừa bước vào trong cửa thì chân anh đã khuỵu xuống. Hình như rất lâu rồi anh mới vận động theo kiểu hành người đi bộ vài km. Trong thứ ánh sáng báo hiệu ngày mới đang tới, Văn không thể nào thuyết phục bản thân nhắm mắt lại dù cả đêm hôm qua anh chẳng hề chớp mắt được bao lâu. Đầu anh như muốn nổ tung ra đến nơi, dạ dày cồn cào và không ngừng gào rú. Bám theo thành sofa, anh trở về phòng tắm và nôn bằng sạch. Dịch vị cuộn lên khiến anh càng thấy đau dữ dội. Lục tìm chiếc điện thoại, anh gọi tới số máy quen thuộc của chị dâu.

Tiểu Nguyễn vẫn còn đang nằm trên giường, hiếm khi cô mới được cuộn mình trong chăn ấm buổi sáng. Gần một tuần nay cô đều bận rộn với những ca phẫu thuật lúc nửa đêm. Kể từ khi Phillip đi thì công việc càng chất lên vai mỗi lúc nhiều hơn. Hoàng vừa làm xong bữa sáng, anh mang sữa và cháo vào trong phòng ngủ cho vợ, thấy điện thoại của cô kêu, anh hơi nhú mày. Tiểu Nguyễn nheo mắt nũng nịu:

“ Anh đưa máy cho em.”

Hoàng liếc qua thấy số của Văn, anh đưa máy cho vợ rồi lau bầu:

“ Thằng này không biết mấy giờ à mà gọi người ta sớm như thế!”

Tiểu Nguyễn vẫn trong trạng thái ngái ngủ, giọng vẫn nghệt lại:

“ Alo. Có chuyện gì vậy chú?”

“ Dạ dày em ngấm đau, nhức đầu nữa. Chị mang thuốc qua cho em!”

Nói rồi anh tắt máy và tiếp tục chạy vào toilet nôn khan. Tiểu Nguyễn vùng dậy ra khỏi chăn rồi nhanh chóng làm vệ sinh và thay đồ. Hoàng đang cho con ăn thấy cô vội vàng như vậy liền cao giọng:

“ Chú ấy có chuyện gì à? Sao thế?”

Cô vừa cột tóc, vừa đáp lời chồng:

“ Anh cho con ăn nhanh lên, chú ấy không khỏe. Em phải qua tiệm cho chú ấy xem sao.”

Cho con xuống trường, rồi Hoàng chạy xe nhanh hơn thường ngày. Quặt lái vào khu chung cư của Văn, anh không rời đi ngay mà cùng vợ lên xem sao. Phải một hồi chuông rất lâu Văn mới trở ra mở cửa được. Tiểu Nguyễn đưa tay lên trán anh kiểm tra rồi gất gỏng:

“ Chú bị sốt cao thế này mà không biết đường đi viện à? Đi bệnh viện.”

Tính khí trẻ con của Văn nổi lên:

“ Không. Không đi viện.”

Cô đảo mắt nhìn người anh, cả người là bộ quần áo có những vết dính rất rõ. Chiếc quần tây sáng màu không dấu được những vết đất bám vào. Mùi rượu vẫn còn nồng nặc trong hơi thở. Hoàng cũng nhú mày trước bộ dạng của em trai, anh trầm giọng:

“ Chú chơi bởi cả đêm qua rồi sáng sớm gọi vợ chồng tôi đến chịu hậu quả là sao?”

Tiểu Nguyễn véo tay chồng:

“ Giờ không phải là lúc trách chú ấy. Anh giúp em thay quần áo cho chú ấy đi. Em sợ nhất là vết thương ở tay chú ấy đang trong quá trình hồi phục bị dính nước dễ nhiễm trùng lắm. Chú ấy lại đang sốt, sức đề kháng sẽ rất yếu.”

Hoàng đành gọi điện xin nghỉ buổi sáng. Văn yếu ớt cười khẩy rồi nhìn Hoàng:

“ Thật hiếm khi được anh trai quan tâm. Chẳng biết là phúc hay họa.”

“ Câm miệng đi!”

“ Em làm mất buổi sáng ngọt ngào của anh nên anh cáu với em đấy à? Anh em với nhau mà sao nỡ lòng nào?”

Hoàng đá mạnh vào chân Văn một cái rồi lột áo hộ em. Anh không nói gì chỉ là động tác thô bạo khiến Văn thỉnh thoảng khẽ á lên. Tiểu Nguyễn sau khi dặn chồng xong liền chạy xe tới viện lấy thuốc. Khi cô trở về chồng cô đang ninh nồi cháo trong bếp. Cười với anh đầy âu yếm rồi cô trở vào phòng ngủ kiểm tra cho em chồng. Nhiệt độ của Văn vẫn rất cao, Tiểu Nguyễn khẽ lắc đầu rồi lấy đồ trong túi ra. Dùng qua một chút cháo trắng khiến Văn bắt đầu có tí tỉnh táo hơn. Khuôn mặt anh thôi bớt nhợt nhạt. Nhưng chiếc ống truyền trên tay khiến anh khó chịu, Muốn dứt ra mà không dám. Đợi cho đến khi truyền xong nước biển, Tiểu Nguyễn đo lại nhiệt độ một lần nữa. Cô mỉm cười:

“ Chắc là mấy ngày tới chú sẽ khó chịu. Nhưng nhớ uống thuốc đúng giờ và ăn uống đều đặn sẽ nhanh khỏi thôi.”

Buổi chiều Hoàng hôn tạm biệt vợ rồi rời nhà em trai tới cơ quan. Tiểu Nguyễn tranh thủ đi siêu thị mua ít đồ và hoa quả chất đầy tủ lạnh cho Văn. Cô nhớ phải đi đón con và tạt qua viện, thấy Văn đang ngủ say nên cô không nỡ gọi cậu ấy dậy. May sao vừa bước ra khỏi cửa thì Hiền cũng vừa tan sở về. Tiểu Nguyễn nhìn Hiền dịu dàng và nói:

“ May quá. Gặp em ở đây, giờ chị phải đến viện mà chú Văn đang bị ốm. Chị đã truyền nước cho chú ấy nhưng chắc trong người vẫn còn một với ảnh hưởng của thuốc nên còn lâu mới tỉnh. Thỉnh thoảng em có thể đảo qua kiểm tra nhiệt độ của chú ấy giúp chị được chứ?”

Hiền ngạc nhiên, ánh mắt cô thoáng buồn, cô nhìn Tiểu Nguyễn dò hỏi:

“ Anh ấy bị sao vậy chị? Tối qua em thấy anh ấy vẫn còn rất khỏe.”

“ Ủ. Chú ấy không tiện nói nên chị cũng chẳng hỏi. Sáng sớm đến thì thấy chú ấy đang bị đau dạ dày và mất sức, lại sốt cao nữa. Hình như chú ấy dầm mưa cả đêm, quần áo toàn bùn đất rồi mùi rượu nữa.”

Hiền cúi đầu khẽ nói với Tiểu Nguyễn:

“ Vậy chị cứ yên tâm về đi. Có gì em sẽ gọi cho chị.”

Tiểu Nguyễn nắm tay cô và mừng rỡ:

“ Vậy tốt quá. Em dặn chú ấy nhớ uống thuốc và ăn những đồ ăn nhạt hộ chị. Sáng mai chị sẽ qua kiểm tra sau! Đang thời kỳ cuối năm, cả hai anh chị đều bận quá. Thôi, chị về đón cháu đã nhá!”

Nói rồi cô chào Hiền và rời đi. Hà Nội vẫn như ngày hôm qua chỉ là có những người sẽ phải đổi khác...!

(Còn tiếp)

23. Chương 23

Chương 23: Vết thương cũ chỉ như gia vị trong bữa ăn chính, đau một lần rồi từ từ sẽ quên.

Gia Hiền hiểu sự im lặng chỉ có tính tương đối, vận động mới là tiếp nối, cái gì rồi cũng sẽ biến đổi. Sau những gì anh nói tối qua thì có lẽ cô không thể trốn chạy trong lúc này vì cô nhận ra....bản thân hình như cũng thích thích anh. Nhưng nghĩ về mình và những nỗi đau đã từng hiện hữu cô không sao thuyết phục được chính mình gạt đầu trước anh. Đó là những gì cô nghĩ cả đêm qua, còn lúc này cô thật sự lo cho người đàn ông ấy.

Trở về nhà thay đồ rồi cô bắt tay vào hầm cháo cho Văn. Cô còn kỳ công làm thêm salad hoa quả để anh dùng kèm đỡ ngán. Cô biết anh rất lười ăn rau, mấy lần đi ăn cùng anh cô chỉ thấy anh động đũa đến thịt. Nhưng lúc này người bệnh không nên ăn thịt quá nhiều, chỉ nên dùng đồ ăn ít dầu mỡ....Cánh cửa căn hộ của anh chỉ được khép lại chứ không hề khoá, cô mang theo đồ ăn đặt lên bàn. Xắn tay quét dọn rồi lại cho quần áo bẩn vào máy giặt. Vận động một hồi khiến Hiền thấy nóng lên. Thái Văn nghe loáng thoáng thấy âm thanh ngoài phòng khách nhưng bản thân anh quá mệt, phần do thiếu ngủ lại bị thuốc ngấm nên anh

chỉ biết khép chặt mắt lại rồi tiếp tục thiếp đi. Hẳn là Tiểu Nguyễn vẫn ở đây nên anh chẳng quan tâm gì nhiều!

Có lẽ Văn vẫn ngủ rất say, Gia Hiên nhẹ chân bước vào. Đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng ngủ của anh. Toàn bộ đồ đạc trong phòng từ ga trải giường tới chăn mền, màu sơn..toàn bộ đều là màu tím. Trong gam màu tối ấy cô thấy Văn đang nằm ngủ rất yếu ớt. Đưa tay khẽ chạm nhẹ vào trán anh, cô hơi giật mình. Cảm nhiệt độ kiểm tra rồi Gia Hiên đứng dậy đi đắp khăn và cẩn thận đắp cho anh. Cô ngồi ngáy ngốc nhìn anh ngủ, khi anh ngủ lông mi dài nhắm lại, môi hơi vênh, lông mày khẽ nhăn, đầu lệch sang một bên hệt như một đứa trẻ. Dáng vẻ này so với con người thường ngày thật vô cùng khác biệt. Hình ảnh này làm Gia Hiên có chút mê mẩn, một cảm giác mềm mại xen lẫn tình cảm từ từ lan chảy trong lòng. Lúc ngủ mà anh vẫn không hề thoải mái, cánh tay bị bó bột có vẻ rất khó chịu, anh đè lên ngực. Cô nghe nói những người khi ngủ đặt tay lên ngực sẽ rất dễ khiến tim bị ảnh hưởng và dễ rơi vào những giấc mơ hỗn loạn. Gia Hiên khéo léo nhấc tay của anh ra và cẩn thận đặt xuống. Vô tình những ngón tay của cô và anh chạm nhau.

Cô chỉ biết ngồi nhìn anh như vậy, bàn tay cô vô thức chạm nhẹ nhàng lên khuôn mặt anh. Có chút run run nhưng cô không thể bảo mình dừng lại được. Xót xa! Cô cảm thấy nếu không phải vì mình chắc chắn đêm qua anh đã không uống rượu và dầm mưa như thế. Chỉ qua một đêm mà anh đã gầy đi trông thấy, gân xanh nổi lên quanh viền mắt. Cô không hiểu nổi mình muốn gì, nhưng giờ phút này cô cũng chẳng còn tâm trí để muốn tìm hiểu căn nguyên của mọi việc. Thái Văn biết có người ở cạnh từ lúc cánh tay anh bị đặt xuống nhưng anh lười khác không muốn mở mắt ra. Chỉ cho đến khi bàn tay mềm và mang theo hơi lạnh chạm nhẹ vào khuôn mặt vẫn nóng của anh thì anh biết người đó không phải là bà chị dâu. Vì Tiểu Nguyễn sẽ không bao giờ chơi những trò hù dọa người ta như vậy! Anh vừa muốn mở mắt ra để nhìn cô nhưng lại sợ đánh mất giây phút khó khăn mới có được. Sau vài giây lưỡng lự, Văn quyết định thu vào tầm mắt khuôn mặt thanh tú của người con gái ngồi cạnh. Gia Hiên bị giật mình. Cô rút vội bàn tay về và gượng gạo:

“ Em muốn xem....anh còn sốt không. Để em đi hâm lại cháo cho anh!”

Cô chưa kịp bước đi thì bị bàn tay của anh kéo lại, do bước chân đang đứng dậy chưa vững nên cả người cô bị ngã xuống chiếc giường tím sẫm. Thái Văn gượng gạo ngồi dậy ôm cô vào lòng rồi trầm giọng:

“ Đừng đi, ở lại với anh một lúc thôi, được không?”

Giọng nói của anh trầm ấm, nhẹ nhàng. Gia Hiên cự mình muốn thoát ra mà không đủ sức hoặc chính bản thân cô hoàn toàn không hề có ý nghĩ muốn kháng cự lại anh. Bàn tay chống lên ngực anh để tạo một khoảng cách nhưng vô tình cô càng bị anh xiết chặt. Người này rõ ràng ốm nhưng chỉ bằng một tay thôi anh đã cố định cô ở trong lòng. Trong hơi thở đầy một nhọc, anh khẽ thì thầm bên tai cô:

“ Vì sao không cho anh được theo đuổi em? Vì sao lại từ chối tình cảm của anh?”

Cô không biết nói gì, chỉ biết nín lặng. Anh thả lỏng cô ra, bàn tay anh mang theo hơi ấm mơn man gò má hồng của cô. Cô không đủ dũng cảm để nhìn anh, đôi mi dài khẽ rủ xuống. Thái Văn nghiêng đầu và tiến lại gần khuôn mặt của cô, bàn tay anh xiết chặt eo cô không để Hiên có cơ hội từ chối. Dùng nụ hôn phủ lên môi cô. Gia Hiên lùi theo phản xạ nhưng càng bị ôm chặt hơn. Môi anh rất lạnh, nhưng lòng bàn tay lại rất ấm. Thái Văn hôn rất thành thạo, không dùng sức nhưng khiến Gia Hiên không thể hô hấp. Cô không thể nào thoát khỏi nụ hôn của anh, chỉ biết để mặc anh đưa mình vào những cảm xúc vô cùng khó nói. Không biết qua bao lâu anh cuối cùng cũng chịu buông cô ra, nhìn chăm chú vào cô, anh khẽ cười:

“ Rất ngọt!”

Cô dùng sức đẩy anh ngã xuống giường rồi chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ. Thái Văn cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn, vui vẻ. Anh cười nhìn theo dáng người cô khuất dần sau cánh cửa.

.....

Gia Hiên thần thờ ôm khay đồ ăn trong lòng. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô lấy hết can đảm để bước vào đối mặt với anh. Dịu dàng, cô khẽ nói:

“ Anh ăn cháo cho nóng.”

Đặt khay thức ăn xuống kệ gỗ cạnh giường, cô muốn xoay người bước đi nhưng Văn trầm giọng lên tiếng:

“ Em không thấy anh đang ốm à? Có thể chăm sóc bệnh nhân một cách cẩn thận hơn được không? Anh chỉ có một tay.”

Gia Hiên ngẩng đầu nhìn về mặt gian gian của anh, cô lừ mắt với anh rồi bưng tô cháo còn nóng tiến lại gần. Gia Hiên cẩn thận đút từng thìa cháo cho anh. Không hiểu vì cháo cô nấu hay vì quá nóng mà anh tỉnh thoảng lại nhú mày. Bực bội, cô lí nhí:

“ Anh không muốn ăn nữa thì em mang đổ đi. Cho anh bệnh chết luôn đi!”

Mặt anh xị xuống rồi hờn dỗi:

“ Chẳng qua chỉ bệnh con nít hai mươi năm rồi mới chơi lại, uống thuốc có thể khỏi nhưng tâm bệnh mà không được an ủi thì mãi mãi đau lòng!”

Hiên không thể né tránh ánh mắt và câu nói đầy ẩn ý của anh. Cô cúi đầu, khẽ cắn môi cô khó khăn nói:

“ Anh có tin vào tình yêu không?”

“Trước đây không tin, anh cho rằng tình yêu chỉ là ảo tưởng mà thôi. Có người may mắn đem tình yêu chuyển thành tình thân thì tự cho mình có được cả đời. Có người xui xẻo biến tình yêu thành vết thương lòng, đau khổ cả đời.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

“Nếu là người thông minh sẽ biết cách làm cho mình sống dễ chịu, họ sẽ nhận ra vết thương cũ chỉ giống như gia vị trong bữa chính, đau một lần rồi từ từ sẽ quên.”

Cô đưa ánh mắt nhìn anh dò hỏi:

“ Còn giờ thì sao? Đừng nói là anh yêu em, em sẽ không tin đâu! Em nghĩ...chỉ đơn giản đó là cảm mến.”

Văn cười, anh khẽ lắc đầu rồi chậm rãi nói tiếp:

“ Những người yêu nhau thực chất trước khi bước đến bên nhau đều là những người xa lạ, ngược đường ngược lối. Vì thế, tình yêu cũng cần có một cơ sở và quá trình nuôi dưỡng. Cảm mến như em nói có thể coi là thích. Nhưng anh không thích em. Vì anh cảm thấy tình cảm của mình dành cho em....nhiều hơn thích rất nhiều! Nếu em bảo đó không phải là tình yêu thì anh đành chịu. Nhưng anh vẫn mong muốn em cho anh cơ hội để được bên em nhiều hơn. Anh tin rằng em cũng có tình cảm đặc biệt với anh. Và anh tin theo thời gian tình cảm của chúng ta sẽ lớn dần lên...!”

“ Nhưng em....”

“ Không nhưng gì cả. Anh thật sự...đang rất đói!”

Cô cười và đút cho anh hết tô cháo. Có phải cô đã nghĩ quá nhiều và lo lắng quá nhiều? Cô bỗng nhớ đến những gì Tâm Hiếu một lần từng nói: “ Khi yêu ai đừng suy nghĩ nhiều quá cũng đừng lo lắng quá nhiều. Hãy để mọi việc tự nhiên.”. Bởi cô đã từng thất bại trong hôn nhân nên cô cảm thấy lòng mình đối với tình yêu luôn chùn bước. Nhưng liệu điều đó là đúng hay sai? Thái Văn nhìn cô âu yếm. Anh khẽ nói:

“ Em đừng nghĩ gì nữa được không? Anh không phải là người đàn ông tốt nhưng anh hứa sẽ không bao giờ làm tổn thương em. Cho anh một cơ hội mà cũng khó vậy sao? Những chuyện buồn đã qua đừng nhắc đến và đừng mang theo trong lòng nữa. Bản thân em sẽ không thoải mái và anh cũng sẽ rất khó để được gần em thêm chút nữa!”

Cô khẽ gật đầu như một lời đồng ý với anh. Dù cô có cố biến mình thành một con ốc sên núp mình sau lớp vỏ cứng thì sâu bên trong tim ốc vẫn rất mềm....

.....

Buổi sáng, Hiên mang cháo sang cho Văn đã thấy anh ngồi rất nghiêm chỉnh trong phòng khách. Cô đặt tô cháo xuống rồi khẽ nói:

“ Em về đi làm đây! Anh nhớ ăn xong thì uống thuốc nhé.”

Anh gật đầu, trước khi cô bước đi đã bị anh gọi lại. Cô đưa tay lên mặt mình và dò hỏi:

“ Mặt em có gì à?”

“ Ừ. Em lại gần đây, để anh lau cho.”

Cô lại gần anh và khẽ ngồi xuống nhưng người kia ăn gian khẽ thơm vào má cô một cái rồi cười. Cô đánh vào ngực anh rồi xấu hổ chạy về phía cửa nhà mình. Chưa bao giờ Thái Văn thấy buổi sáng mùa đông lại đẹp và ấm áp đến thế. Anh ăn hết bát cháo rồi huyết sáo theo tiếng nhạc đang trôi dạt trong phòng khách. Tiểu Nguyễn và Hoàng hơi ngạc nhiên khi thấy thần sắc tươi tỉnh của anh. Hoàng đưa tay khẽ nâng cằm và chăm chú nhìn em trai:

“ Lẽ ra chú nên báo trước là đã khoẻ để vợ chồng anh không phải dậy sớm qua đây nữa.”

Tiểu Nguyễn nheo mắt dò hỏi:

“ Ngoài thuốc bác sĩ đã dặn thì còn có thuốc tiên nữa à? Mách nhỏ hộ cái để đây còn biết đường sản xuất làm thần dược.”

Thái Văn bật cười. Một lúc sau anh nghiêm túc nhìn hai người họ và nói:

“ Em và Gia Hiên sẽ chính thức hẹn hò. Được không?”

Tiểu Nguyễn hơi sững sờ, bàn tay đang cầm kéo của cô sững lại. Lấy lại bình tĩnh cô gạt đầu rồi nâng cánh tay Văn lên và tháo bột. Hoàng im lặng nhìn ra khung cửa sổ, một lúc anh khàn giọng:

“ Chú suy nghĩ kỹ chứ? Cô ấy đã từng ly hôn và không thể có con.”

“ Anh. Từ bao giờ anh lại ích kỷ như vậy!”

“ Anh không có ý đó. Nhưng chú có biết là với tính khí của chú rất dễ mang đến tổn thương cho người khác. Chú thấy đấy, tự chăm sóc cho bản thân chú còn không làm được thì chú lấy gì bảo đảm một tương lai cho người ta. Còn bố mẹ thì sao? Chú sẽ nói gì với bố? Và chú có chắc những lời gió thổi qua tai của mọi người không khiến cô ấy bị tổn thương?”

“ Em mặc kệ.”

Tiểu Nguyễn cẩn thận kiểm tra vết thương trên tay Văn rồi dặn dò:

“ Chú đừng vận động quá nhiều. Vì chú khó chịu và vết thương cũng tiến triển khá tốt nên chị tháo bột luôn cho chú. Còn chuyện của chú với em Hiên....chị nghĩ anh Hoàng nói rất đúng. Nếu xác định không mang lại được tương lai cho người ta thì đừng tiến quá xa và cũng đừng để bản thân lún sâu. Có những thứ phải biết từ bỏ.”

“ Cảm ơn anh chị đã quan tâm. Nhưng chuyện này em muốn làm theo ý mình!”

Hoàng tức giận cầm theo chìa khoá xe rồi đóng sập cánh cửa lại. Tiểu Nguyễn lắc đầu rồi dụi giọng:

“ Chị sẽ gọi cho Phillip trao đổi về tình trạng bệnh của Gia Hiên. Việc chú cần làm bây giờ là có trách nhiệm với tình cảm của chính bản thân mình! Còn anh ấy để chị sẽ khuyên từ từ.”

Gia Văn nhìn Tiểu Nguyễn với ánh mắt thể hiện sự kính trọng chưa bao giờ có. Anh khàn giọng:

“ Cảm ơn em Tiểu Nguyễn. Dù em là chị dâu của anh nhưng anh muốn được cảm ơn em với tư cách một người bạn thân từ bé.”

Tiểu Nguyễn cười buồn rồi cầm theo túi xách chào Văn. Cả chặng đường về viện, cô và chồng đều rơi vào trong trầm mặc. Cô hiểu Hoàng đang nghĩ gì. Quay sang anh, cô dụi dằm:

“ Em xin lỗi! Vì em mà anh càng thấy áp lực nhiều hơn đúng không?”

Hoàng khẽ nhún mày và lên tiếng:

“ Em nói gì vậy! Chẳng liên quan gì đến em cả!”

“ Nếu em không mang nhóm máu hiếm, nếu em có thể sinh đẻ nhiều lần bình thường như những người phụ nữ khác thì anh sẽ không thấy áp lực với việc cần người nối dõi cho nhà họ Đặng...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì anh đã nổi cáu với cô:

“ Em nói lung tung gì thế? Càng nói càng chẳng ra sao hết!”

Tiểu Nguyễn im lặng, đưa ánh mắt nhìn ra phía xa, cô thấy lòng nặng trĩu.

(Còn tiếp!)

24. Chương 24

Chương 24: Hạnh phúc là tin rằng mình được yêu!

Tiểu Nguyễn đứng lặng trong gió đông nhìn chiếc xe quen thuộc của chồng mình rời khỏi. Thở dài, cô quay người bước vào trong viện. Buông bỏ túi xách, Tiểu Nguyễn khoác áo Blouse rồi bước về phía kết bảo hiểm trong phòng làm việc. Ổ khoá rắc nhẹ từng tiếng một, cầm tập tài liệu trên tay, cô ngả mình xuống sofa đọc chăm chú. Sự tồn tại của những trang giấy toàn thứ tiếng nước ngoài này đã được sáu năm. Nhưng từ sáu năm trước cho tới bây giờ Tiểu Nguyễn vẫn chưa một lần lật mở. Cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, muốn che chở và bảo vệ cho hạnh phúc mình đang có. Đôi khi chỉ cần một quyết định sai lầm có thể khiến cô phải đánh đổi nhiều thứ vô cùng...chính vì vậy cô rất sợ đọc lại bệnh án của chính mình. Và cô sợ phải rời xa chồng và con gái yêu mãi mãi.

Ai cũng biết nhóm máu Rh- là một nhóm máu rất hiếm khi gặp phải, nhưng không ai biết rằng người mang nhóm máu này phải rất cẩn thận trong quá trình sinh con. Đặc biệt là đứa con thứ hai. Là một bác sĩ, Tiểu Nguyễn nắm rất rõ những rủi ro nếu gặp phải, nhưng cũng chính vì vậy cô hiểu mình có thể thử một lần. Đôi mắt nhắm chặt, lấy hết can đảm cô quyết định sẽ đánh cược một lần thứ hai.

Đặt lại tập tài liệu vào chỗ cũ, cô trở ra khỏi phòng bước đến một nơi khác trong bệnh viện. Tiếng cách cửa mở ra, nhân viên thấy phó giám đốc đến vô cùng ngạc nhiên. Mỉm cười, Tiểu Nguyễn khẽ nói:

“ Mọi người cứ làm việc đi. Khoảng ba mươi phút nữa một người lên trên phòng chị giúp chị lấy máu!”

“ Chị cần làm xét nghiệm ạ? Để chúng em tiến hành luôn giờ cho chị.”

“ Không. Chị cần hiến máu cho chính mình. Dù sao nhóm máu của chị cũng là máu hiếm, nên cần phải trích ra nhỡ may có lúc cần dùng.”

Mọi người đều khẽ gọi tên cô và can ngăn quyết định của Tiểu Nguyễn nhưng cô chỉ cười. Thực ra thể lực cô rất tốt, chỉ mất đi vài trăm ml cũng là bình thường. Cô muốn chuẩn bị tốt nhất cho những việc sẽ đến vào tương lai không xa.

Căn phòng làm việc lại rơi vào trầm lặng. Với tay tìm chiếc Iphone trong túi xách, cô gọi một cuộc gọi quốc tế nhưng điện thoại vừa kết nối đã chuyển sang chế độ tin nhắn thoại. Giọng nói ấy một thời vô cùng quen thuộc với cô:

“ Sorry, I am on my friends's home. I will call you back later.”

Cô bất giác chuyển sang phím trả lời rồi khẽ nói: “ Ok. Waiting for you”. Sau đó Tiểu Nguyễn tắt máy. Mãi đến lúc sang chiều theo giờ Việt Nam, Phillip mới gọi lại cho cô. Giọng nói hết sức vui vẻ, anh cười:

“ Tiểu Nguyễn. Em biết là lúc ấy anh sẽ đang ngủ mà vẫn cố gọi. Xem ra có chuyện thật rồi? Nhớ anh đến thế sao?”

“ Phillip, anh bệnh vừa thôi!”

“ Dù sao mình cũng từng là vợ chồng mà. Nhớ nhau có gì là lạ đâu, anh cũng rất nhớ em và con.”

“ Em không đùa với anh nữa. Có hai chuyện cần hỏi anh đây!”

Khuôn mặt Phillip tỏ rõ vẻ nghiêm túc, mặc dù anh vẫn còn đang nằm trong chiếc chăn ấm áp của một người đàn ông khác. Giọng của người vừa ngủ dậy vẫn khàn khàn, anh nói:

“ Em nói đi. Anh nghe.”

Tiểu Nguyễn khẽ nhú mồm, cô dịu giọng:

“ Phillip, năm đó lúc em mang thai và sinh Bim Bim đều do anh chăm sóc và xử lý những vấn đề liên quan tới nhóm máu. Em rất muốn biết nếu giờ em sinh đứa thứ hai và vẫn tiêm kháng nguyên D thì liệu cả mẹ và bé có gặp nguy hiểm gì không?”

Trầm tư vài giây, Phillip đáp lời:

“Em có thai rồi sao?”

“ Không. Chưa có. Nhưng em muốn sinh một đứa nữa, sẽ không sao chứ? Rủi ro là bao nhiêu?”

“ Rủi ro cũng còn tùy vào thể lực hiện trạng của em. Và số đơn vị máu Rh- mà bệnh viện hiện có. Em biết đấy, khi sinh sẽ mất rất nhiều máu mà nhóm máu của em không phải lúc nào cũng có. Còn việc ảnh hưởng tới bé thì anh nghĩ sẽ không sao, chỉ cần tiêm kháng nguyên D đúng thời gian. Nếu em quyết định sinh con thì anh sẽ về Việt Nam trong một năm làm bác sĩ riêng cho em. Còn việc gì nữa sao?”

“ Em sẽ gửi mail cho anh. Anh nghiên cứu qua bệnh án của một người giúp em. Cô ấy bị lạc nội mạc tử cung và nội mạc tử cung rất mỏng. Theo chẩn đoán của em thì khả năng có con tự nhiên của cô ấy gần như là số 0. Khả năng thụ tinh nhân tạo thì chỉ khoảng 10% thành công. Em muốn anh xem có cách gì khác không? ”

“ Trời. Sao lại toàn chuyện liên quan tới baby vậy Nguyễn? Có khi anh cũng phải tiện thể nghiên cứu xem đàn ông có khả năng có bầu được không để anh còn biết đường duy trì nòi giống cái!”

“ Phillip, anh càng ngày càng bệnh thật rồi. Em không thèm nói chuyện với anh nữa! Thế nhá. Chờ anh trở về.”

“ Chúc em nhào nặn bé con thành công. Có tin vui thì alo cho anh, anh sẽ về liền.”

“ Rồi. Còn nữa. Anh không được để cho chồng em hay bất kỳ ai biết việc em muốn sinh con. Em không muốn mọi người lo lắng.”

“ Vậy hả? Thôi được!”

.....

Đưa tay lên khẽ ấn nhẹ vào hai bên thái dương, Gia Hiên cảm thấy đầu có chút choáng váng. Ánh mắt thâm quầng chắt chứa đầy mỏi mệt. Cả đêm hôm qua hầu như cô đều không tài nào chợp mắt nổi, những ngón tay chạm nhẹ lên cánh môi hồng, nhớ về nụ hôn của Văn đêm qua cô khẽ cười, đôi má chỉ trong thoáng chốc đã hồng lựng. Tiếng gõ cửa khẽ vang lên, Gia Hiên cất tiếng:

“ Mời vào ạ.”

Cô nhân viên cấp dưới tươi cười đặt trước mặt Hiên một bó thiên điều vàng rực rồi khẽ nói:

“ Có fan hâm mộ gửi cho chị mà khổ nỗi đi từ đầu hành lang tới phòng chị, người ta cứ nghĩ là của em có khổ không cơ chứ!”

Gia Hiên tròn mắt hỏi lại:

“ Gửi cho chị á? Hôm nay có phải lễ tết gì đâu? Chị cũng không quen ai có thói quen gửi hoa thế này.”

“ Vậy chị cứ xem đi rồi biết! Đây là cửa hàng điện hoa mang đến. Ai cũng tò mò muốn chết xem anh nào lãng mạn thế không biết!”

Gia Hiên bật cười, bàn tay cô với tấm thiệp trên bó hoa và khẽ nói:

“ Chưa biết chừng là một cô gái gửi tặng cũng nên!”

Cô nhân viên cúi chào Hiên rồi đóng cửa phòng lại, nụ cười trên môi Gia Hiên tắt hẳn, những ngón tay khẽ lật mở chiếc thiệp hoa. Sững sốt và bất ngờ...những nét chữ quá quen hiện ra, vẫn là thứ mực xanh loang loảng hiện trên nền thiệp màu hồng phấn:

“Anh rất cục cựa cũng chỉ là một thằng đẹp trai, chạy ô tô, có việc làm ổn định, không xin say, không cờ bạc. Một thằng đàn ông khó tìm nhưng không phải không tồn tại những người như anh ngoài cuộc đời kia. Anh đã từng sống trong cảm giác tiếc nuối...Tiếc nuối vì đã không được nhìn em thướt tha trong chiếc váy xanh vào buổi tối hôm ấy. Tiếc nuối vì đã không được đọc những chia sẻ của em mỗi ngày như chúng ta đã từng làm bao lần trước ngày anh hẹn em. Tiếc nuối vì đã không can đảm để tìm em...Nhưng tiếc nuối là những điều tuy không bao giờ có thể sửa đổi, nhưng tiếc nuối có thể bù đắp. Hãy cho anh một cơ hội để bù đắp những tiếc nuối của chính mình được không? Gia Hiên_Anh yêu em.

Nick.”

Gia Hiên đưa tay chặn trước ngực. Cô cảm thấy nghẹt thở. Nick? Người đàn ông trong những trang nhật ký màu xanh, anh ấy biết tên cô, biết nơi làm việc của cô. Anh ấy- nói-yêu cô? Anh ấy....anh ấy có thể là ai? Cô không hiểu sao trong lòng bỗng thấy sợ hãi, bàn tay đang cầm tấm thiệp khẽ run nhẹ, tâm trạng Hiên hoàn toàn bị xáo động. Hiên không nhớ mình đã ngồi bao lâu, chỉ cho đến khi tiếng chuông điện thoại kêu cô mới biết trời chiều đã nhuộm hoàng hôn từ lúc nào không hay. Cầm theo túi xách, cô bước ra khỏi phòng làm việc...

Bước về phía người đàn ông đứng cách đó không xa, Hiên khẽ nhúm mày và lên tiếng:

“ Anh đang ốm mà còn ăn mặc phong phanh.”

Thái Văn nghiêng đầu cười:

“ Đây có được coi là em đang quan tâm tới anh không?”

Gia Hiên hơi mỉm cười, cô chợt nhớ ra cái tay đau của anh liền khẽ kêu:

“ Ấy. Tay anh? Sao đã tháo bột rồi? Mà anh còn chạy xe nữa?”

Khoẻ môi anh cong lên, anh nhìn cô âu yếm và nói:

“ Em có biết là cái tay anh mà không tháo chắc nó sẽ ngứa điên lên mất.”

Anh vén tay áo lên lên cho cô xem và nói tiếp:

“ Đây em xem. Đã bảo không sao rồi mà!”

Anh mở cửa xe cho cô, cô vẫn đứng yên nhìn anh dò hỏi:

“ Sáng mai anh sẽ đưa em đi làm sao? Xe của em vẫn để ở đây.”

“ Dạ vâng. Rất hân hạnh ạ.”

Cô trừng mắt với anh rồi bước vào xe. Thái Văn cười cười rồi cũng bước về phía ghế lái. Chiếc Audi A4 chậm rãi rời khỏi toà án, anh nắm lấy bàn tay cô rồi quay sang Hiên mỉm cười, sau đó lại tập trung vào tay lái. Trầm giọng, anh khẽ nói:

“ Anh cảm thấy rất vui...”

Gia Hiên vẫn im lặng, cô thất thần đưa mắt ra ngoài đường như không nghe được những gì anh nói. Thái Văn cho xe chạy chậm lại, anh cao giọng:

“ Em à...”

Giật mình, cô khẽ dạ với anh. Thái Văn tiếp tục hỏi:

“ Em đang nghĩ gì mà thất thần ra vậy?”

Cô nhìn anh khẽ cười, ánh mắt trầm tư cô khẽ nói:

“ Em cảm giác như mình đang bị theo dõi. Cảm thấy không được thoải mái.”

Tiếng xe phanh kít lại. Anh quay sang cô với ánh mắt đầy yêu thương:

“ Sao lại thế?”

Cô mím môi lắc đầu, đôi mi dày khẽ rủ xuống cô nhỏ giọng:

“ Hôm nay có một người gửi hoa cho em. Nhưng em không biết người đó là ai còn anh ta lại biết tất cả về em. Em cảm thấy....có chút bất an và không quen. Ngày còn bé em rất sợ chơi trò trốn tìm và lớn lên càng sợ, sợ người ở trong bóng tối còn mình ngoài chỗ sáng. Có nhiều việc không nói trước được điều gì! Kể từ lúc đặt chân vào trường Luật thì em đã tự tạo cho mình thói quen cảnh giác và bình tĩnh với tất cả. Nhưng hôm nay em không được bình tĩnh...”

“ Vậy bó hoa đó đâu?”

“ Em...em không dám mang về!”

Kéo cô vào lòng, bàn tay anh khẽ vuốt những lọn tóc thơm dịu dịu, Thái Văn vừa cười, vừa nói:

“ Giờ anh mới biết hoá ra em chỉ là con hổ giấy!”

Rồi anh buông cô ra và tiếp tục chạy xe theo hướng nhà mình. Lục tìm chìa khoá, cánh cửa căn hộ mở ra. Gia Hiên đặt túi xách và hướng theo căn phòng bếp để bước đi nhưng cô đã bị Văn kéo lại. Anh khẽ ấn vai cô ngồi xuống sofa, lấy từ trong túi áo vest khoác ngoài một chiếc hộp nhung. Khoé miệng nhoẻn cười, anh khẽ mở chiếc hộp và nâng niu sợi dây trong tay. Gia Hiên cũng cười:

“ Cái này tặng em sao?”

Anh không nói gì, cẩn thận ướm chiếc lắc vào chân cô và khoá lại. Gia Hiên cầm tay anh khẽ nói:

“ Tại sao một chiếc dây đẹp như vậy lại để làm lắc chân.”

Anh ngồi lên véo má cô rồi khàn giọng:

“ Em thích chứ?”

Bàn tay búp sen chạm vào sợi dây được thiết kế đơn giản, ngôi sao sáu cánh màu xanh dương là điểm nhấn duy nhất nhưng lại làm người đeo có cảm giác huyền ảo và mơ hồ. Rất đẹp! Gia Hiên không thể thôi nhìn vào ngôi sao ấy. Hiểu ý cô, Thái Văn xiết nhẹ bàn tay cô và nói:

“ Trong thần thoại Hy Lạp, ngôi sao sáu cánh tượng trưng cho phép thuật. Ai cũng cần nó cho ước mơ của mình!”

“Vậy điều ước của anh đã bao giờ thành hiện thực chưa?”

“ Điều đó phải do chính em trả lời.”

“ ???”

“Bởi vì...anh đã ước một cô gái xinh đẹp như em cho phép anh được yêu.”

Gia Hiên kinh ngạc về điều ngọt ngào anh vừa nói, đánh khẽ vào ngực anh cô cúi đầu xấu hổ chạy nhanh về gian bếp. Người đàn ông này như có một ma lực cuốn cô vào trong vòng xoáy do chính anh tự tạo. Cô chỉ là một cô gái bình thường, một cô gái đã từng có trong mình ít nhiều thương tổn, nhưng cô vẫn cần được yêu thương. Tin rằng mình được yêu là một hạnh phúc không gì so sánh được. Và anh đã mang niềm tin ấy trở lại bên cô một lần nữa!

(Còn tiếp!)

25. Chương 25

Chương 25: Yêu mình anh.

Thái Văn lắc nhẹ ly vang đỏ rồi đưa lên mũi tận hưởng mùi hương thanh dịu. Nuốt xuống từng ngụm, cảm giác ngọt ngào tác động nhanh tới mọi giác quan và lan nhanh tới các sợi dây thần kinh. Trong khi đó Hiên hơi chau mày, cô gấp thức ăn vào bát cho anh và khẽ nói:

“ Anh chỉ định uống vang thay cho bữa tối thôi à? Em sẽ nghĩ là anh đang chê thức ăn do em nấu!”

Mặt anh xị xuống:

“ Em bắt anh ăn cứ như đánh trận ấy. Rõ ràng ăn uống là một sự hưởng thụ, phải từ từ mới tận hưởng được hết chứ. Đâu phải ngày nào em cũng cam tâm nấu ăn cho anh đâu!”

Cô buông đũa đứng dậy:

“ Vậy anh cứ từ từ thưởng thức, ăn xong thì gọi em sang dọn. Em về nhà một lúc!”

Cười nhìn theo bóng cô khuất dần. Anh cầm đũa và giải quyết sạch sẽ bữa tối trong cảm giác ngọt ngào.

Lúc Gia Hiên bước sang căn hộ của Văn thì anh đã nằm dài trên sofa và dựa vào chiếc điều khiển. Thấy cô, anh nhoẻn cười ngồi dậy, cầm chiếc áo vest khoác vào người, anh nói:

“ Nếu ngày nào cũng ăn kiểu này chắc anh sẽ lên một tạ mất!”

Cầm tay cô kéo ra cửa, anh tiếp tục:

“ Mình đi dạo một lúc được không?”

“ Nhưng bên ngoài lạnh lắm!”

“ Đi mà. Nấn nỉ đấy. Cứ ở nhà mãi anh sợ sẽ làm nên chuyện không phải với em. Anh cũng sợ bị đi tù lắm..!”

“ Đặng Thái Văn. Anh có thể nghiêm túc được không?”

Nheo mắt nhìn Hiên, anh cười:

“ Giận rồi à? Anh xin lỗi nhưng anh nói thật mà!”

Cô cảm thấy xấu hổ liền giật bàn tay ra khỏi tay anh rồi bước ra cửa. Thái Văn khoá cửa và lững thững theo sau. Bước ra khỏi thang máy, cô vẫn im lặng đi trước còn anh nhoẻn cười đi đằng sau. Sải chân bước lên, Thái Văn khoác tay lên vai Hiên và ghé sát tai cô thì thầm:

“ Đừng giận nữa mà. Anh sẽ không đùa thế nữa!”

“ Ồ. Nhưng anh có thể bỏ tay ra khỏi vai em không? Em sẽ bị nặng mà đau chết mất!”

“ Vậy em có thể khoác tay anh không? Nếu không anh sẽ tử thân mà chết mất!”

Gia Hiên buông bỏ cánh tay của Văn xuống rồi tiếp tục bước đi. Được một đoạn cô quay lại thấy anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Bộ dạng của anh không khác gì một đứa trẻ làm nũng, cô bước về phía anh và cười:

“ Thế anh có định đi nữa hay không?”

Anh chu môi và lắc đầu. Cô bật cười rồi khoác hồ vào cánh tay anh. Thái Văn đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô, tay anh ấm áp mang đến cho cô một cảm giác rất khó diễn tả. Có chút xúc động, cô ngẩn người ra nhìn anh nhưng Thái Văn nhanh chóng đã dời chân. Cô chỉ biết đi theo anh và nghe anh trầm giọng:

“ Nắm chặt tay anh để ta không lạc mất nhau!”

“ Anh đúng là...dẻo mỏ!”

Bật cười, anh ghé sát tai cô thì thầm:

“ Chỉ dẻo với mỗi em thôi!”

.....
Dòng chữ Yesterday hiện ra từ lúc nào không hay, Gia Hiên thoáng giật mình, bước chân sững lại. Cô khẽ nói:

“Mình đừng vào đây được không?”

“Không.”

Anh kéo cô vào trong, cô nhân viên thấy hai người họ đang nắm tay nhau thân mật cũng rất ngạc nhiên. Bước đến gần bọn họ và lịch sự chào:

“Lâu rồi mới thấy anh chị tới. Hai người đẹp đôi quá!”

Thái Văn cũng cười đáp lại và khẽ nói:

“Em mang cho anh một tách Lattee.” Rồi anh quay sang Hiên hỏi nhỏ:

“Anh gọi Capuchino cho em nhé?”

Cô khẽ gật đầu. Chiếc bàn họ hay ngồi vẫn còn để trống, Văn kéo ghế cho cô và trầm giọng:

“Nhìn em rất ngốc em biết không?”

Ánh mắt chất chứa không biết bao cảm xúc, cô khàn giọng:

“Anh...tại sao anh lại dẫu em? Anh biết từ lúc nào?”

Ngồi xuống cạnh cô, những ngón tay họ đan vào nhau. Anh mỉm cười nhìn Hiên:

“Rất nhiều lần anh muốn nói nhưng lại không biết phải nói thế nào! Em biết không, giây phút nhìn thấy bức tranh Praha của anh được đặt trong phòng khách nhà em. Anh cảm thấy mình nghẹt thở. Anh chỉ biết cảm ơn ông trời, cảm ơn thượng đế. Cảm ơn tất cả vì đã để anh được gặp cô gái ấy, và cảm ơn vô cùng vì cô gái ấy là em!”

Cô ngả đầu vào vai anh, hít một hơi thật sâu cô khẽ nói:

“Có phải em quá may mắn không? Anh sẽ không hối hận vì quyết định yêu em chứ?”

“Ừ. Anh rất hối hận. Hối hận vô cùng....vì đã không thể gặp em sớm hơn!”

.....
Không biết đây đã là đợt rét đậm thứ mấy trong mùa đông năm nay, cái lạnh tới thấu xương khiến những người chăm chỉ chịu khó nhất sáng ra cũng không muốn rời nhà chạy bộ. Cả khu biệt thự Ciputra đều chưa hề thức dậy, chỉ thỉnh thoảng là tiếng xe rất khẽ rời đi. Hoàng nhú mắt rồi với tay tìm chiếc đồng hồ trên kệ. Chết tiệt, đã hơn bảy giờ! Anh cẩn thận gỡ tay vợ ra nhưng Tiểu Nguyễn càng ôm chặt. Giọng cô vẫn đầy nũng nịu, đôi mắt vẫn nhắm nghiền:

“Vẫn sớm mà anh. Đừng dậy mà!”

Anh véo má cô và cười:

“Nhưng anh sẽ bị muộn làm, em hiểu không? Tuần trước anh đã bỏ trực hai buổi. Tuần này gửi con về dưới nhà cho bố mẹ chủ yếu để có thể đi trực. Em định huỷ hoại sự nghiệp vẻ vang của anh đấy à?”

Đôi bàn tay bé nhỏ của Tiểu Nguyễn xiết chặt cánh tay rắn chắc của chồng, cô vẫn không chịu tha hiệp:

“Em không biết, gọi điện xin nghỉ đi! Em không cho anh đi làm đâu!”

“Chị Nguyễn ơi chị tha cho em. Em còn một đồng công văn vẫn chưa giải quyết đâu ạ. Đêm qua chị cố tình quỳn rũ em hại em mệt sắp chết rồi mà sáng nay chị còn định bắt em chôn chân trên giường chắc?”

Tiểu Nguyễn bật cười khanh khách. Cô thả tay anh ra rồi lại cuộn mình trong chăn và mơ màng ngủ tiếp. Hoàng trở dậy hâm lại cháo rồi mang vào phòng cho vợ. Nhìn cô âu yếm, anh khẽ nói:

“Dậy đi, anh mang sữa và cháo vào cho em này! Anh phải đi làm rồi!”

Tiểu Nguyễn gượng gạo ngồi dậy, cô dang tay ôm choàng lấy anh:

“ Chẳng muốn cho anh đi làm gì cả!”

“ Ngoan. Chiều anh qua viện đón em.”

Hôn nhẹ vào má vợ rồi anh bước ra khỏi phòng. Cô nhìn theo bóng chồng dời đi, ánh mắt chất chứa thương yêu. Mỗi giây phút ở bên anh với cô đều là thứ hạnh phúc quý giá không gì so sánh được và khi anh rời xa cô thì bất chợt Tiểu Nguyễn cảm thấy có một chút mất mát khó nói lên lời. Dẫu biết buổi tối anh lại trở về với căn nhà ấm áp, lại trở về ôm cô vào lòng nhưng xa cách giữa những người yêu nhau sâu sắc thì một phút thời gian cũng tựa trăm năm.

Tiểu Nguyễn vừa dùng bữa sáng vừa tranh thủ check mail, có thư của Phillip gửi tới. Anh nói với tình trạng của Hiên vẫn có hy vọng sinh con nhưng rất mong manh. Dù sao cũng nên thử! Anh nói cuối tuần tới anh sẽ về và mang theo một số thuốc cũng như phương pháp thử nghiệm mới. Gập chiếc Mac lại, cô uống cạn ly sữa và dọn dẹp nhà. Buổi chiều, Tiểu Nguyễn tới viện như thường lệ. Đôi mắt cô không ngừng nhú lại và ngáp vặt liên tục. Vị bác sĩ trẻ đi cùng cô thấy vậy liền cất tiếng quan tâm:

“ Chị ngủ không đủ giấc à? Quãng này em thấy chị có vẻ thiếu ngủ.”

Tiểu Nguyễn à ừ mấy tiếng rồi nhanh chóng bước về phía phòng nghỉ riêng và cuộn mình ngủ thiếp đi. Chỉ cho đến khi tiếng chuông điện thoại không ngừng kêu cô mới trở dậy. Thở dài, vậy là hôm nay cô chẳng làm được việc gì ra hồn. Mùa đông khiến con người ta tự sinh ra trạng thái lười! Bên kia đầu dây chồng cô sốt sắng hỏi:

“ Em làm gì mà mãi mới nghe điện thế? Anh vừa ra khỏi siêu thị, giờ qua đón em. Khoảng 5 phút nữa thì em xuống cổng.”

“ Dạ.”

Cùng lúc ấy ở một nơi khác của thành phố, chiếc điện thoại của Gia Hiên cũng đang rung từng hồi. Cô vừa kết thúc xong cuộc họp thường niên, trở về phòng thì thấy hai cuộc gọi nhỡ của Văn. Gọi lại, chờ gần hết chuông anh mới nhắc máy.

“ Em bận à? Anh gọi mãi không thấy em đâu!”

“ Em vừa họp, không tiện nghe máy. Sao thế anh?”

“ Tối nay anh phải tiếp khách chắc không qua đón em được. Em đi taxi về nhá! Chắc anh sẽ về muộn.”

“ Muộn là mấy giờ?”

“ Anh không biết. Chắc là tới khuya. Lúc ấy có khi em đã ngủ rồi.”

“ Vâng. Vậy lúc nào về thì nhắn tin báo cáo cho em. Còn nữa, anh uống ít thôi đấy.”

“ Vâng. Anh biết rồi ạ!”

“ Ngoan quá!”

Văn vừa kết thúc cuộc gọi thì Tiểu Nguyễn gọi tới. Khẽ nhú mày khi tiếng gọi thúc giục của mọi người ở phía trước, Thái Văn nhắc máy và sải bước chạy theo. Vừa đi, anh vừa nghe điện:

“ Chị gọi có chuyện gì thế? ”

“ Sáng nay Phillip có gửi kết quả phân tích tình trạng bệnh của Gia Hiên. Lúc nào chú rảnh thì trao đổi với chị sau cũng được.”

“ Vậy em sẽ xin phép về sớm rồi qua bên chị.”

“ Mấy giờ chú qua? Chị nấu cơm chú luôn.”

“ Thôi, em ăn cơm khách rồi. Chắc sớm cũng phải 9, 10h mới sang bên đó được. Anh chị cứ ăn cơm đi.”

Tiểu Nguyễn thả điện thoại vào túi xách, thay áo Blouse cô bước ra khỏi viện. Ở đó có một người đàn ông khoác nguyên cả bộ quân phục đang dựa vào chiếc Santafe đứng đợi cô. Thấy cô, anh nhoẻn cười và mở cửa xe cho vợ:

“Mùa đông nhìn em có vẻ béo lên rồi đấy!”

Tiểu Nguyễn ngồi vào trong xe, lấy chiếc gương từ túi ra, cô ngắm đi ngắm lại khuôn mặt mình và khẽ nói:

“Em chẳng thấy em béo lên tí nào. Rõ là mặt em vẫn thế mà!”

Quay sang anh, cô bật cười:

“Ồi trời ạ. Chồng em hôm nay không đeo kính thảo nào nhìn vợ rồi phát biểu tăng cân.”

Véo má vợ rồi anh thở dài:

“Em đúng là khó nuôi. Anh thấy mấy anh ở cùng cơ quan toàn khoe vợ các anh ấy ngày nào cũng phải tìm đủ mọi cách để giảm béo. Còn mình đành ngậm ngùi bảo chẳng bù cho vợ em, ép ăn thế nào cũng không béo nổi thêm mấy lạng.”

Nói rồi anh khởi động xe, Tiểu Nguyễn chỉ lắc đầu cười:

“Em thương chồng em vất vả nên không dám ăn nhiều. Em mà béo như mấy chị ấy có mà chết à! Đợi bao giờ anh lên bộ trưởng thì em hứa sẽ làm cân nặng vượt quá 50kg.”

Tiểu Nguyễn vừa về đến nhà đã xắn tay áo vào bếp. Hoàng không muốn cô phải nấu nướng, anh sợ cô đứng nhiều lúc làm việc đã mệt rồi về đến nhà lại phải lo hết việc này việc khác nên anh không cam tâm. Nhưng Tiểu Nguyễn cảm thấy làm việc nhà là niềm vui của người phụ nữ. Hoàng cũng không phải là người chỉ biết hưởng thụ, thay đồ xong anh liền vào phụ giúp vợ. Tiểu Nguyễn vừa vo gạo vừa dịu giọng:

“Sáng nay Phillip nói mấy ngày nữa anh ấy sẽ về. Còn nữa, kết quả của Gia Hiên vẫn có hy vọng. Anh nghĩ sao?”

“Em hỏi anh thà hỏi đầu gối em còn hơn. Chuyện này anh có thể can thiệp được sao?”

“Nhưng em vẫn muốn biết suy nghĩ của anh thế nào? Hai người họ cũng hẹn hò được một thời gian rồi mà. Chẳng lẽ cứ dùng dằng như thế này mãi? Em nghĩ Gia Hiên là mẫu người con gái truyền thống. Còn chú Văn nhà mình đâu còn trẻ nữa. Yêu nhau thì cũng tới một thời điểm phải tính chuyện cả đời.”

“Anh nghĩ mẹ sẽ không đồng ý! Tư tưởng của mẹ em biết rồi đấy! Lại chưa nói gì đến bố. Cứ cho em ấy ly hôn cũng không sao. Nhưng chuyện em ấy khó có khả năng sinh con, liệu bố mẹ có đồng ý được không? Và chú ấy thật sự đã suy nghĩ kỹ hay chưa? Bây giờ thì chú ấy vẫn để tình cảm làm chủ nhưng ai chắc được tương lai? Hạnh phúc được làm cha là một thứ hạnh phúc không gì so sánh được. Em hiểu không? Nó kỳ diệu lắm.”

Tiểu Nguyễn nhớ lại ngày còn bé mỗi khi được ba bế lên. Ông vẫn thường cọ râu vào má cô và cười đầy hạnh phúc. Còn mẹ cô đến tận bây giờ vẫn nói rằng: “Con cái là lộc trời cho. Là tài sản lớn nhất của bố mẹ.” Bao năm qua, cô từng chứng kiến nhiều cảnh thương tâm vẫn xảy ra xung quanh hàng ngày, những người phụ nữ đau lòng vì không thể có con, lại cũng có những người phụ nữ trẻ nhẫn tâm bỏ rơi đứa con vừa sinh của mình ngay trước cửa bệnh viện. Nhiều trường hợp khác là những gia đình bỏ đi đứa con của mình khi thai nhi đã tới tháng thứ năm, thứ bảy đơn giản chỉ vì đứa con họ đang mang là con gái! Cười buồn. Cô nhớ tới lúc biết mình mang thai Bim Bim, cô đã rất sợ. Lúc ấy anh lại đang chuẩn bị kết hôn với một người phụ nữ khác, chỉ thấy lòng quặn đau, muốn bỏ hình hài bé nhỏ đó đi nhưng cô lại không thể. Cảm ơn trời phật đã cản cô lại vì nhờ như vậy mà giờ cô mới có một bé Bim đáng yêu đến thế. Không chỉ vậy sau bao năm cô và anh lại trở về bên nhau như chưa hề cách xa. Cuộc đời vô cùng lắm, không ai biết được điều gì sẽ xảy đến với mỗi người. Có những chuyện dù không muốn vẫn diễn ra và có những chuyện dù mình đã thành tâm cầu nguyện nhưng vẫn không hề xảy đến. Dù tương lai có xuất hiện đông gió thế nào thì cô chỉ xin vẫn được nắm tay người đàn ông đang ở gần mình đi đến suốt cuộc đời. Nhìn anh đầy thương yêu, cô lại chuyên tâm vào những món ăn đang chuẩn bị dở chừng...!

(Còn tiếp)

26. Chương 26

Chương 26: Nguyễn yêu em, kiếp sau, lần nữa.

Vén tay áo lên nhìn xuống, chiếc đồng hồ quen thuộc bao năm nói với Văn rằng đã gần 10h đêm. Anh có uống hơi nhiều nhưng tinh thần vẫn rất tỉnh táo. Ngồi vào chiếc ghế lái, thoáng chốc chiếc Audi A4 đã chạy tới khu biệt thự Ciputra toạ lạc trên đường Lạc Long Quân. Kéo cửa xe xuống, những cơn gió Hồ thổi vào khiến anh thoáng chốc rùng mình vì lạnh. Cho xe dừng trước cửa nhà anh trai, Văn bước ra và bấm chuông. Mở cửa cho anh vẫn là chị dâu! Tiểu Nguyễn đang ngồi bận rộn với đồng len, vừa đan vừa xem TV. Còn Hoàng hình như đang trong phòng làm việc. Thái Văn thay giày bước về phía sofa nghịch những mũi đan đang dở tay. Tiểu Nguyễn mang một ly chanh nóng cho anh rồi khê trách:

“Đừng có mà động vào. Hồng áo chồng chị, chị móc mất ra!”

Cầm ly nước từ tay cô, anh chau mày:

“Ghê gớm quá đấy. Đúng là rồi hơi, mua xừ một cái cho nhanh còn bày đặt đan với chả nát.”

“Kệ tôi. Chú không được ai đan cho nên thấy tủi thân à? Giờ kiếm được người ngồi đan áo cho chồng như chị dâu chú hơi hiếm đấy!”

Vị chanh chua khiến Văn sặc sụa. Khuôn mặt nhăn lại:

“Em có phải gái chữa thềm chua đâu mà chị đã man thế? Ghê hết cả răng.”

Cô nhìn anh đầy nghiêm khắc nhắc nhở:

“Chú vừa bước vào khiến cả nhà tôi toàn mùi rượu. Uống nhiều lại còn lái xe nữa. Chua chứ có chết đâu mà sợ! Uống cạn cốc nước chanh đi cho tỉnh.”

Nói rồi cô đứng dậy bước lên phòng ngủ mang tài liệu xuống. Văn khê lật ra, toàn thứ tiếng chuyên ngành làm khó anh. Tiểu Nguyễn hiểu ý liền giải thích:

“Khoảng ba ngày nữa Phillip sẽ về. Thời gian anh ấy ở lại Việt Nam không được nhiều vì thế chú và cô ấy phải sắp ra một buổi để tới kiểm tra. Hiện nay việc thụ tinh trong ống nghiệm không phải là trường hợp hiếm gặp nhưng hy vọng của Gia Hiền không được cao đâu. Tuy vậy, vẫn nên thử.”

Văn trầm tư, anh hoàn toàn nín lặng trước những gì Tiểu Nguyễn nói. Thấy vậy, Tiểu Nguyễn tiếp tục cắt lời:

“Giả sử thất bại thì chú tính sao?”

“Chẳng tính sao cả. Thì xin con nuôi. Có được không?”

“Cũng được. Chị chỉ sợ bố mẹ sẽ không đồng ý.”

“Lúc ấy thì phải nhờ tới chị làm thuyết khách rồi.”

Hoàng bước ra thấy em trai liền khê trách:

“Muộn thế rồi mà còn đến. Sao không để mai rồi hãy qua.”

“Thôi, tiện đường em sang luôn.”

Tiểu Nguyễn đứng dậy khê nói:

“Để em lấy lê cho anh, mấy hôm nay có vẻ cổ họng anh không được tốt!”

Văn thấy vậy liền ngả người ra sofa và nhìn Tiểu Nguyễn:

“ Em cũng muốn ăn tuyết lê hầm đường phèn.”

“ Nhưng chị làm có hai quả, một quả chị ăn rồi!”

Hoàng cười cười, anh khẽ nói:

“ Vậy em lấy cho chú ấy đi. Nhà mình làm lúc nào mà chẳng được!”

Thái Văn cười gian, anh dùng xong bát lê liền ngẩng đầu nhìn Hoàng:

“ Ngon anh ạ. Biết trước lấy vợ sướng thế này em cũng lấy lâu rồi!”

Hoàng nháy mắt với em trai, anh cười:

“ Có vợ là có tất cả!”

“ Em vẫn nhớ hồi bé anh từng nói chăm chỉ là có tất cả. Mới có 20 năm mà đã đổi giọng rồi!”

Tiểu Nguyễn bật cười:

“ Chăm chỉ là sẽ có vợ. Có vợ là có tất cả. Chú cần phải cố gắng nhiều!”

Khoé môi Văn khẽ cong lên, anh trầm ngâm:

“ Có một sự thật là hồi bé đã từng tin vào lời xúi dục của ông anh trai: cứ chăm chỉ là có tất cả. Đến năm 20 tuổi phát hiện ra sự thật đau lòng. Đúng là mình đã có tất cả.”

Văn nhìn sang anh trai và lém lỉnh:

“ Anh biết không, những ngày đầu sang Newyork em phát hiện cuối cùng mình cũng có tất cả. Sự thực là có hai đôi, một đôi tất lớn hơn là tất cả còn một đôi nhỏ hơn là tất thứ. Nhờ hai đôi tất đấy mà em đã tồn tại qua tận 4 cái mùa đông dã man.”

Tiểu Nguyễn khẽ cười, cô xếp lại đồng giấy tờ trên bàn rồi nhắc khéo Văn:

“ Chú không về đi, còn ngồi đấy mà luyên thuyên tất cả với tất thứ. Vợ chồng người ta già rồi cũng phải tới giờ nghỉ ngơi chứ!”

Văn bậm môi dơ tay tạo nắm đấm về phía Tiểu Nguyễn rồi đứng dậy than:

“ Đuổi thì về. Chẳng có tinh thần hiếu khách gì cả.”

Hoàng tiễn em ra cửa rồi dặn dò đi đường cẩn thận, trong mắt anh em trai dù có 30 thì vẫn chỉ như một đứa trẻ còn non nớt, chưa biết suy nghĩ thấu tình đạt lý. Lắc đầu nhìn Văn rồi đi rồi anh trở vào nhà.

.....

Thái Văn về tới căn hộ của mình đã là gần 12h khuya. Gia Hiên giờ này chắc đã chìm vào giấc ngủ. Thọc tay tìm chùm chìa khoá nhà trong túi quần. Chết tiệt! Anh để nó ở cơ quan rồi thì phải. Dựa người vào cánh cửa căn hộ, nhìn sang bên phía nhà cô chỉ thấy ánh đèn ngủ vàng nhạt mờ ảo. Thẩn thờ một lúc thật lâu, anh đưa tay ra ấn chuông cửa nhà Hiên. Gia Hiên trở mình, cô hơi nhúm mày khi nghe thấy tiếng chuông reo vào giờ này. Vẫn trong tình trạng ngái ngủ cô bước ra phòng khách. Con chó nhỏ thấy chủ quần chân nên cô đành ôm nó lên đi về phía cửa chính. Đôi mắt mơ màng, cô thấy anh. Mùi rượu phảng phất khiến Hiên nhúm mày. Cô dịu giọng:

“ Sao anh về muộn thế!”

Anh ngẩn ngơ nhìn cô, rõ ràng là cô gái gốc này vẫn chưa tỉnh ngủ! Khàn giọng, anh nói:

“ Anh để quên chìa khoá ở cơ quan rồi.”

Cô lững thững bước vào. Văn đi theo sau Hiên, anh vòng tay ôm cô vào lòng, ghé sát tai cô thì thầm:

“ Anh nhớ em!”

Hiên vẫn mơ màng, cô khẽ nói:

“ Có đúng là anh để quên chìa khoá không thế?”

“Thật mà! Anh thề, anh hứa, anh đảm bảo!”

Nói rồi anh xoay người cô lại, phủ một nụ hôn xuống cánh môi hồng của Gia Hiên. Cô bị anh dọa suýt chút nữa giật mình, nhưng tinh thần nhanh chóng hồi phục đáp lại nụ hôn ngọt ngào của anh. Một lúc lâu sau, Thái Văn mới chịu buông cô ra. Anh cười và đón Ok rồi thả xuống:

“Nếu biết con chó này vương vীu như vậy, anh đã không thêm mang nó lên cho em!”

Cô khẽ đánh yêu anh rồi trách:

“Em chẳng thèm đùa với anh nữa. Anh ngủ ngoài sofa nhá! Em buồn ngủ lắm!”

Cô chưa kịp bước đi đã bị Văn giữ lại, anh trầm giọng:

“Lần cuối cùng anh hôn em là bao giờ vậy?”

Ngẩn ngơ, cô đáp lại:

“Hình như cách đây một phút trước.”

“Sao mà cứ ngỡ như trăm năm thế nhỉ!”

Vừa nói xong Văn thuận tay áp Gia Hiên vào bức tường nơi phòng khách, hành động của anh vô cùng dứt khoát không hề giống một người không tỉnh táo sau khi uống rượu. Anh cúi xuống cướp đi nụ hôn của cô đồng thời cướp đi toàn bộ hô hấp của cô.

Gia Hiên bị bất ngờ. Cô bối rối để tay lên ngực anh, ngăn không cho người này tiến sát hơn. Nhưng hai tay cô bị anh dùng một bàn tay bắt gọn, cố định phía sau. Tay còn lại gắt gao chế trụ thắt lưng cô. Gia Hiên như người mất đi tự do, khí lực cũng bị mất, ý thức phản kháng trong đầu cũng mất, cứ để người đó tùy ý lừa gạt, thành công chiếm đất. Cho đến khi cô được ôm đi mang lên giường. Gia Hiên nhất thời choáng váng, tinh thần cũng không còn minh mẫn. Cô chỉ cảm thấy đầu ngón tay và môi của anh không lúc nào ở một chỗ mà ngao du khắp người mình, động vào chỗ nào chỗ đó liền dấy lên một ngọn lửa nhỏ. Mặc dù thời tiết mùa đông nhưng trong nhà có điều hoà nên Gia Hiên chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu đỏ bằng lụa trơn nên giờ phút này cơ thể đã lộ ra trước mắt anh. Cả người cô như mê loạn. Năng lực ý chí cũng đã bỏ cô mà đi, chỉ có bản năng là đang thăng thế. Lúc này Thái Văn ngừng lại, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói khàn đặc:

“Anh yêu em!”

Đôi mắt của anh sâu mà trong suốt. Lúc này đây trong ánh mắt đó ẩn dấu một tình cảm rõ ràng, hình như cũng đang mê loạn như cơ thể của cô. Gia Hiên không đáp lời, vươn hai tay quàng lên cổ Thái Văn, để đôi môi lạnh của mình tiếp xúc với môi anh. Trong nháy mắt anh tiến vào cơ thể cô, đem tiếng kêu đau đớn hòa tan vào môi anh.

Lúc bình minh vừa mới chạm nhẹ vào khung cửa, ánh sáng vẫn được phủ bởi lớp sương dày đặc. Gia Hiên thở dài nhìn theo thứ ánh sáng le lói đó. Cô im lặng cuộn tròn ở mép giường, cách anh rất xa. Anh ở phía sau tiến lại gần Gia Hiên, vòng tay ôm cô từ phía sau, bàn tay anh trượt dần xuống thắt lưng và xoay người cô lại. Gia Hiên vẫn còn xấu hổ, cô gối đầu lên cánh tay dài của anh rồi chùi trăn kín đầu, giọng vẫn còn đầy hờn dỗi:

“Hành động của anh sẽ phải chịu mức phạt từ 3 đến năm năm tù giam!”

Anh kéo cô sát vào ngực mình và cười:

“Đã mất công đi tù vậy thì phạm tội thêm vài lần nữa chắc cũng không sao đâu nhỉ?”

.....

Hai tay đút túi quần, Phillip thông thả bước vào viện. Mọi người thấy anh đều ngạc nhiên rồi cúi đầu chào hỏi. Anh chỉ nhếch môi cười nhưng anh đâu hiểu rằng nụ cười của anh khiến biết bao nữ y tá, bác sĩ trong viện nghiêng ngả hàng loạt. Nếu họ biết được người đàn ông hoàng kim này không phải là đàn ông thật sự thì sẽ có bao thất vọng đây? Bỏ qua bước gõ cửa, Phillip bước thẳng vào phòng làm việc của Tiểu Nguyễn. Tiểu Nguyễn đứng dậy và nhún cười. Cô dang đôi tay bé nhỏ của mình ra ôm chầm lấy anh và dịu giọng:

“ Chào mừng anh về ngôi nhà chung của chúng ta!”

Buông cô ra, anh chăm chú quan sát Tiểu Nguyễn. Đôi mày đen rậm của Phillip hơi chau lại. Tiểu Nguyễn thấy vậy bất giác liền đưa hai bàn tay ôm mặt mình và nhìn anh dò hỏi:

“ Sao thế? Không phải anh quên mất em là ai chứ?”

Phillip đưa tay đặt lên vai cô, anh vẫn quan sát khuôn mặt cô rất chăm chú. Trầm giọng, anh nói:

“ Em có thai rồi? Em biết chứ?”

“ Hả? Em không thấy dấu hiệu gì mà. Vẫn bình thường!”

Đưa tay chạm nhẹ lên gò má cô, anh nói tiếp:

“ Anh nhớ là trước đây da mặt em không thế này. Các vết sắc tố xuất hiện tập trung ở gò má rất nhiều khiến gương mặt em trở thành điển hình của gương mặt thai nghén. Đi kiểm tra, anh cá là em có thai. Anh sẽ đích thân kiểm tra cho em.”

Tiểu Nguyễn vẫn thất thần suy nghĩ. Có thai là điều cô rất hy vọng nhưng cô không nghĩ là mình trúng thưởng lúc này! Đi theo Phillip tới phòng xét nghiệm, mọi người đều dồn ánh nhìn vào cô. Cười đầy ngại ngùng, Tiểu Nguyễn nói:

“ Mọi người có nhất định phải nhìn chị thế không?”

Mọi người đều cười tươi và chờ đón từng hành động của Phillip. Anh đeo găng tay rồi cẩn thận phân tích kết quả xét nghiệm. Ánh mắt anh sáng lên, anh quay sang Tiểu Nguyễn và nói rất nhẹ:

“ Nguyễn ơi. Mua vé số thôi em. Baby 3 tuần rồi!”

Tiểu Nguyễn vô cùng xúc động. Phillip tiến gần về phía cô rồi ôm Tiểu Nguyễn vào lòng. Mọi người đều chân thành chúc mừng cô và ai cũng nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Đúng vậy, có bao người được hạnh phúc như bác sĩ Nguyễn? Ngay đến người chồng đã ly hôn vẫn quan tâm lo lắng như chính cô đang mang thai đứa con của anh vậy. Phillip với chiếc Iphone trong túi áo Blouse của Tiểu Nguyễn. Anh trượt nhanh tới một dãy số quen và gọi đi. Tiểu Nguyễn muốn cản anh lại nhưng không tài nào với được. Cô đành ngồi lặng nhìn Phillip cau mày. Tiếng chuông điện thoại kéo dài rất lâu Hoàng mới nhắc máy. Thấy số của vợ yêu, anh dịu dàng cất tiếng:

“ Nhớ anh vào giờ lạ thế? Anh cũng rất nhớ em!”

“Buồn nôn quá ông Hoàng ơi.”

“ Phillip? Cậu về bao giờ thế? Vợ tôi đâu?”

“ Dạ thưa ông, xin ông bớt chút thời gian ghé qua bệnh viện của kẻ khốn khổ này để đón bà nhà về đi ạ. Không bà vợ thân yêu của ông khóc sắp lệt bệnh viện của tôi rồi.”

Tiểu Nguyễn trừng mắt với Phillip. Anh đưa tay chống cằm và cười:

“ Ít nhất cũng phải cho anh ta nếm thử cháo hành xem thế nào chứ! Em xem, trước kia anh chẳng suốt ngày chạy đông chạy tây vì em đấy thôi! Có khi anh phải thỏa thuận với lão chồng giặc của em để đứa bé mang họ Trần đi. Dù gì anh cũng không có con, buồn lắm chứ!”

Tiểu Nguyễn vẫn còn rất xúc động, cô thấm những giọt nước mắt còn đọng lại trên khoé mắt, giọng nghẹn nghẹn, cô nói:

“ Phillip, anh đang nằm mơ hả? Anh có thiếu bộ phận nào đâu, tự tìm người để thuê đi. Con của em dĩ nhiên phải mang họ Đặng rồi, sao lại phải đi mượn họ của anh cơ chứ!”

Hoàng hoãn hết mọi kế hoạch công việc buổi chiều, với vợ chiếc chìa khoá xe anh chạy ngay đến viện. Một số người quen đều nhận ra anh nhưng chưa kịp cúi đầu chào hỏi thì người đàn ông ấy đã sải bước đi nhanh về phía gian phòng làm việc của vợ mình. Phillip đang ngồi bắt chéo chân uống trà, ngẩng đầu thấy Hoàng liền đứng dậy:

“ Xin chào. Có thể ôm một cái gặp mặt được không?”

Hoàng gạt tay Phillip ra và thở dốc:

“ Vợ tôi đâu?”

Phillip nhún vai rồi ngồi xuống:

“ Nguyễn đang đi kiểm tra cho bệnh nhân. Chắc là quay lại ngay thôi!”

Anh tiến về phía sofa ngồi xuống và nhìn Phillip:

“ Cậu có biết là cậu dọa tôi đứng tim không hả? ”

Cùng lúc ấy Tiểu Nguyễn bước vào, cô mím môi nhìn hai người đàn ông phía trước và dịu giọng:

“ Đây là bệnh viện, hai anh thích cãi nhau thì ra đường tiếp tục.”

Phillip đứng dậy, anh nhìn đồng hồ và khẽ nói:

“ Để lại không gian riêng tư cho hai người. Tôi về phòng của mình. Buổi tối nhớ đừng quên làm tiệc tẩy trần cho kẻ lang thang không nơi cơ nhờ này đây!”

Hoàng đứng dậy bước về phía vợ, anh ôm cô vào lòng và trầm giọng:

“ Anh sợ em làm sao. Bỏ hết cả công việc chạy sang đây mà còn chẳng được một câu an ủi gì cả!”

Tiểu Nguyễn vòng tay ôm anh, cô nép mình vào ngực anh và nói lí nhí:

“ Chúng mình sắp có thêm em bé rồi!”

Anh bị giật mình trước câu nói của cô, nhìn sâu vào đôi mắt đen của vợ, anh dò hỏi:

“ Có em bé.....có em bé nữa? Nhưng em....liệu có sao không?”

“ Ngốc ạ. Không sao cả. Em chỉ cần cẩn thận không để bị thương dẫn đến mất máu và tiêm kháng nguyên D đầy đủ thì sẽ ổn thôi. Có Phillip theo dõi nữa mà! Anh đừng lo.”

Anh ôm trọn gương mặt thân yêu vào lòng, đôi bàn tay anh có chút run run như sợ nếu buông cô ra thì anh sẽ mất cô mãi mãi. Cô đã vì anh mà mang nặng đẻ đau bé Bim, giờ cô lại vì anh mà sinh thêm một baby nữa. Đó là thứ hạnh phúc mà cả đời này không ai có thể đánh đổi. Anh chỉ biết dùng cả cuộc đời mình để yêu thương cô, nhưng có lẽ sẽ mãi mãi là không đủ. Nếu có kiếp sau, anh thật sự ước ao vẫn được quen cô, yêu cô và sống với cô tới những kiếp sau nữa nữa!

(Còn tiếp.)

27. Chương 27

Chương 27: Còn anh, vẫn đóng vai kẻ ngốc ngại vạch trần.

Phillip thong thả gõ những ngón tay dài xuống bàn, mắt anh vẫn chăm chú nhìn theo kết quả kiểm tra trước mặt. Một lúc lâu sau đó, anh đứng dậy bước sang phòng Tiểu Nguyễn. Khuôn mặt vẫn chất chứa suy tư, anh nói:

“ Em nhắn lại với Gia Hiên, bảo cô ấy sắp xếp thời gian. Anh sẽ tiến hành quá trình cấy ghép phôi thai cho cô ấy.”

Gia Hiên sau khi nhận được điện thoại của Tiểu Nguyễn liền xin nghỉ tới viện. Cô cúi đầu chào Phillip và Nguyễn rồi ngồi xuống chờ hai người họ lên tiếng. Tiểu Nguyễn nắm lấy bàn tay lạnh của Hiên và khẽ nói:

“ Chị biết em rất khổ tâm. Nhưng em nghe chị nói này, thụ tinh nhân tạo có tỉ lệ thành công rất thấp, hơn nữa sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý của người phụ nữ.”

Ngừng một lát, Tiểu Nguyễn tiếp tục:

“Chú Văn có nói với anh chị rằng tháng sau về nhà sẽ thưa chuyện với bố mẹ. Chú ấy không quá coi trọng việc con cái, nên chú ấy không muốn để em tiếp tục theo đuổi quá trình này. Hai người một khi đã có tình cảm thì hôn nhân chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Em có muốn suy nghĩ lại không? Nếu em thích có con thì sau này có thể nhận con nuôi được mà!”

Đôi mi rủ xuống, Gia Hiên cúi đầu dụi dụi đáp lại:

“Em biết anh ấy luôn nghĩ cho em. Em cũng biết em thực sự không xứng với anh ấy! Nhưng tình cảm dành cho anh ấy ngày một lớn và em không đủ sức để chối từ.

Nhưng chị biết không, nếu có một phần trăm thì em vẫn phải thử. Đó không chỉ là khát khao được làm mẹ từ sâu thẳm trong em mà đó còn là lý do duy nhất để em có thể tiếp tục gắn bó với anh ấy. Nếu không...em sẽ không đủ can đảm để tiếp tục bước chân theo cuộc hôn nhân trong tương lai.”

Phillip lúc này mới lên tiếng:

“Thế này Hiên ạ. Sau kết quả kiểm tra bước đầu và cấy ghép tế bào. Hiện tôi đã lựa ra được tế bào tốt nhất. Nếu bạn thật sự mong mỏi việc có con, thì tôi sẽ giúp bạn cấy ghép tế bào vào cơ thể. Tức là trong hai tuần tới, bạn sẽ có khả năng mang thai. Nhưng thành công chỉ dừng lại ở 25-30%. Không phải ai cũng có thể thành công ở ngay bước đầu khi làm thử nghiệm. Có những người còn phải cấy ghép rất nhiều lần. Hầu hết những bà mẹ khi chọn hình thức mang thai bằng phương pháp thụ tinh nhân tạo sẽ có một tâm lý khác với những bà mẹ khác. Không chỉ vậy, trong quá trình mang thai thường xuất hiện một số rủi ro không đáng có, ví dụ đứa trẻ sẽ bị sinh non, hoặc đứa trẻ sẽ có dấu hiệu bị down và cũng có thể...sẽ bị sảy thai, hoặc lưu thai. Tế bào hiện giờ đã được 45 tiếng. Bạn còn 10 tiếng nữa để suy nghĩ thật kỹ và quyết định, nếu không mình đành phải hủy những phôi thai đi!”

“Điều đó đồng nghĩa anh sẽ hủy đi những đứa con đang hình thành của em?”

“Theo một góc độ nào đó thì đúng là như thế!”

Hiên nhìn Phillip một cách quả quyết và nói:

“Em đồng ý tiến hành cấy phôi. Em có cần chuẩn bị gì không?”

Tiểu Nguyễn xiết chặt bàn tay Hiên, cô dụi dụi:

“Em chỉ cần chuẩn bị tâm lý thật tốt là được. Nhưng chị nghĩ em nên nói qua với chú Văn. Dù mấy hôm trước chú ấy đã đồng ý nhưng lúc đó cả chị và Phillip đều không nói cho chú ấy biết những rủi ro có thể gặp phải..”

“Dạ không cần đâu. Em tin anh ấy sẽ đồng ý thôi ạ!”

.....

Một tuần sau!

Thái Văn vừa thu dọn xong đồng bản vẽ. Anh trở về phòng ngủ, kéo tấm chăn lên một cách nhẹ nhàng rồi anh ngã mình xuống và ôm Gia Hiên vào lòng từ phía sau. Cô vẫn chưa ngủ, anh biết! Đáp lại cái ôm xiết chặt của anh vẫn là sự câm lặng. Trầm giọng, anh ghé sát tai cô thì thầm:

“Em sao thế?”

Cô tựa mình nép vào ngực anh, dụi dụi lên tiếng:

“Anh à. Nếu quá trình cấy phôi không thành công, nếu em không mang thai thì sao?”

“Ngốc ạ. Anh cảm thấy có thêm một đứa trẻ sẽ thật phiền phức. Chỉ cần hai chúng ta không phải tốt hay sao?”

“Em không thể bắt anh hy sinh quá nhiều cho em. Em không muốn thế! Em muốn có con, nếu không anh sẽ phải ăn nói với bố mẹ ra sao? Và em sẽ sống thế nào với bóng đen tồn tại trong lòng!”

“ Ngoan nào. Nếu em thích chúng ta có thể xin con nuôi, hoặc có thể đón Bim Bim sang ở cùng với chúng ta. Em đừng nghĩ quá nhiều, sẽ dễ bị trầm cảm. Em chỉ cần biết một điều anh yêu em là được rồi!”

Trong hơi ấm của anh và những lời yêu thương anh nói, cô ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết. Ánh đèn vàng yếu ớt phản chiếu khuôn mặt của cô, Thái Văn thom nhẹ lên trán Hiên rồi thở dài. Anh biết những điều cô đang lo lắng và những mặc cảm trong lòng cô. Tình yêu tưởng như đã là phức tạp nhưng so với hôn nhân thì điều đó lại thực sự giản đơn. Anh chỉ muốn những giây phút được ôm cô vào lòng như lúc này tồn tại mãi mãi. Mỗi sớm mai thức dậy lại là một nỗi muộn phiền tồn tại ảnh hưởng tới cuộc sống của hai người. Nếu nói con cái với anh không quan trọng thì không hẳn. Anh là một người đàn ông bình thường, anh cũng muốn được cảm giác ẵm đứa trẻ vào lòng và bi bô dạy con nói. Anh cũng muốn được phấn khích như ông anh trai khi hay tin vợ mình đang mang thai. Nhưng điều đó không phải là tất cả! Cuộc sống của anh còn có rất nhiều thứ đáng để bận tâm: sự nghiệp, những mối quan hệ bạn bè và đặc biệt là người con gái đang nằm trong lòng anh lúc này. Ở bên cô anh thấy lòng bình yên và ấm áp. Và cảm giác đó chưa bao giờ đổi khác. Hôm nay anh phát hiện ra rằng anh yêu cô nhiều hơn ngày hôm qua và ngày mai anh sẽ lại phải ồ lên khi biết mình yêu cô còn nhiều hơn lúc này. Hôn nhân chỉ là một sự bảo đảm, tờ giấy kết hôn chẳng khác nào một loại bảo hiểm. Với anh có cũng được, không có cũng chẳng sao, chỉ cần hai người ở bên nhau là đủ. Nhưng anh biết, Gia Hiên đã từng phải chịu những tổn thương rất lớn vì vậy mà niềm tin trong cô dành cho mọi thứ đều bị vơi bớt. Cô có thể yêu anh nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc cô tin tưởng vào tình yêu anh dành tặng. Chỉ có mang cả đời mình ra thế chấp thì cô mới có cảm giác an toàn. Ai đó đã nói rằng để yêu thương một người thì ta phải mang cả con tim mình ra đánh đổi. Thái Văn biết, không chỉ trái tim mà nếu cần đánh đổi bằng tất cả thì anh cũng cam lòng. Vì anh yêu cô, yêu, rất yêu!

.....

Ngày mới lại bắt đầu, Thái Văn hôn tạm biệt Hiên rồi chạy xe tới cơ quan. Nhìn theo chiếc xe quen thuộc của anh xa dần cô mới quay người bước vào toà án. Thoáng ngạc nhiên khi thấy Hải Minh. Rất lâu rồi cô không gặp anh thì phải. Bước qua phía anh, cô dừng lại rồi cười:

“ Anh gặp phải chuyện gì sao? Hay là muốn khiếu kiện với ai? Em giúp được chứ?”

Anh đứng dậy lịch sự đáp lại:

“ Anh đang chờ luật sư. Mời em một tách cafe liệu có tiện không?”

Vén tay áo lên xem giờ, cô gật đầu với anh:

“ Vâng.”

Chọn một quán cafe sáng ngay trên đường Lý Thường Kiệt. Hải Minh nhấp môi tách cafe rồi khẽ nói:

“ Em sống vẫn tốt chứ?”

“Dạ. Nói ra thật buồn cười, nhưng em sống tốt hơn cả những ngày còn có anh và cuộc hôn nhân trước đó!”

“ Cảm ơn vì em đã sống tốt! Hẳn anh ta rất chu đáo với em! Không như anh...thật xin lỗi!”

Nhúm mày, Gia Hiên đáp lại:

“ Chuyện qua rồi mà. Đời người vô cùng, không ai biết trước được điều gì mà anh.”

Trầm tư một lúc rất lâu, Hải Minh khàn giọng:

“ Anh ly hôn rồi!”

Câu nói của anh khiến Gia Hiên thoáng giật mình. Cô nhìn anh với ánh mắt dò hỏi, lên tiếng hỏi lại:

“ Anh ly hôn rồi? Vậy còn đứa bé thì sao?”

“ Con sẽ ở với anh. Cô ấy cũng cần một cuộc sống khác! Anh không thể mang lại cho cô ấy những thứ mà cô ấy cần. Ly hôn cũng tốt, hơn là phải sống dày vò lẫn nhau khiến cả hai cùng mệt mỏi!”

“ Em thật không ngờ....anh lại đi lại con đường mà chúng ta đã từng đi qua trước đây! Thực ra trong cuộc hôn nhân của chúng ta em là người có lỗi, vì thế anh không cần áy náy làm gì. Còn chuyện của anh, em nghĩ hai người nên nghĩ cho đứa trẻ. Anh thấy đấy đôi đũa chẳng bao giờ lệch nếu người ta biết nghiêng nó

đi một chút. Vì vậy hai người nên nhún nhường và kiềm chế lại cái tôi của chính mình thì mới có một cuộc hôn nhân mỹ mãn!”

“Thứ cô ấy cần thì anh không có! Em hiểu không?”

“Thật ngạc nhiên, có thứ thật sự đáng tiền đến mức ấy sao? Em nghĩ vợ anh cũng không phải là người đòi hỏi.”

“Anh không thể cho cô ấy tình yêu! Em thử nói xem, thứ đấy có đáng tiền hay không?”

Gia Hiên cười buồn. Cô nhẹ nhàng đáp lại:

“Em không biết với người khác cái giá phải trả cho tình yêu là bao nhiêu, còn với em thì đó là toàn bộ tuổi xuân. Theo anh những năm tháng đẹp nhất của người con gái có đáng giá hay không?”

“Gia Hiên. Anh xin lỗi...Thật sự, đã nhiều lúc anh rất ước ao được như ngày xưa, được nghe em nói và được chờ em trở về nhưng anh biết quá muộn rồi. Mất em là điều hối tiếc nhất cuộc đời anh!”

Gia Hiên im lặng, cô nhấp môi tách cafe đã không còn nóng rồi cúi đầu chào Minh. Con người thật buồn cười, chỉ khi mất đi mới biết hối tiếc. Nếu biết có ngày hôm nay liệu trước đây anh có trân trọng tình cảm đã từng có của hai người bọn họ hay không? Tiếc rằng trên đời này không ở đâu bán thuốc chữa bệnh hối hận. Vậy chỉ bằng sống hãy trân trọng nhau từng ngày!

.....

Buổi chiều, vừa tan làm thì cô nhận được điện thoại của Tâm Hiếu. Đã lâu rồi cô và anh không gặp nhau. Vừa bước chân ra khỏi toà thì cô thấy anh đứng dựa người vào xe nhìn cô. Cất cao giọng, anh nói:

“Quăng này nhìn em có vẻ béo hơn.”

“Vậy ạ? Em tưởng anh giờ gặp em không nhận được ra nữa cơ. May sao anh vẫn còn nhớ được em là ai!”

“Ghe thật, giờ còn biết chặt chém anh nữa cơ đấy! Đúng là qua một tháng nữa chắc chẳng biết em là ai nữa rồi!”

Cafe Phố cuối chiều! Tâm Hiếu ngồi dựa vào ghế mây nhìn dòng xe cộ chen chúc ngoài kia, những ngón tay xoay tròn ly cafe. Đưa mắt nhìn về phía Hiên, anh nói:

“Anh biết cô ấy có vết thương lòng chưa khép lại, cô ấy sợ đau thêm một lần nữa vì thế mà cô ấy bám lấy anh để trị thương. Sự thật là cô ấy không yêu thương anh. Anh biết những lời nói, những hành động quan tâm của cô ấy đều là giả bộ. Còn anh thì vẫn đóng vai kẻ ngốc ngây vạch trần. Em bảo anh có đáng thương không?”

“Em nghĩ là chị ấy chưa chuẩn bị tốt để đón nhận một người mới. Vì thế mà anh cảm thấy chị ấy vẫn gượng ép. Nhưng anh đừng suy nghĩ theo hướng tiêu cực như vậy. Tất cả chỉ là anh suy đoán! Còn sự thực chắc gì đã là như thế. Để yêu thêm một lần nữa con người ta cũng cần thời gian để sẵn sàng.”

Quan sát anh cô nói tiếp:

“Yêu một người, quan tâm người đó vốn là bản năng. Chuyện đó cũng có thể giả bộ được sao anh?”

“Gia Hiên. Em thật sự rất ngây thơ. Tại sao lại không chứ? Muốn trở thành một người nào đó, việc đầu tiên cần làm đó là phải hoá trang thành người đó. Khi người ta đón nhận cô đơn, người ta càng không chịu được cô đơn. Cô ấy chính là như vậy! Nhưng anh không còn mười năm để chờ đợi được nữa. Cái anh cần là kết quả không phải quá trình. Chỉ bằng kết hôn trước, yêu sau! Anh tin rồi một ngày cô ấy sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh.”

Nói rồi anh lấy trong cặp ra tấm thiệp đỏ đẩy về phía Hiên.

“Hai tuần nữa. Em nhất định phải đến chúc phúc cho anh!”

Cô ngơ ngàng cầm tấm thiệp trên tay và gật đầu chấp thuận. Cô gượng cười với anh và khẽ nói:

“Tấm thiệp của anh nhắc em một bài học. Đó là, nhẫn nại là một đức tính đáng quý của con người! Anh có thể nói cho em biết, làm sao để yêu một người kiên trì như vậy?”

Tâm Hiếu cười:

“ Có gì khó đâu. Chỉ cần làm theo những gì trái tim mách bảo là được rồi!”

.....

Lúc Gia Hiên về đến nhà thì trời đã chuyển tối. Thái Văn đang đeo tạp dề đứng trong bếp. Bình thường anh rất lười động chân tay vào mấy việc nội trợ. Nhìn anh, cô hết sức ngạc nhiên và bật cười:

“ Hôm nay dự báo thời tiết nói có bão hả anh?”

Mặt anh xị xuống, anh nhìn cô:

“ Ủ. Bão giạt cấp 12/12. Em nói đi, em đi đâu mà giờ mới về? Em đi với ai?”

Gia Hiên bước đến vòng tay ôm anh và cười:

“ Em đi với hên hò với một anh rất đẹp trai đấy! Anh ấy còn nói chuyện như rót mật vào tai, dễ nghe vô cùng.”

“ Vậy cô còn ôm tôi làm gì...Buông tôi ra để tôi đi chết cho xong!”

Cô khúc khích cười. Ngả đầu vào ngực anh và thủ thủ:

“ Tiếc là anh ấy sắp lấy vợ rồi. Hoá ra có mỗi người đàn ông em đang ôm là đáng giá thôi! Nên dù chết cũng không thể buông tay được.”

Gỡ tay cô ra, nhìn cô âu yếm. Anh trầm giọng:

“ Gia Hiên, anh yêu em!”

Vừa nói xong anh đã dùng tốc độ hôn cô rất sâu. Một lúc rất lâu sau anh mới chịu buông cô ra và cười gian :

“ Sao lần nào cũng ngọt vậy nhỉ?”

Đánh vào ngực anh, cô cười rồi cong khoe miệng :

“ Đáng ghét!”

.....

Gia Hiên ngồi chăm chú nhìn Văn bận rộn nấu ăn. Cảm giác được hưởng thụ sự chăm sóc của người đàn ông mà mình yêu thương, cảm giác ấy thật sự rất tuyệt! Anh kéo ghế ngồi xuống và gõ đầu vào đầu cô:

“ Nhìn gì mà ngây ngốc thế?”

“ Văn. Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã cho em biết cảm giác yêu và được yêu lại tuyệt đến vậy!”

“ Làm anh nổi da gà rồi này. Đây người ta gọi là vỗ béo rồi thịt. Em nói vậy khiến anh áy náy quá! Cứ dùng thân báo đáp là được rồi.”

Cô nhăn mày trềng mắt với anh. Cầm dưa gấp một miếng mực xào cho vào miệng. Nhưng chưa kịp nuốt xuống thì một cảm giác khó chịu đã ập đến. Gia Hiên chạy vội về phía phòng tắm và không ngừng nôn khan...

(còn tiếp!)

28. Chương 28 End

Chương 28: Hẹn em ngày đó.

Khung cửa sổ đêm qua quên đóng, những cơn gió đi lạc buổi sáng thổi tung tấm rèm màu xanh lam khiến Gia Hiên rùng mình nổi cả gai ốc. Bả vai, cổ đều rất nhột, cô cười rộ lên, nghĩ thầm nhất định là chỉ có con chó nhỏ màu trắng lông xù đang liếm cô... Khoé môi cong lên, một lúc sau cô khẽ mở mắt ra. Trời đã sáng, phần lớn ánh sáng bị ngăn ngoài tấm rèm cửa sổ, nhưng vẫn còn một vài tia sáng chiếu vào, làm cô cảm thấy hơi chói mắt. À...Thật sự có chó đang liếm cô mà ! Gia Hiên xoay người, đối diện là đôi mắt thật đẹp của Thái Văn. Cô vội thốt lên:

“Tại sao lại là anh ?...”

“ Nếu không thì em cho là ai?”

“ Em tưởng là con chó...”

Vừa nói xong cô mím môi lại tròn mắt nhìn anh đang phẫn nộ. Anh ôm cô vào lòng và bật cười:

“ Vậy thì em đi mà bảo con chó đưa em đến bệnh viện sáng nay nhá! Anh không có rảnh!”

Phillip vẫn đang ngồi thưởng thức cafe và thả lỏng tinh thần trong những bản dương cầm của Yiruma. Tiếng gõ cửa phá lối khiến anh cau mày, lạnh lùng lên tiếng:

“ Mời vào.”

Thấy Văn, anh liền thay đổi thái độ, cười rạng rỡ đứng dậy:

“ Ôi. Sáng ra đã có mĩ nhân tìm tới tận cửa. Không biết có thể giúp được gì không?”

Văn tỏ vẻ khó chịu với cách gọi của Phillip, anh vẫn đứng ngoài cửa chứ không hề bước vào trong. Lạnh nhạt, anh lên tiếng:

“ Gia Hiên, tối hôm qua cô ấy liên tục nôn khan. Muốn nhờ anh kiểm tra xem có phải là cái đó không..! Không phiền chứ?”

Phillip nhún vai:

“ Tất nhiên là không rồi. Được phục vụ anh chị là điểm phúc của tôi. Nhưng người anh không mang tới thì tôi kiểm tra bằng cái gì?”

Văn đưa tay nhìn đồng hồ rồi cười:

“ Cô ấy đang trong phòng xét nghiệm chờ anh. Giờ tôi có cuộc họp quan trọng vì thế qua đây rất mong được anh giúp đỡ, chiếu cố, quan tâm! Gia đình luôn biết ơn lương y như anh!”

Phillip bĩu môi rồi trao cho Văn cái nhìn khó chịu:

“ Vâng. Không tiền. Bệnh nhân của tôi, tôi sẽ tự biết phải quan tâm!”

.....

Gia Hiên xin nghỉ cả buổi sáng. Cô ngồi kiên nhẫn chờ Phillip tiến hành phân tích kết quả. Mãi đến gần trưa, Phillip mới cầm theo những giấy tờ liên quan trở lại phòng. Cánh cửa đóng lại, anh nhìn Hiên đầy ái ngại. Ánh mắt Gia Hiên thể hiện rõ sự trông ngóng và dò hỏi. Ngồi xuống đối diện với cô, Phillip lên tiếng:

“ Thật xin lỗi. Tôi rất tiếc...”

“ Là em không có thai phải không ạ?”

Trầm giọng, ánh mắt anh thoáng buồn và nói tiếp:

“ Kết quả cho thấy, việc cấy ghép tế bào đã thất bại. Hiện tượng nôn khan là do phản ứng của dạ dày với thức ăn thôi. Thật xin lỗi..!”

Gia Hiên cúi đầu, trong cô có những niềm tin thoáng chốc vỡ tan thành những mảnh vụn. Nghe ngào cô lí nhí:

“Vậy em tiếp tục thử nghiệm lần nữa được không ạ?”

Phillip im lặng, một lúc sau anh nói:

“Việc này ảnh hưởng tới tâm lý của người phụ nữ rất lớn. Nếu thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại...Dù biết việc sinh con theo phương pháp này cơ hội thành công trong lần đầu là rất ít. Là một bác sĩ tôi rất khuyến khích những người có tinh thần kiên trì như bạn. Hầu hết người ta đều tiến hành tới lần thứ ba, thứ tư mới có kết quả. Nhưng là một người quen của gia đình bạn thì tôi không dám khuyên bạn tiếp tục. Bởi rủi ro như bạn đã biết. Nó còn ảnh hưởng tới cơ thể của bạn nữa! Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định.”

Gia Hiên buồn bã cúi chào Phillip và ra về. Vừa bước chân đến cửa thì anh gọi lại, Phillip khẽ nói:

“Nếu bạn quyết tâm thì đến đây gặp tôi. Nhưng lần tới sẽ không phải ở Việt Nam mà là ở Úc. Điều kiện bên đó tốt hơn, bạn biết đấy!”

Gia Hiên dành ra cả buổi chiều để đi mua sắm. Cô sợ về nhà, cô sợ cô đơn. Mẹ cô sau khi nghe cô thông báo việc cấy ghép thất bại, giọng nói của bà nghe như đang khóc. Cô cũng không dám gọi cho anh, cô sợ anh lại lo lắng bỏ việc chạy đến bên cô. Cả đêm qua cô biết anh đã rất mong chờ tới khi trời sáng. Cô cũng vậy! Có bao nhiêu hy vọng thì giờ chuyển thành thất vọng. Nhìn những đứa trẻ nín tay bố mẹ chạy trong Garden, cô rất buồn. Cô buồn cho chính mình. Cô khát khao được làm mẹ, khát khao được ôm ấp rồi ru hời cho bé ngủ. Là vì cô tham lam hay là vì ông trời quá nhẫn tâm mà cướp đi quyền thiêng liêng ấy của cô? Nếu lúc trước khi vừa ly hôn xong cô nghĩ có con cũng được, không cũng chẳng sao. Nhưng giờ thì khác, cô còn có anh bên mình. Một đứa con rất đổi quan trọng. Nó sẽ thành niềm tin và nhân chứng cho tình yêu của cô, một tình yêu mà cô đã đánh đổi bằng tất cả niềm tin còn lại. Thẩn thờ nhìn dòng người qua lại, cho đến khi tiếng chuông điện thoại không ngừng kêu, cô mới chịu đứng dậy bắt taxi về nhà. Cánh cửa vừa mở ra Thái Văn đã kéo cô vào lòng và ôm thật chặt. Anh khàn giọng:

“Em đi đâu mà anh gọi không nghe? Em có biết anh rất lo không?”

“Vẫn. Chúng ta....chúng ta vẫn không có con. Là tại em!”

Như một đứa trẻ tìm được nơi để dựa vào, cô oà khóc. Có bao tủi thân, đớn đau trong lòng lúc này cô chỉ biết để mặc anh ôm và trút hết những tâm sự đó vào anh. Bàn tay anh khẽ nâng khuôn mặt cô lên và lau những giọt nước mắt tựa sương sa. Anh xót xa vô cùng. Khoé mắt người đàn ông ấy cũng có giọt nước mắt thương yêu rơi xuống. Ôm cô vào lòng, anh dỗ dành:

“Không sao cả. Không có thì thôi. Cuối tuần chúng ta về dưới nhà gặp bố mẹ. Chúng ta vẫn kết hôn, rồi nếu em thích có con thì chúng ta xin con nuôi! Đừng miễn cưỡng bản thân nữa. Cũng đừng đau lòng nữa nếu không anh biết làm sao đây? Con có thể không có nhưng anh không thể không có em. Chiều nay không thấy em đâu...anh rất sợ!”

.....

Tiểu Nguyễn lật đi lật lại tập tài liệu trong tay, cô nhìn Phillip và khẽ nói:

“Nếu sang Úc thì tỉ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Cũng còn tùy chứ Nguyễn. Em biết là cái này không khác gì trò chơi may rủi mà. Khó nói lắm. Cũng có thể sẽ lại thất bại.”

“Em nghĩ, cô ấy nên thôi thì hơn. Thực ra, em dự định sinh con xong sẽ giao cho chú Văn chăm sóc. Nếu chú ấy thật sự muốn một đứa con. Em nghĩ đó là cách tốt nhất!”

Phillip nghiêng đầu nhìn Tiểu Nguyễn và hỏi:

“Ông Hoàng nhà em mà đồng ý giao con cho người khác chăm sao? Anh nghĩ là em thôi cái tư tưởng ấy đi. Em còn nhớ Bim lúc mới về chứ? Lúc ấy lão còn chẳng nở xa con một ngày, huống chi bây giờ. Anh cảm thấy bảo ông ấy cho em trai toàn bộ tiền bạc có khi còn khả quan hơn.”

“ Phillip...!”

“ Anh chẳng nói sai. Chuyện Gia Hiên, đứng ở cương vị một bác sĩ như anh thì anh nghĩ chi bằng tiếp tục thử một lần nữa. Cô ấy có quyết tâm là được.”

“ Em sợ thất bại tiếp diễn, cô ấy trụ không nổi. Nuôi bao hy vọng rồi thất vọng. Anh nghĩ thử xem...”

Một tuần liền, Gia Hiên rơi vào trạng thái trầm mặc. Cô ít nói hẳn đi, nụ cười trên môi cũng trở thành gượng gạo. Cô không muốn đầu hàng với số phận, cô muốn đi qua những nỗi đau mà ông trời dành tặng, nhưng cô phải làm thế nào? Thái Văn ngày nào cũng kiên nhẫn với cô. Cô biết anh rất lo lắng, anh cố tìm mọi cách để cô an lòng nhưng bản thân cô lại không thể tự dối gạt chính mình. Thấy lòng rất đau!

Cuối tuần, cô hẹn lịch gặp Phillip. Những chiếc lá vàng rơi rớt dưới chân, mùa đông đang đi qua cô một cách âm ỉ, thật buồn. Căn phòng vẫn trầm lặng như lần trước. Phillip rót trà và lịch sự:

“ Bạn uống tách trà đi!”

Gia Hiên ôm tách trà trong lòng bàn tay, cô vẫn cúi mặt từ lúc ngồi xuống. Giọng nói trong trẻo, dịu dàng nhưng sau đó là muôn vàn phiền muộn, cô nói:

“ Em quyết định sẽ đi Úc. Nhưng cho đến lúc đi, anh đừng nói gì với chị Nguyễn cũng như bất kỳ ai được không? Hôm trước chị ấy đến thăm em và có khuyên em hãy quên chuyện này đi. Nhưng em không làm được....Em vẫn muốn thử lại một lần nữa. Cho đến bao giờ mất hết hy vọng thì em mới chịu bỏ cuộc. Nếu không có em bé, em sẽ không thể ở bên anh ấy...Anh hiểu không?”

“ Có một số thứ đừng chấp niệm như vậy. Chẳng lẽ hai bạn sống với nhau, yêu thương nhau chỉ vì mục đích nào nhận ra một đứa trẻ?”

“ Nhưng để yêu em, anh ấy đã phải hy sinh quá nhiều. Em không muốn anh ấy phải dùng cả cuộc đời để đổi về một cô vợ không có khả năng làm mẹ!”

Phillip đứng dậy đưa cho Gia Hiên hộp khăn giấy. Anh vỗ nhẹ vào vai cô rồi nói:

“ Vậy thì tôi sẽ đặt vé về Aus. Bạn chuẩn bị tinh thần đi! Hai ngày nữa chúng ta sẽ sang bên đó. Ok?”

“ Dạ. Vậy chi phí thì sao ạ?”

“ Ôi, bà cô của tôi ơi. Đợi đến khi thành công rồi thanh toán một thể. Còn nếu không tôi chẳng có mặt mũi nào mà nhận tiền đâu!”

Gia Hiên nhoẻn cười trong nước mắt, cô nhìn Phillip và thốt lên rằng:

“ Anh thật sự là một bác sĩ tốt. Xứng đáng với câu lương y như từ mẫu!”

Phillip đưa tay lên vuốt cằm và nhếch môi cười:

“ Bởi vì tôi được thừa hưởng những tiến bộ của y học phương Tây chứ không được học cách rút phong bì của y học phương Đông.”

Bước chân ra khỏi viện, Gia Hiên thấy tinh thần thoải mái hơn rất nhiều. Việc đầu tiên cần làm đó là cô trở về nhà sắp xếp hành lý. Kể từ khi cô và anh sống chung thì căn hộ của cô hầu như đều bị khoá. Để vali vào trong góc phòng ngủ rồi cô trở sang căn hộ đối diện. Con chó nhỏ quẩn chân chạy theo cô, Gia Hiên mỉm cười xắn tay áo vào làm bếp. Lúc Thái Văn trở về, anh rất ngạc nhiên khi thấy tinh thần cô có vẻ khá hơn hôm trước rất nhiều. Thay dép đi trong nhà, để cặp tài liệu xuống anh bước về phía cô, vòng tay ôm cô từ phía sau và âu yếm:

“ Món gì mà thơm vậy em? Anh đói bụng quá!”

“ Buông em ra nào. Anh đi tắm đi rồi chuẩn bị ăn cơm. Hôm nay em làm toàn món anh thích!”

Thơm nhẹ vào má cô anh trở về phòng ngủ thay đồ. Anh chỉ cần cuộc sống cứ mãi như lúc này và không cần mong muốn gì hơn nữa! Buổi tối, khi anh ôm chiếc Mac trên giường sửa bản vẽ thì Gia Hiên nằm gối đầu lên đùi anh và đọc sách. Một quyển tiểu thuyết của Musso, Hẹn em ngày đó! Nhìn cô cười ngọt ngào rồi anh lại chuyên tâm vào những thiết kế trước mặt. Lúc anh làm việc xong quay ra đã thấy cô ngủ từ lúc

nào không biết. Đánh dấu trang sách đọc dở của cô, một câu nói thoáng qua khiến anh thật sự lưu tâm: “Hãy giữ lấy những giấc mơ (...). Không bao giờ bạn biết được khi nào mình sẽ cần đến chúng.” Đúng vậy! Không ai đánh thuế những ước mơ nhưng có những người thật sự không muốn phí thời gian vào việc mơ ước. Người đó là anh.

Buổi sáng hôm sau, Gia Hiên dậy sớm hơn ngày thường. Cô nấu bữa sáng cho Văn rồi giúp anh lựa sơ mi. Bàn tay cô cẩn thận bẻ cổ áo cho anh và hít hà mùi Pour Homme anh vẫn hay dùng. Thái Văn cười cười:

“ Em có biết là em rất lạ không?”

“ Em biết. Em chỉ muốn học cách làm người phụ nữ tiêu chuẩn thôi!”

Ôm cô vào lòng anh vuốt ve những lọn tóc đen mềm mượt, anh dịu dàng lên tiếng:

“ Gia Hiên. Làm sao để anh yêu em ít đi được đây?”

“ Làm như yêu người ta nhiều lắm ấy! Chỉ được cái khéo nói thôi. Anh còn không nhanh thì sẽ bị muộn làm đấy!”

Hôm cô đầy lưu luyến anh mới chịu cầm cặp đi làm. Ngay khi Thái Văn bước ra khỏi cửa, cô ngồi xuống dưới sàn rồi nức nở ôm mặt khóc. Cô cũng không biết làm sao để yêu anh ít đi được đây? Anh đã thành toàn bộ cuộc sống của cô từ lúc nào không biết? Nghĩ đến việc phải dừng lại cuộc tình này, phải kết thúc những tháng ngày tươi đẹp, cô thấy lòng quặn thắt. Phải mất một lúc rất lâu sau, cô mới có thể bình tĩnh đứng dậy và bước ra khỏi nhà. Cô tạt qua siêu thị mua rất nhiều thức ăn chất trong tủ lạnh. Một mảnh giấy nhớ được dán lên cánh cửa tủ với những câu từ ngắn gọn mà chan chứa yêu thương:

“ Rau xanh và hoa quả tươi rất tốt cho sức khỏe! Em yêu anh!”

Bước chân vào căn phòng ngủ với gam màu tím quen thuộc, cô đặt lọ tinh dầu lên kệ sách rồi lại miết tờ giấy nhớ với lời nhắn: “ Chúc tình yêu của em ngủ ngon. Yêu anh! Moah.”

Ngay cả tấm gương trong phòng tắm cô cũng nhắn nhủ anh rằng cô rất yêu anh, rằng người đàn ông đang nhìn vào tấm gương ấy là người đàn ông đẹp trai nhất cũng là người cô yêu nhất! Mỗi nơi anh thường xuyên lui tới trong căn nhà đều được cô dùng giấy nhớ nhắc nhở. Cô muốn trong một tháng xa anh, những tờ giấy ấy luôn nhắc nhở anh rằng cô yêu anh, yêu anh nhiều lắm!

Kéo theo chiếc vali nhỏ gọn, cô bắt taxi tới địa điểm đã hẹn Phillip. Chuyến bay cất cánh, Hà Nội của cô chỉ còn là một chấm rất nhỏ. Và Thái Văn ở đâu trong lòng chấm kia? Cô thật sự rất muốn được nghe tiếng anh cười. Khi vừa đặt chân ra sân bay, nỗi nhớ anh đã ập tới. Và giờ nỗi nhớ da diết xiết bao!

Thái Văn trở về nhà chỉ thấy bốn bức tường câm lặng, con chó nhỏ thấy anh liền quẫy đuôi mừng rỡ. Với tay tìm công tắc điện, căn nhà câm lặng, chỉ thấy đâu đâu cũng là những mảnh giấy nhớ màu vàng nhạt. Nhưng không thể tin được việc cô đã bỏ anh đi mà không nói một lời, anh chạy khắp nơi giặt toàn bộ những mảnh giấy ra khỏi vị trí ban đầu. Trở vào phòng ngủ, chỉ thấy một lá thư được gấp hờ đặt giữa chiếc giường quen thuộc. Nét chữ của cô hiện ra rất rõ:

“ Thái Văn.

Hãy để em được xa anh, chỉ một tháng thôi. Được chứ? Không phải em bỏ anh đi như anh đang nghĩ. Cũng không phải vì em hết yêu anh. Mà vì em cần có một lý do để tiếp tục cố gắng tình yêu của chúng mình. Những ngày ở bên anh là những ngày tuyệt vời nhất mà em có. Dù đó là những ngày mùa đông, nhiệt độ xuống thấp và con người tê tái trong giá buốt thì em vẫn có thể mỉm cười vì em có anh. Hà Nội vốn rất quen thuộc nhưng em lại luôn thấy cô đơn, chỉ khi có anh em mới biết mình còn có một chốn để tìm về và dựa vào rồi sống trong vòng tay anh ấm áp. Cảm ơn anh đã yêu thương em và đã để em được yêu một lần nữa. Hãy chờ ngày em trở về để lao vào cái ôm dịu dàng của anh, để được nghe tiếng anh cười và để được tình yêu của chúng ta có một hồi kết thật sự viên mãn. Được không anh?

Yêu anh.

Gia Hiên.”

Hết phần I.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-lai-yeu>